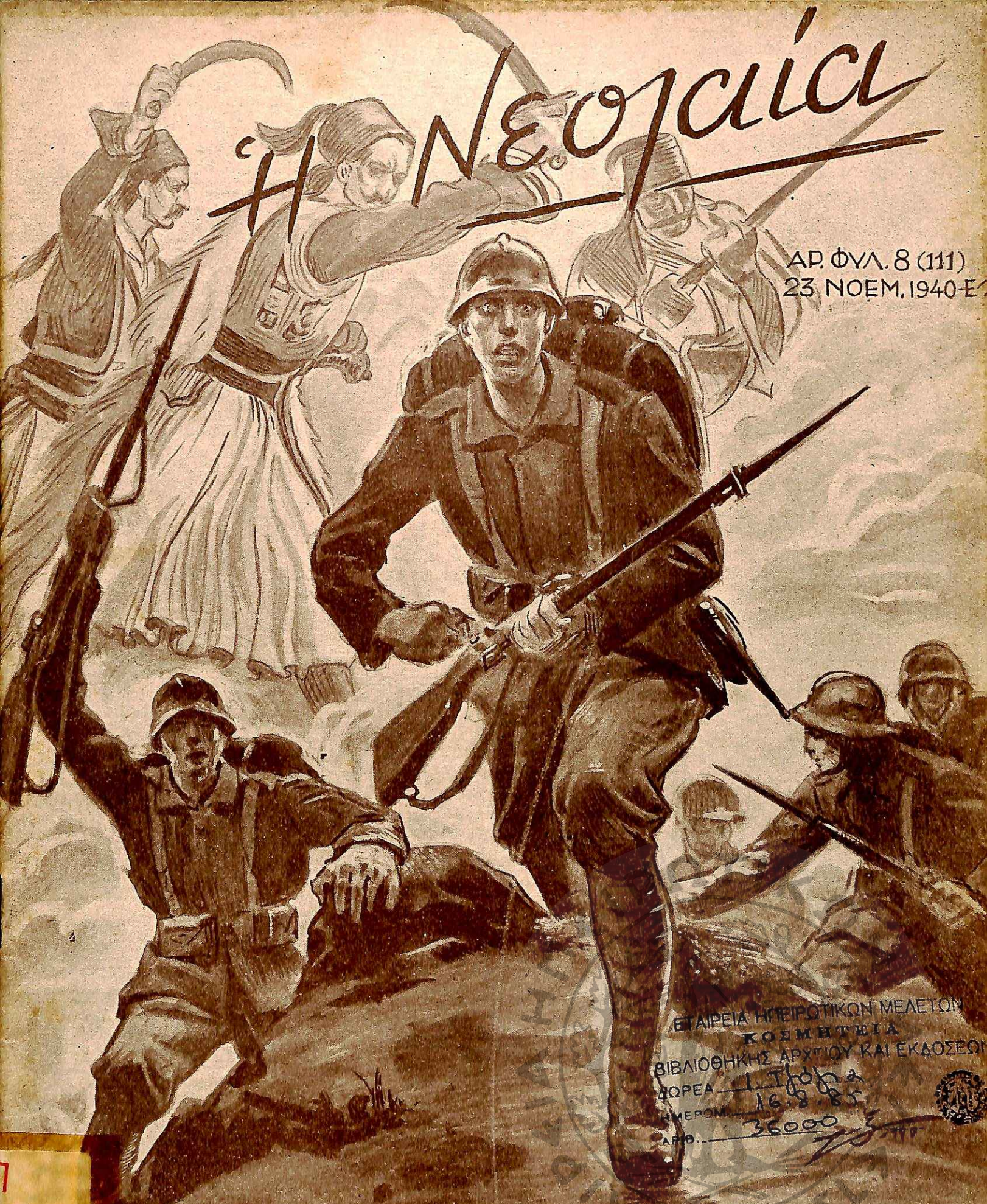

Η ΝΕΟΤΑΙΣ

ΑΡ. ΦΥΛ. 8 (111)
23 ΝΟΕΜ. 1940 Ε

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ Η. Τρόχα
ΗΜΕΡΟΝ 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36000

7
18
μεθύστε με τ' αθάνατο κρασί
του Εικοσιένα!
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Η Νεοφάνεια

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγού τῆς Κυβερ-
νήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ
ἐκπρωσπεῖ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερ-
νητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΤΟΣ Γ'.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 8—23 Νοεμβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ) Δρ. 160—200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80—100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40—50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπρ. Ἀγγλίας 6
Ἀμερικῆς Δολ. 1
Αἰγύπτου Ἀπρ. 1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμου, Κοινότητος),
Σχολικὰς Ἐφορεῖας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 28 Ἰουνίου 1940) » 10.680.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εἰς δραχμάς. Ἀγοράζει καὶ πωλεῖ μετοχὰς καὶ ὁμολογίας εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμὸν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ δημοσίων χρεωγρά-
φων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματόγραφα παντὸς εἴδους. Εκμι-
σθοὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἑσωτερικοῦ ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Ἐξωτερικοῦ » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους καὶ δι' ὧλων τῶν ἀγροτικῶν διανομῶν.—Οἱ τόκοι τῶν ἀποτα-
μιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.—Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὀρίου τῶν
καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατ' ἀσχονταί εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.—Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς
οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διαθέτει εἰδικούς καλλιτεχνικούς
κουμπάρδες, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους.—Ὅταν ἔχετε ἓνα κουμ-
παρὰ δύνασθε νὰ ἐξυπηρετήσετε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε
εὐκολώτερα στὴν ἀποταμίευσιν.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-601, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος.—Βελτιώ-
σις τῆς ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος.—Ὀλιγοποίησις χλωρᾶς σταφίδος.—Δια-
φήμισις τῆς σταφίδος εἰς τὸ Ἑξωτερικὸν καὶ τὸ Ἑσωτερικόν.
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθηνός, ὑγιεινός καὶ εὐγευστός ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου
γεωργικῆς παραγωγῆς.—Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίνας.—Ἐχει μεγίστην θερ-
μαντικὴν δύναμιν.—Περιέχει μαγνήσιον, ἐνδείκνυται κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας
ὠφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλλα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὁργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.
Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγείαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε
τὴν ἐθνικὴν μᾶς οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΦΑΣΙΝ

Ὅταν κατὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας τῆς 28 Ὀκτωβρίου ἡ αἰφνιδισθεῖσα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ Ἑλλάς, ἀφοῦ ἤκουσεν ἀτάραχος τὸ αὐθαδὲς τελεσίγρα-
φον τοῦ Ἰταλοῦ, τὸν ἐκάλεσε γεμάτῃ ὑπερήφανον ἀπόφα-
σιν νὰ προχωρήσῃ μὲ τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων του εἰς τὴν
πραγματοποίησιν τῆς θρασείας του ἀπειλῆς, ἐν ἧτοι τὸ
αἰσθημα ποὺ τὴν ἐνέπνεε. Ἡ θέλησις νὰ κρατηθῇ εἰς τὸ
ὑψος τῆς μεγάλῃς τῆς ἱστορίας. Νὰ υπεραμυνθῇ, νὰ προα-
σπίσῃ καὶ νὰ διεκδικήσῃ τὴν τιμὴν τῆς μέχρις ἐσχάτων.
Ἐμπρὸς εἰς τὸ χρέος αὐτό, ποὺ ἐπρόβαλε κυριαρχικὸν
καὶ κυριαρχικὰ κατηγορηματικὸν εἰς τὴν συνείδησίν της,
εἶχον ὑποχωρήσει καὶ εἰσέγησαν ὅλα τὰ ἄλλα. Καὶ ἡ θέλη-
σις τῆς ζωῆς, ποὺ ὁ λαὸς μᾶς τὴν αἰσθάνεται γλυκεῖαν
καὶ εἰς τὰς πλέον σκληρὰς ὥρας τῆς καὶ τὴν θεωρεῖ μαζὶ
μὲ τὸν ποιητὴν «μέγα καλὸ καὶ πρῶτον». Καὶ ἡ λαχτάρα
διὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους, ποὺ, ἐπειδὴ
κάθε πλέθρον του καὶ κάθε βράχος καὶ κάθε κορυφὴ, διὰ
τὴν ἀνακτηθῇ καὶ διατηρηθῇ ἐλευθέρῳ ἐποτίσθη ἄφθονα μὲ
δάκρυα καὶ μὲ αἵματα προγόνων καὶ πατέρων καὶ ἀδελ-
φῶν, ἔγινε ἀκόμη πλέον πολυτίμος, τόσο ποὺ νὰ τὴν αἰσθα-
νώμεθα ὡς ἓνα μέρος τῆς σαρκὸς μᾶς, ζωντανὸ καὶ ζεστό
ὥστε νὰ τὸ πονῇ ὁ κάθε ἓνας μᾶς, ὅπουδῆποτε γῆς
καὶ ἂν ζῇ καὶ νὰ τὸ ἀγαπᾷ μὲ ἀληθινὰ ἐρωτικὸν πάθος.
Καὶ ἡ φυσικὴ ἀνησυχία διὰ τὴν τύχην τῶν ὑλικῶν πρα-
γματοποιήσεων ὧλων τῶν πολυμύχων προσπάθειῶν τῶν
παλαιῶν καὶ τῶν νεωτέρων γενεῶν εἰς τὸ ἐπιπεδὸν τῆς
ὁργανώσεως τῶν μέσων τοῦ λαοῦ μᾶς καὶ τῶν πόρων τῆς
γῆς μᾶς μὲ σκοπὸν τὴν ἀνοδὸν τῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους.
Ἡ ἀρχαία, ἡ πατροπαράδοτος διαστολὴ μεταξὺ τῶν δύο
ἀντιλήψεων τοῦ νὰ ζῇ κανεὶς ἀπλῶς καὶ τοῦ νὰ ζῇ ἐν τιμῇ,
αὐτὴ ποὺ διεχάραζεν ἀνέκαθεν τὰ ἔθνη καὶ διέκρινε τοὺς
Ἕλληνας ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, ἦτο ἐκείνη ποὺ ὑπηγό-
ρευσε πάλιν, κατὰ τὴν κρίσιμον ὥραν τῆς ἱστορίας, τὴν
ἀπόφασιν τῆς. Καὶ τὸ πόσον ἐκ στόματος τοῦ Ἰωάννου
Μεταξᾶ ὠμίλησε τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ γνησίᾳ φωνῇ
τοῦ ἔθνους, τὸ κατέδειξεν ὁ ἀλαλαγμὸς τοῦ ἐνθουσια-
σμοῦ μὲ τὸν ὁποῖον τὴν ἤκουσε καὶ τὴν ἐπευφήμησε τὸ
Πανελλήνιον.

Οἱ Ἕλληνες ἐγνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἰταλία τῶν 45 ἐκα-
τομμυρίων ἦτο πολλαπλασίως ἰσχυροτέρα. Ὅτι εἶχεν ὑπὸ
τὰ ὅπλα τέσσαρα ἐκατομμύρια ἀνδρῶν. Ὅτι παρεσκευά-
ζετο ἀπὸ ἐικοσαετίας διὰ μίαν ἱμπεριαλιστικὴν ἐξόρ-
μωσιν, διὰ τὴν προπαρασκευῇ τῆς ὁποίας εἶχεν ὑποβάλει
τὸν λαόν της εἰς ἀφαντάστους στερήσεις καὶ εἰς τὴν μεγί-
στην δυνατὴν ἐντασιν προσπάθειας. Ἦξευρε καὶ ὁ τελευ-
ταῖος Ἕλληνας, ὅτι ἡ ἐπὶ ποδὸς πολεμικὴ ὁργάνωσις καὶ δύ-
ναμις τῆς Ρώμης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μουσσολίνι ἐδαπάνησεν
240 δισεκατομμύρια δραχμῶν, ἦτο ἄθικτος, ἀφοῦ ἡ Ἰτα-
λία δὲν ἐπολέμησε σχεδὸν καθόλου εἰς τὸν παρόντα πόλε-
μον οὔτε εἰς τὴν Εὐρώπην, οὔτε εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Δὲν
ἐπολέμησεν εἰς τὴν Εὐρώπην, διότι, ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸν
πόλεμον, ὁ ἐχθρὸς τῆς, ἡ Γαλλία, εἶχε πλέον ἐγκαταλείψει
τὸν ἀγῶνα καὶ ἐξήχησε συνθηκολόγησιν. Δὲν ἐπολέμησεν
εἰς τὴν Ἀφρικὴν, διότι ἔπειτα ἀπὸ μίαν προώθησιν τῶν
στρατευμάτων της τῆς Λιβύης εἰς τὸ κενὸν τῆς ἐρήμου
ἐδίστασε καὶ ἐξακολούθει δισταζούσα νὰ μετρηθῇ μὲ τοὺς
Βρεταννοὺς, παρὰ τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν τῶν δυνά-
μεών της. Ἦξεύραμεν, ἐπομένως, οἱ Ἕλληνες καὶ ἡ Κυ-
βέρνησις μᾶς καὶ ὁ λαός, ὅτι ἡμεῖς ἐπρόκειτο νὰ δεχθώ-
μεν πρῶτον ὅλον τὸ βάρος τῶν πληγμάτων αὐτῆς τῆς φο-
θερᾶς δυνάμεως. Καὶ ἐδέχθημεν τὸν ἀγῶνα. Ὑπῆρχε βε-
βαίως ἡ πρόοψις τῆς βρεταννικῆς βοηθείας. Ὅμως ἡ ἀπό-
φασίς μᾶς δὲν θὰ ἦτο διάφορος καὶ χωρὶς αὐτὴν τὴν πρόο-
ψιν. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς Ἕλληνας ἱκανὸς καὶ νὰ διανοηθῇ
ἀκόμη ὅτι ἂν ἦτο δυνατόν νὰ φθάσῃ ἡ Χώρα αὐτὴ εἰς
τοιούτον σημεῖον καταισχύνῃς, ὥστε νὰ δεχθῇ χωρὶς ἀντί-
στασιν τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἐπιτρομέως. Καὶ ἂν ὑπῆρξεν—
ὡς λέγαται διὰ τὴν ὑπῆρξεν—εἰτε ἐδῶ εἴτε εἰς τὴν Ρώμην,
ἀνθρωποὶ ποὺ μᾶς ἐνόμισαν ἀξιους τοιαύτης καταπτώ-
σεως, αὐτοὶ δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ προεκτεί-
νουν ἐπὶ τοῦ λαοῦ μᾶς τὴν ἰδικὴν τῶν ἀντίληψιν περὶ ἔθνι-

κῆς τιμῆς. Μὲ τὸ αἰσθημα τοῦ θαυμασμοῦ μᾶς δλόκληρον,
ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ αἰσθημα ἐκεῖνο τὸ ἰδιαζόντως βαθύ τῆς
ἐλληνικῆς εὐγνωμοσύνης, ὅλαι αἱ ἐλληνικαὶ καρδίαι ἐδέ-
χθησαν τὰς ἐκδηλώσεις τῆς βρεταννικῆς ἐνισχύσεως, ποὺ
ἠκολούθησαν ἀποφασιστικαὶ καὶ ταχεῖαι. Κανεὶς ὅμως,
οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ φίλοι μᾶς οἱ Βρεταννοὶ, μὲ τὸ παρσιμιῶδες
αἰσθημα τῆς εὐθύτητος, ποὺ εἶναι ἡ λαμπρότερα ἀρετὴ
τῆς φυλῆς τῶν, δὲν ἦσαν εἰς θέσιν, ὅταν ἡμεῖς ἀπεδυνάμεθα
εἰς τὸν ὑπέρτατον ἀγῶνα, νὰ προσδιορίσουν τὴν ἔκτασιν
καὶ πρὸ παντὸς τὸν χρόνον καὶ τὸν ρυθμὸν αὐτῆς τῆς βο-
θείας. Πολὺ ὀλιγώτερον ἦτο δυνατόν νὰ προεξοφληθῇ τότε
ἡ ἀληθινὰ καταπληκτικὴ ἀποτελεσματικότης τῆς βρεταν-
νικῆς βοηθείας, ὡς ἐξεδηλώθη εἰς τὰ ἀφάστου δεξιότη-
τος πλῆγματα, τὰ ὁποῖα κατεφέρθησαν ὑπὸ τοῦ βρεταν-
νικοῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς βρεταννικῆς ἀεροπορίας εἰς τοὺς
Ἰταλικούς λιμένας ἐξορμήσεως καὶ εἰς τὸν ναύσταθμον τοῦ
Τάραντος, δεκαπέντε μίλις ἡμέρας μετὰ τὴν ἰταλικὴν
ἐναντίον μᾶς ἐπιδρομὴν.

Τὸ πρωὶ τῆς 28 Ὀκτωβρίου, ὅταν ἡ Ἑλλάς ἤρπασε
τὰ ὅπλα διὰ τὸν ὑπὲρ ὧλων ἀγῶνα, ἡ τρομακτικὴ ἀνισό-
της τῶν δυνάμεων ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετρηθῶν, μᾶς
ἀπέκλειε σχεδὸν κάθε ἄλλην ἐλπίδα πλὴν μίᾳς. Τῆς
ἐλπίδος τοῦ ν' ἀγωνισθῶμεν καλῶς διὰ τὴν τιμὴν τῶν
ὅπλων καὶ διὰ τὴν δόξαν, ἀφοῦ ἡ σύνθεσις τῶν ὑλικῶν
στοιχείων τοῦ ἀγῶνος, μετρουμένη μὲ ἀνθρώπινα μέτρα,
ἐξουδετέρωνε δι' ἡμᾶς τὴν δυνατότητα τῆς νίκης. Ὅ,τι
ἠκολούθησεν ἦτο κατὰ ἐκτὸς τῶν ἀνθρωπίνων ὑπολογι-
σμῶν. Ἦτο ἀληθινὰ ὑπεράνθρωπον. Ἦτο θαῦμα. Διότι
τί ἄλλο εἶναι τὸ θαῦμα παρὰ ὑπέρβασις καὶ ὑπερνίκησις
τῶν ὑλικῶν δυνατοτήτων καὶ ἀναιρέσις τῶν κατ' ἀνθρω-
πον καὶ κατὰ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα ὑπολογισμῶν;

Οὕτω εἰς τὸν πρῶτον κύκλον τοῦ ἀγῶνος ἡ Ἑλλάς δὲν
περιέσωρεν ἀπλῶς καὶ κατὰ τὸν περιφανέστατον τρόπον
τὴν τιμὴν τῶν ὅπλων της κατὰ ξηράν, κατ' ἄερα καὶ κατὰ
θάλασσαν. Οὔτε ἐκράτησε μόνον εἰς τὸ ὑψος τῶν ὑψηλῶν
παραδόσεων τῆς ἱστορίας της τὸ ἀγωνιστικὸν πνεῦμα τοῦ
λαοῦ της. Οἱ υἱοὶ της ἐσημείωσαν ἐπὶ πλέον ἐπιδόσεις ἀν-
δραγαθιμάτων, ποὺ ἀνανεῶνουν τοὺς λαμπρότερους θρύ-
λους τῆς ἀνδρείας καὶ δημιουργοῦν νέους, ποὺ θὰ δι-
δάσκουν ἐσσεὶ τὰς γενεὰς τοῦ μέλλοντος, ἐπὶ αἰῶνας,
μέχρι τίνος σημείου ἐξάρσεως δύναται νὰ προωθηθῇ ἡ
ἀνδρική εὐψυχία, μέχρι τίνος ἀκροτάτου ὀρίου ἡ ἀντί-
στασις τοῦ πνεύματος τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἱκανὴ νὰ δα-
μάξῃ καὶ νὰ ὑπερνικᾷ τὴν πίεσιν τῆς βίας καὶ τῆς ὀμῆς
ὀλικῆς ἰσχύος. Εἰς τὸν πρῶτον κύκλον τοῦ ἀγῶνος ἡ Ἑλ-
λάς δὲν ὑπερημνίθη καὶ δὲν περιέσωρεν ἀπλῶς, εἰς τὸ
ἀκέραιον, τὴν τιμὴν τῆς ἱστορίας της. Τὴν ἀνενέωσε καὶ
τὴν ἐπηύξησεν. Ἐκάλυψε τὰς σημαίας καὶ τὰ ὅπλα της
μὲ νέαν δόξαν καὶ ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ πᾶμψων βιβλίον
τῶν συμβάντων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους νέας σελίδας κα-
τορθωμάτων, ποὺ δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν καθόλου τὴν
σύγκρισιν μὲ τὰ λαμπρότερα καὶ τὰ πλέον ὑπέροχα τῶν
περιόδων τῆς μεγίστης ἐλληνικῆς ἀκμῆς.

Καὶ τώρα ποὺ ὁ ἀγὼν διὰ τὴν τιμὴν καὶ διὰ τὴν δόξαν
ἐκερδήθη ὀριστικῶς καὶ διὰ παντός, ἡ Ἑλλάς ἐξακολου-
θεῖ καὶ δὲν θὰ παύσῃ ν' ἀγωνίζεται ὅχι διὰ τὴν τιμὴν καὶ
διὰ τὴν δόξαν μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν νίκην. Ἡ φορὰ τῆς
ἱστορίας μᾶς ἐπεφύλαξε πάλιν ν' ἀγωνισθῶμεν καὶ νὰ
νικήσωμεν τὴν ἀναθιώσαντα βαρβαρότητα. Ἀνομοὶ καὶ
σκότιοι δυνάμεις, καθυβρίζουσαι καὶ περιφρονοῦσαι πάν-
τα νόμον καὶ πᾶσαν ἔννοian ἠθικῆς τάξεως καὶ δικαίου,
ἐξαπελύθησαν κατὰ τοῦ Κόσμου. Ὅχι μόνον ὡς ἐδαφικὴ
καὶ ὡς φυλετικὴ ἔννοια ἡ Ἑλλάς, ἀλλ' ὁ Ἕλληνας, ὡς
πνευματικὴ παρακαταθήκη καὶ ὡς μορφή καὶ ὡς θεωρία
ζωῆς ἡπειλήθη. Ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀειλής στρατεύον-
ται πάλιν τῶν Ἑλλήνων οἱ παῖδες καὶ ἡ ἀθάνατος αἰσχύ-
λειος ἰαχὴ δονεῖ τὸν κατακάθαρόν μας οὐρανόν, ἀφυπνί-
ζουσα ὅτι αἱ χιλιετηρίδες ἀνέδειξαν ὑψηλόν, εὐγενὲς καὶ
ὠραῖον εἰς τὰς ἐλευθέρους συνειδήσεις τῆς Οἰκουμένης.
Ἡ εὐψυχος ἐλληνικὴ ὁρμὴ μάχεται καὶ ἀνατρέπει καὶ
νικᾷ τὴν βάρβαρον βίαν.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΚΑΛΕΣΕ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΥΣ ΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΝ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

[Τὴν 11ην τρέχοντος ὁ Ἀρχηγὸς ἐνώπιον πολυπληθεστάτης συγκέντρωσεως ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν καθηγητῶν καὶ ὑφηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῶν καθηγητῶν τῶν ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων ἐκάλεσεν εἰς ἐπιστράτευσιν τὴν πνευματικὴν στρατιάν, ὡς εἶπε, τῆς χώρας διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ λόγου του, ἐν μέσῳ ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀσυντάκτων πατριωτικῶν ἐκδηλώσεων].

Κύριοι,

Ἀφοῦ συνετελέσθη πλέον ἡ ἐπιστράτευσις πλήρως τῶν πολεμικῶν δυνάμεων τῆς χώρας, χάριτι θεῆα, χάρις εἰς τὴν φιλοπατρίαν καὶ εἰς τὴν ἐθελοθυσίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ εἰς τὴν ἱκανότητα τῶν στρατιωτικῶν αὐτῆς ἡγητῶρων, ἔρχεται τώρα ἡ ὥρα νὰ ἀρχίσῃ καὶ ἡ πνευματικὴ ἐπιστράτευσις τῆς Ἑλλάδος. Καὶ εἰς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀποβλέπει ἡ ἐδῶ παρουσία μου. Γνωρίζω ὅτι πολλοὶ τῶν διανοομένων τῆς χώρας ἤρχισαν ἤδη, εἴτε ὡς ἐθελονταί, εἴτε ὡς παρακληθέντες, τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐμφανίζονται εἴτε εἰς τὸν ὕπνον εἴτε εἰς τὰς εἰδήσεις πρὸς τὸ ἐξωτερικόν, εἴτε καὶ καθ' ὁσονδήποτε ἄλλον τρόπον ἐμφανίζονται πλέον πᾶντοί τε εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν. Ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη ἡ ἐπιστράτευσις αὐτῆς τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς χώρας νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ συστηματικῶς, ὅπως ἔγινε καὶ ἡ ἐπιστράτευσις τῶν πολεμικῶν μας δυνάμεων διὰ νὰ δώσῃ ὅλην τὴν ἀξίαν τὴν ὅποιαν ἔχει τὸ πνεῦμα ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων καὶ νὰ φέρῃ τὸ ἀποτελεσματικὸν αὐτοῦ κτύπημα.

Ἐρχομαι ἐδῶ ὑπὸ τὴν διπλὴν μου ἰδιότητα: καὶ ὡς Κυβερνήτου ὑπευθύνου ἡγουμένου τῶν τυχόν τῆς χώρας ταύτης εἰς αὐτὴν τὴν κρίσιν σιγῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισα καθ' ὅλον μου τὸν βίον τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης, καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ὅποιαν ἔχει τὸ πνεῦμα ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων. Καὶ ὡς τοιοῦτος, μὲ τοιαύτας πεποιθήσεις, ἔρχομαι κυρίως πρὸς ὑμᾶς.

Γνωρίζω ὅτι κάθε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔσχε τὴν τύχην τὴν ἰδικήν μου, τύχην ἀπὸ ἀπόψεως ἐσωτερικοῦ βίου τῆς χώρας ἐπαναστάτου, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ τύχῃ καὶ τῆς μοίρας τῶν ἐπαναστατῶν, τῆς ἀντιδράσεως δηλαδὴ καὶ μὴ ἀναγνωρίσεως, μέχρις ὅτου ἔλθῃ ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὅποιαν εἶναι θὰ ἀποδώσουν τὸ δίκαιον. Δι' αὐτὸ ἴσως, ὅπως καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων, ἴσως, καὶ μερικοὶ ἀπὸ σᾶς νὰ ἀμφέβαλλον διὰ τὸν δρόμον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀγῶν τὸ ἔθνος. Καὶ ἡκουσα, μάλιστα, καὶ ὅτι εἰς, δὲν γνωρίζω ἂν εἶναι τώρα μεταξὺ σας, καὶ ἂν ἀνήκῃ εἰς ὑμᾶς, εἶχεν εἶπει ὅτι εἶναι δυσόχημα διὰ τὸν τόπον αὐτὸν ὅτι προῖσταται αὐτὴν τὴν σιγὴν τῶν τυχόν του ὁ Μεταξάς, ἄνθρωπος τελείως ἀπαράσκευος διὰ τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας, ἄνθρωπος τοῦ στρατιῶνος καὶ

ἔχων περιορισμένην διάνοιαν μόνον διὰ τὰ στρατιωτικά, ἄνθρωπος στεροῦμενος τῆς εὐλυγισίας καὶ εὐκαμψίας τῶν μορφωμένων καὶ πεπειραμένων πολιτικῶν. Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ στρατιῶνος εἶναι δυνατόν νὰ ὑστεροῦμεν εἰς πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἔχομεν ὅμως μίαν κυρίαν καὶ ὑψίστην ἰδιότητα ὅτι ἀσχοῦμεν καὶ συνθίζομεν τοὺς ἄλλους νὰ ἀσκοῦν μίαν μεγίστην ἀρετὴν, τὴν θυσίαν τῆς ζωῆς καὶ παντὸς γιγνόμενου ἀγαθοῦ ὑπὲρ τῶν μεγάλων ἰδανικῶν τοῦ ἔθνους. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω αὐτὸς, ὁ ὁποῖος βεβαίως καλὴ τῇ πίστει μοῦ ἔδωκε τὴν μομφὴν αὐτὴν, τί θὰ αἰσθάνεται αὐτὴν τὴν σιγὴν: Ποῖος ἀντεπροσώπευσε καλύτερον τὴν ἑλληνικὴν διανοήσιν, τὸ ἑλληνικὸν ἦθος, τὸν πολιτισμὸν τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐπήγαγεν ὁ πολιτισμὸς τῆς σημερινῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς καὶ τὸ ὁποῖον ἐπεξετάθη καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐπεκτείνεται ἡ ἐπιρροή των, ποῖος τὸ ἀντεπροσώπευσε καλύτερον: Τὸ εὐλύγιτον καὶ εὐκαμπτον τὸ ὁποῖον ἐνόμισεν ὁ ἐπικριτὴς μου ὅτι εἶναι ἡ ἀρετὴ τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός, ἡ τὸ ἀλύγιτον καὶ ἀκαμπτον τὸ ἰδικόν μου, τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 1940;

Ἡ πειθαρχία

Τὸ στοιχεῖον τὸ ὁποῖον εἰσήγαγα εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς χώρας ὑπῆρξεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὄχι πολλὰς φορὰς παρουσιάσθη εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ τοῦ Μεσαίωκος Ἑλληνικὰς Πολιτείας, καὶ δσάκις παρουσιάσθη ἔδωκεν εἰς αὐτὰς τὸν θρίαμβον, ἐνῷ δσάκις ἔλειπε, παρ' ὅλα τὰ πνευματικὰ κατορθώματά των, τὰς ἔφερεν ἡ ἔλλειψις τοῦ εἰς τὴν ἀφάνειαν τὸ στοιχεῖον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς ἔλειπε κατὰ τὸν τελευταῖον ἑκατονταετὴ ἐλευθερον βίον μας καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῶν μεγάλων συμφορῶν μας, εἶναι τὸ στοιχεῖον τῆς πειθαρχίας, τῆς πειθαρχίας οὐχὶ τῆς δουλικῆς υποταγῆς, ἀλλὰ τῆς πειθαρχίας τῆς ἐνσυνειδήτου, τῆς αὐτοὑποταγῆς, τοῦ αὐτοπεριορισμοῦ, οὕτως ὥστε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζει ἡ πειθαρχημένη ἐλευθερία, τὰ ἀτομικὰ δηλαδὴ δικαιώματα, συγχρόνως τὰ περιορίζει εἰς ὅριον τὸ ὁποῖον δὲν δύνανται νὰ ὑπερβῶν, εἰς τὸ ὅριον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀρχίζουν αἱ ἀνάγκαι καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Κράτους.

Χάρις εἰς τὸ στοιχεῖον αὐτὸ τῆς πειθαρχίας ἰδρύσαμεν τὰς πολεμικὰς ἡμῶν δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι θριαμβεύουν αὐτὴν τὴν σιγὴν εἰς τὴν ἑρπῶν, τὸν ἄερα καὶ τὴν θάλασσαν. Χάρις εἰς τὸ στοιχεῖον αὐτὸ τῆς πειθαρχίας ἐξησφαλίσσαμεν πράγματι τὰς πολιτικάς μας ἐλευθερίας, διὰ τὰς ὁποίας ἀγωνίζομεθα. Χάρις εἰς τὸ στοιχεῖον τῆς πειθαρχίας σήμερον ἐσηκώθη ἡνωμένος ὡς ἓνας καὶ μόνος ἄνθρωπος ὁλόκληρος ὁ ἑλληνισμός, ὄχι μόνον τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος, τοῦ ἑλληνικοῦ βασι-

λείου, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ὁ ἑλληνισμός ὅπου γῆς καὶ ἂν βρίσκεται. Χάρις εἰς αὐτὸ τὸ στοιχεῖον τῆς πειθαρχίας ἀνεστήσαμεν ζωντανὴν καὶ ἀγωνιστικὴν τὴν Νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ χάρις εἰς αὐτὸ τὸ στοιχεῖον προβαίνομεν μετὰ τάξεως καὶ ἀκριβείας καὶ μὲ ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν ὁ ὁποῖος μᾶς ἐμπνέει ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ἐὰν δὲ κατὰ τὴν διαχείρισιν αὐτὴν τῶν ἐσωτερικῶν μας ζητημάτων ἐφάρνηκα αὐστηρὸς, τραχὺς ὁμῶς δὲν ὑπῆρξα ποτὲ καὶ καθ' ὅλην τὴν διακυβέρνησίν μου δὲν ἐχύθη οὔτε μίαν ραβδὸς αἱματος.

Καὶ δι' αὐτὸ, ἂν δὲν ἠκολούθησα τὰς δογματικὰς θεωρίας περὶ ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, ὅσας παρακαλῶ, κύριοι, νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, καὶ σεῖς τὸ γνωρίζετε, ἄλλωστε, κάλλιον παντὸς ἄλλου, ὅτι ἡ πολιτικὴ δὲν εἶναι ἐπιστήμη, ὅπως καὶ ὁ πόλεμος δὲν εἶναι ἐπιστήμη. Εἶναι μορφαὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς, δύο μορφαὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἔθνους ἀλλὰ ὑπὸ τοὺς ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους κάθε ἔθνος θέλει νὰ ὑπάρχῃ. Καὶ συνθῆκαι αὐταὶ τοῦ ἀγῶνος, δηλαδὴ διὰ τὴν ὑπαρξίν αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους ὑπὸ τοὺς ὁποίους κάθε λαὸς ἐννοεῖ νὰ ὑπάρχῃ, αὐταὶ εἶναι αἱ συνθῆκαι αἱ ὁποῖαι καθορίζουν τὰ δόγματα τῆς πολιτικῆς καὶ τὰ δόγματα τοῦ πολέμου.

Ἡ πνευματικὴ ἐπιστράτευσις

Ἔτσι ὅς ἐωδήγησα, Ἑλληνες, καὶ σᾶς ἔφερα ὅλους μαζί ἐνσυνειδήτους καὶ ἐν ἀπολύτῳ συναίσθησει τοῖ τὴν ἐπράττετε μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ὥστε νὰ ἀπαντήσωμεν διὰ τοῦ στόματος ἡμῶν ὅλοι μαζί πρὸς τὸν ἐχθρόν: «Ἐὰν τολμᾶς ἔλα νὰ τὰ πάρῃς».

Καὶ τώρα ἀποτείνομαι πρὸς σᾶς οἱ ὁποῖοι εἰσθε πνευματικαὶ κορυφαὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ, οὐχὶ βεβαίως μόνον ἐσεῖς ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἄλλοι δὲν δύνανται νὰ χωρέσουν εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν ὅπως ὑμεῖς χρησιμεύσητε ὡς διερμηνεῖς τῶν σκέψεών μου, διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ: Ἐχομεν τὴν ἀνάγκην ὑμῶν! Ἄνευ πνευματικῆς ἐπικρατήσεως οὐδεὶς ὕλικὸς ἀγὼν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, οὕτε δύναται νὰ ἔχῃ διάρκειαν. Ἐπομένως εἶναι ἀνάγκη ἡ πνευματικὴ στρατιὰ τοῦ τόπου τούτου, τῆς ὁποίας εἰσθε ἐπίλεκτα μέλη, νὰ ἀρχίσῃ τὸν ἀγῶνα αὐτόν, καθαρῶς πνευματικὸν ἀγῶνα, καθαρῶς ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μας ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἰδανικῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ ἡμετέρα φυλὴ ἐξεπροσώπησε καὶ ὑπερήσπισεν ἀπὸ μακρῶν χιλιετηρίδων, ἰδανικῶν διὰ τὰ ὁποῖα ἐθυσίασθη τόσας φορὰς, ἰδανικῶν διὰ τὰ ὁποῖα τόσοι ἐχύθη αἷμα τοῦ ἔθνους μας καὶ ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα περιέβαλε τοιαύτη ἀγλὴ καὶ τοιαύτη δόξα. Δι' αὐτὸ καλῶ ὑμᾶς κύ-

Ὁ Βασιλεὺς πρὸς τοὺς πληγέντας

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς πρὸς τοὺς ἀμάχους πληθυσμούς τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, αἵτινες ἐβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἰταλικῶν βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων:

Βαθυτάτη θλίψις Μὲ συνέχει διότι ὁ ἐχθρὸς, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν ἀδικον καὶ ἀδικαιολόγητον ἐπιβουλὴν κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἀκεραιότητος τῆς χώρας μας, ἥτις οὐδὲν ἐπραξεν ἐναντίον του, ἀλλ' ἐτήρει τὴν πλέον αὐστηρὰν καὶ ὑποδειγματικὴν οὐδετερότητα, ἐπιδίδεται ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας τῆς ἀποπείρας του εἰς ἀνάνδρους ἐπιθέσεις ἐναντίον ἀνοχυρώτων πόλεων, οὐδεμίαν ἐχουσῶν στρατιωτικὴν σημασίαν καὶ πλήττει τοὺς ἀμάχους πληθυσμούς μας. Αἱ Πάτραι, ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Κέρκυρα, ὁ Βόλος, ὁ Πειραιεὺς, τὰ Χανιά, ἡ Λάρισα, τὰ Ἰωάννινα καὶ ἄλλαι μικρότεραι πόλεις καὶ χωρία θρηνοῦν γέροντας καὶ γυναικας καὶ παιδία καὶ μαζί μὲ ὅλους αὐτοὺς ἐστίας τῶν ὁποίων ἡ θεμελιώσις ἐστοίχισεν ἐντιμὸν μόχθον καὶ τὸν ἰδρώτα τοῦ ἡρώικοῦ λαοῦ Μου. Ὁλόκληρος ὁ πολιτισμένος κόσμος καλεῖται νὰ ἰδῇ τὰ ἐρείπια αὐτὰ καὶ τὸ εἶδος τῶν θυμάτων διὰ νὰ κρίνῃ τὸν ἀντίπαλον καὶ τὰς μεθόδους του. Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀδίκους καὶ ἀνόμους δοκιμασίας τὰ γενναῖα στρατεύματά μας δίδουν τὴν μόνην ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἡμποροῦν νὰ δώσουν ἄνδρες ἡρωικοὶ καὶ σταθεροὶ ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν, πρὸς ὅπουλον ἐπιδρομέα. Τὸν ἐκράτησαν μακρὰν τοῦ πατρίου ἐδάφους, ἀνέτρεψαν κάθε ἀπόπειράν του καὶ τὰ σκέδια του ἐστράφησαν ἐναντίον του. Τὰ πολεμικὰ ἀνακοινωθέντα τοῦ Στρατηγοῦ Μου σὰς δίδουν πλήρη εἰκόνα τῶν ἡρωικῶν σελίδων ποῦ γράφουν τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Βορειοηπειρωτικά βουνά. Πρὸς σᾶς ὁμῶς ποῦ τόσοι ἀδίκως καὶ ἀνάνδρως δοκιμάζεσθε καὶ ποῦ τόσοι ἡρωῖσμον καὶ αὐτοθυσίαν ἐπιδεικνύετε σὰς στέλλω τὸν πλέον ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν Μου καὶ σᾶς συνιστῶ θάρρος καὶ θέλησιν. Διότι ὅσαι καὶ ἂν ὑπάρξουν δοκιμασίαι θὰ νικήσωμεν, διότι θὰ νικήσῃ τὸ δίκαιον καὶ τὸ δίκαιον εὐρίσκεται μὲ τὸ μέρος μας. Μὲ τὸ φρόνημα λοιπὸν ὑψηλὰ ὡς θεωρήσουν ὅλοι οἱ Ἑλληνες καὶ αἱ Ἑλληνίδες τιμὴν τῶν ὅτι προσωπικῶς μετέχουν εἰς τὰς θυσίας τοῦ μεγάλου ἀγῶνος, εἰς τὸ ὁποῖον ἡνωμένοι ἔχει ἀποδοθεῖ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

Ἡ Νεολαία

Ῥιοι εἰς ἐπιστράτευσιν! Μὴ νομῖσατε ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι μικρόν, εἶναι τεράστιον! Σεῖς θὰ τονώσετε τὴν ἐνθουσιῶσαν ἑλληνικὴν ψυχὴν ὅπου καὶ ἂν ζῇ αὕτη, σεῖς θὰ σπεύσατε παντοῦ διὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνετε! Ἐσεῖς θὰ τρέξετε εἰς τὰς πόλεις, αἱ ὁποῖαι βομβαρδίζονται τόσοι ἀνάνδρως, ὥστε νὰ δώσατε θάρρος καὶ δύναμιν ψυχικὴν εἰς τὸν πάσχοντα πληθυσμόν. Σεῖς θὰ μεταβῆτε εἰς τὰς περιφερείας ἐκείνας ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη, ὅπου ὁ κόσμος ἴσως στερεῖται τῶν ἐφοδίων τῆς ζωῆς, διὰ νὰ τοῦ δώσατε θάρρος καὶ νὰ τοῦ εἴπητε ὅτι οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνον ζήσεται ἄνθρωπος! Ἐσεῖς θὰ πάτε εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἐκεῖ ὅπου κινδυνεύουν ἢ ὅπου δὲν κινδυνεύουν, ὅπου ἔχουν ἀνάγκην ἐνισχύσεως αἱ ἰδέαι μας καὶ τὰ ἰδανικά μας, νὰ δια φωτίσετε ὅλον τὸν κόσμον, διότι ἡ βοήθεια ὅλου τοῦ κόσμου μᾶς εἶναι ἀναγκαία διὰ νὰ φέρωμεν τὸν ἀγῶνα αὐτόν εἰς πέρας, ὅπως καὶ ἀνάγκη δι' αὐτόν τοῦτον τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς μάχης καὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος μάχεται ὑπὲρ τῶν ὑψίστων αὐτοῦ ἀγαθῶν! Σεῖς θὰ δώσατε τὴν πνευματικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ καὶ θὰ ὑψώσατε τὴν ἔντασιν τῶν ψυχῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν φίλων τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐξωτερικόν εἰς τὸ ἀνώτατον αὐτῆς ὅριον.

τὸ αἷμα σας, εἶναι αἷμα τῆς ψυχῆς σας! Καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ μὴ νομῖσατε ὅτι καὶ ἀπὸ ἀπόψεως σωματικῆς καὶ ζωῆς εἶναι ἀκίνδυνον αὐτὸ ποῦ σᾶς ζητοῦμεν. Οὐδεὶς ὑπάρχει σήμερον Ἑλληὴν ποῦ δὲν εἶναι εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Καὶ εἰς τὰ πλέον ἀπομακρυσμένα χωρία τῆς Ἑλλάδος ὁ κίνδυνος εἶναι ἐπίσης μεγάλος ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης! Ἐκεῖ ὅπου θὰ πάτε καὶ οἱ κίνδυνοι τῆς ζωῆς θὰ σᾶς περιστοιχίσουν. Ὡστε δὲν προσφέρετε μόνον τὸ πνεῦμα σας, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν σας.

Πρὸς τὴν νίκην

Ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους θὰ βαδίσωμεν μπροστὰ καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶπον εἰς ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν: ΘΑ ΝΙΚΗΣΩΜΕΝ! Σφικτὰ ἐνωμένοι μὲ τοὺς μεγάλους μας συμμάχους τοὺς Βρεταννοὺς ΘΑ ΝΙΚΗΣΩΜΕΝ! Καὶ μὴ λησμονώμεν ποτὲ ὅτι οἱ Ἑλληνες καὶ ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ νικήσωμεν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ συμβῇ, διότι θὰ νικήσωμεν, μὴ λησμονώμεν ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἑλληνες ἐθέσαμεν πάντοτε ὑπεράνω τῆς Νίκης τὴν Δόξαν. Καὶ τώρα ὡς πάμε μπροστὰ ἀνακραυγάζοντες ὅλοι μαζί τὴν τελευταίαν στροφὴν τοῦ παιᾶνος τῆς Σαλαμίνος: Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγὼν!

Κηρύττων την επιστράτευσιν των πνευματικών του Έθνους δυνάμεων εις τον υπέρ όλων αγώνα τον όποιον ανέλαβε το Έθνος, ο Αρχηγός, εις την δουλάν του της 11 Νοεμβρίου εις το Πανεπιστήμιον, ανεφέρθη επίκαιρος εις την μομφήν, που του επέρριπτεν η πολιτική αντίδρασις κατά της Αυγουστιανής επαναστάσεως. Εις την μομφήν περί καταργήσεως των ελευθεριών του ελληνικού λαού. Από των σπηλών τούτων όχι μίαν φοράν εδόθη αναλυτικώς, θα ηδυνάμεθα να είπωμεν και συντριπτικώς, αποστομωτική, η απάντησις εις την μομφήν εκείνην. Όντως η μετβολή της 4ης Αυγούστου κατέλυσε μερικά πράγματα εις την Ελλάδα, τα όποια όμως κατά παρανόησιν μόνον θα ήτο δυνατόν να αποκαλούνται ελευθερία. Κατέλυσε και καθήργησε κάθε είδος ανευθύνου ασυδοσίας και κάθε αντιδικίαν του ατόμου προς το Κράτος. Κατέλυσε και κατεδίωξεν επίσης έπιμονα, μεθοδικά και συστηματικά, αλλά πάντοτε με ηπιότητα και με ηπιείκιαν ελληνικήν, τας ιδέας και τα κηρύγματα της πάρακμης, τα διαλυτικά συνθήματα που μετήγοντο ανεξέλεγκτα και πληθωρικά από την Δύσιν και από τον Βορράν. Έδωξε πρό παντός και κατέστειλε την κακοποιόν μανίαν της υπονομεύσεως και διασεύσεως της ψυχικής υγείας του Έθνους. Την μανίαν της γελοιοποιήσεως και του διασυρμού των ιερών και των όσίων της Φυλής. Την υπόσκαψιν των κληρονομικών ανδρών άρετών του λαού, του υπερηφάνου πνεύματός του της αντίστασεως και της αμύνης, το όποιον εξαιματούργησε και θαυματουργεί πάλιν αυτάς τας ημέρας. Διά να καταστείλη αυτάς τας ασυδοσίας το Κράτος της 4ης Αυγούστου και διά να συντάξη πάλιν και ανορθώσει την τραυματισθείσαν από τας διαίρεσεις και τα απότοκα αυτών των διαίρεσεων έθνικα άτυχήματα ψυχής του Έθνους, έχρειάσθη να πειθαρχήσει τας έθνικας δυνάμεις και να υποτάξη όλας τας εκδηλώσεις της ζωής του λαού εις τον ζυγόν ενός ρυθμού ενιαίου και ενός κεντρικού σκοπού. Και είναι πλέον καιρός να δηλοποιηθώ, ότι δεν είναι καθόλου άσχετα με την επιβολήν αυτού του ρυθμού και αυτού του σκοπού τα έκπληκτικά ανδρογαθήματα της μαχομένης ελληνικής νεότητος, τα όποια εξαόμασεν ο Κόσμος. Το Κράτος της 4ης Αυγούστου ούτε ηθέλησεν ούτε έπεδιωξε δι' αυτό και διά την ίδιαν του άπολογίαν τα συμβάντα των ημερών αυτών. Τα ηθέλησεν η φορά της ιστορίας. Άλλ'

αυτή ίσα ίσα ή φορά απέκάλυψε και διέλυσε και την άδικον παρανόησιν. Το Κράτος της 4ης Αυγούστου δεν καθήργησεν αλλά έσοπείωσε και κατησφάλισε τας ελευθερίας των Ελλήνων. Χωρίς αυτό και χωρίς τον κολασμόν της ασυδοσίας που επέβαλε, χωρίς το πνεύμα της πειθαρχίας και της υπακοής εις την έπιταγήν των ανωτέρων σκοπών της ζωής που έκαλλιέργησε μ' όλας του τας δυνάμεις, η διχασμένη μέχρι της 4ης Αυγούστου του 1936 Ελλάδα, δουλεύουσα εις ευτελείς δημοκόπους και καλλιεργούσα κάθε είδος αποστασίας και χαλαρώσεως, άνιεράρχητος, ασύντακτος, αδρανής, απάρασκευος διά τας μεγάλας προσπάθειάς και άνέτοιμος ψυχικώς και διά τας μεγάλας θυσίας είναι πρόβλημα αν θα είχε την δύναμιν να λάβη την μεγάλην απόφασιν της αντίστασεως την 28ην Όκτωβρίου, αλλά και αν την έλάμβανεν, άσφαλώς δεν θα ήτο εις θέσιν ν' άνθέξη εις το βάρος της προσπάθειας και των θυσιών που συνήτηγετο αυτή η απόφασις. Η τύχη της θα ήτο όμοία με την τύχην άλλων λαών, των όποιων η δύναμις διεσπάσθη και αποσυνετέθη άκριθώς από την διαλυτικήν πλησμονήν της άπειριορίστου και άπειθαρχήτου ελευθερίας.

Εις το πεδίο της πολιτικής, όπως άλλως τε και εις κάθε άλλο πεδίο ανθρωπίνης δράσεως, δεν υπάρχει αποκατάστασις και δικαίωσις άλλη, πλην εκείνης που παρέχεται εκ των πραγμάτων. Και των πραγμάτων η άδιάψευστος εξέλιξις έπεφύλαξεν εις την επανάστασιν της 4ης Αυγούστου και εις τον εργάτην της την τελειωτικήν του δικαίωσιν. Όχι μόνον διότι ήνωσε περίεξ του εις μίαν ένωσην μεγαλειώδη και άληθινά επιβλητικήν το Πανελλήνιον, αλλά κυρίως διότι κατέδειξε περιτράνωσ το πνεύμα των ύψηλων έργων, το όποιον τόσον γονίμως έκαλλιέργησεν η έθνική επανάστασις. Αυτήν την στιγμήν δεν θα υπάρξη κανείς Έλληνα τόσο στροφόδικος και άδικος και άναίσθητος, που να τολμήσῃ να ισχυρισθώ ότι δεν είναι ελεύθεροι οι Έλληνες που αντιμετώπισαν τον Ιταλόν εις τον Καλαμάν, εις την Πίνδον, εις τον Άδων. Ότι δεν ήσαν ελεύθεροι οι ήρωες της ξηράς που αποσυνέθεσαν τας μεραρχίας των Ιταλών επιλέκτων, οι άεροποροι που κατά μονάδας έπετίθενται και διαλύουν τα έχθρικά σμήνη, οι ναύται που εξετέλεσαν υπέροχα τολμήματα ανδρείας εις έχθρικά παράλια.

Τι είναι να προσφέρῃς ένα κουτί τσιγάρα, ένα πακέτο μπισκότα, ένα πουλόβερ; Μία μικρή χαρά της ζωής, η χαρά της άπτης έκδηλώσεως του αισθήματός σου, η χαρά της επικοινωνίας μ' ένα αγαπητό σου πρόσωπο; Υπάρχουν όμως στιγμές που η προσφορά αυτή — όσο μικρή κι αν είναι — γίνεται ξαφνικά ένα τεράστιο γεγονός της ζωής σου, που αναστατώνει και συγκλονίζει τον έσωτρεκό σου κόσμο, που άνυψώνει και μεγαλώνει και λαμπρύνει για πάντα την ψυχή σου. Τότε δεν είναι πιά μία μικρή χαρά, αλλά μία υπέροχη άγαλλίασι, μία βαθύτατη ίκανοποίησι, μία άληθινή εύτυχία.

Νύχτα — μία ώραία, άπαλή, σεληνοφάντιστη νύχτα. Όλα γύρω σιωπηλά και σοθάρα, τα σπία, οι δρόμοι, τ' αυτοκίνητα, οι λίγοι άνθρωποι που περνούν. Νιώθεις πώς όλα, κλεινόμενα μ' άποφασιστικότητα μέσα τους κάθε φωνή και κάθε φως που θα μπορούσε ν' αναδώσῃ η ύπαρξίς τους, στέκονται σε στάσι προσοχής, σε στάσι προσευχής, παρακολουθώντας κάποια ιερό μυστήριο, κάποια μυσταγωγία — τη μυσταγωγία του άγώνος για την τιμή και την ελευθερία της Πατρίδος — που συντελείται εκεί γύρω, ως πέρα μακριά στους άσημένιους όρίζοντες της Έλληνικής Γης.

Μέσα σ' ένα δωμάτιο του Σταθμού μερικές κυρίες και δεσποινίδες και μερικοί κύριοι — συναγωνιστριες και συναγωνιστές της Ε.Ο.Ν. — τακτοποιούν σωρούς από κουτιά, πακέτα και δέματα με τσιγάρα, μπισκότα και

ΕΝΩ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΜΑΣ

ΠΗΓΑΙΝΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΙΚΗ

πουλόβερ και τα τοποθετούν μέσα σε μεγάλους άπορους σάκους. Συγχρόνως, από πέντε μεγάλες στίβες έντόπων με έπικαιρα τραγούδια ταιριασμένα σε γνωστούς σκοπούς, σχηματίζουν μία μικρή συλλογή απ' όλα τα τραγούδια και τα τυλιγουν σε μικρούς ρόλους δεμένους με σπάγγο.

— Όλα αυτά είναι δώρα, — Φυσικά. Έχουν συλλεχθώ από τα ειδικά συνεργεία της Ε.Ο.Ν.

— Και είναι τόσο πολλά, ώστε να μπορήτε να προσφέρετε απ' αυτά κάθε μέρα;

— Δεν είναι παρά ένα μικρό ποσοστόν απ' όσα συγκεντρώνει η Κεντρική Υπηρεσία Άλληλεγγυής Μετώπου, (Κ.Υ.Α.Μ.). Τα περισσότερα τα στέλνουμε στα μέτωπο και τα μοιράζουν στα σπία των στρατιωτών μας.

Και μου εξήγησαν πώς ήσαν τέτοια η προθυμία κι' ο ένθουςιασμός που συναντούσαν παντού για την προσφορά διαφόρων ειδών, ώστε αναγκάστηκαν να παρατείνουν επανειλημμένως την προθεσμία της περισυλλογής. Και έννοείται, βέβαια, ότι αυτό δεν γίνεται μόνο στην πρωτεύουσα, αλλά και σ' όλες τις πόλεις και τα χωριά της Ελλάδος.

Γι' αυτό η Κ.Υ.Α.Μ. διωργα-

νώθηκε με σύστημα και μοίρασε τις εργασίες της σε δύο μεγάλα τμήματα, το τμήμα Στρατού και το τμήμα Άμχου Πληθυσμού. Το πρώτο τμήμα φροντίζει για την περισυλλογή και τη διανομή στους σταθμούς αναχωρήσεως και διαδρομής των στρατιωτών μας και στο μέτωπο των διαφόρων ειδών που τους είναι χρήσιμα, διοργανώνει τα Σπία του Στρατιώτου, όπου δίδονται ψυχγωγικές συγκεντρώσεις και παραστάσεις και υπάρχουν παιγνίδια, βιβλία και περιοδικά για τους πολέμιστές μας και μεριμνά για την ψυχγωγία και την εξυπηρέτησιν των τραυματιών μας με διάφορα δώρα και κάθε άλλη ύπηρεσία.

Το τμήμα Άμχου Πληθυσμού φροντίζει για τη συγκέντρωσι και τη διανομή στα σπία των στρατιωτών μας όλων των ειδών που είναι χρήσιμα στις οικογένειές τους, οργανώνει τακτικές επισκεψιαστές Φαλαγγιτών και Φαλαγγιστών στα σπία των πολεμιστών μας για τη διαπίστωσι και την ίκανοποίησιν των διαφόρων αναγκών τους και διαθέτει μέλη της σε όλες τις ύπηρεσίες Προνοίας και Περιβάλλουσας (συσσίτια, σταθμούς πρώτων βοηθειών, έρasmus κλπ.)....

Στάθηκαν και παρακολουθούσα προ πάντων τις κυρίες και δεσποινίδες που εργάζονταν με τόση προθυμία κι' άφοσίωσι. Δεν ήξερα τα όνόματά τους, δεν ήταν άφες αυτές για συστάσεις, μά έβλεπα ανάμεσά τους μία κυρία που από όλη την εμφάνισί της έβγαине ότι δεν είχε ποτέ άλλοτε άσχοληθῇ με τέτοια πράγματα. Τώρα όμως ήτο πόλεμος. Και ο πόλεμος έπεστράτευσε και τις κυρίες και τα κορίτσια! Ήταν Έλληνίδες και δεν ήμπορούσαν να κάθονται άμεριμνες και να μην κάνουν τίποτε όταν το Έθνος όλο αγωνίζετο.

Ξαφνικά το μεγάλο του Σταθμού έδινε οδηγίες έκκενώσεως των διαδρόμων.

— Το τραίνο! είπε μία φωνή.

Και με μιάς οι συναγωνιστές κι' οι συναγωνιστριες ήπραν τους σάκκους στο χέρι, μία από τις δεσποινίδες φόρτωθηκε τον δικό της στον ώμο και πήραν όλοι τις θέσεις τους στο υπόστεγο, ενώ το τραίνο έμπαινε στον Σταθμό.

Μία υπέροχη βοή χαράς κι' ένθουςιασμού γέμισε και δόνησε με μιάς την άτιμόσφαιρα. Φωνές χαρούμενες, γέλια, ζητωκραυγές, εύχές, τραγούδια, χειροκροτήματα, άστεία, σμίχτηκαν, στροβιλίστηκαν κι' άπλώθηκαν μέσα στη νύχτα, που άλλαξε τη σοθάρη και σιωπηλή μορφή της κι' έγινε γελαστή κι' εύτυχισμένη. Το φεγγάρι, χαρούμενο και γελαστό κι' αυτό, πρόβαλε πίσω από ένα σύννεφο κι' έρριξε τις πιο φω-

(Συνέχεια στη σελίδα 240)

Πολεμικός Παϊάν

Χαίρε Βασιγεῦ!

I.

Τη χαλκή σάλπιγγα έβαλα στο στόμα
τον παιάνα να πώ!
Νά τ' άλλαλάξω μιά φοράν ακόμα
πώς Σ' άγαπώ!

✽

Σάν κύκνος στά αίματά του κυλισμένος
τον παιάνα θα πώ!
Γλυκά όλο ν' άναφλέγεται το Γένος
τ' άρρενωπό!

✽

Σάν άσπρη φλόγα που στον κάμπο ά-
[πλώνει
άφραστο φώς,
και βοούν και πάλλονται άναμμένοι οι
[κλώνοι
κι' όλος ο άνθός,

✽

Σάν άσπρη φλόγα π' όλα τα κυκλώνει
Κι' ως μόρα ήχει
ή μελλοθάνατη έτσι να φουντώνη
γοερή ίαχή!

II.

Τη χαλκή σάλπιγγα έβαλα στο στόμα
τον παιάνα να πώ!
Νά τ' άλλαλάξω μιά φοράν ακόμα
πώς Σ' άγαπώ!

✽

Στον ήλιο άγνάντια, Έσύ, σά σε παρ-
[θένα
δροσιές πηγής,
Λούζε γλυκά και άτάραχα το πνεύμα
μέσ' στην αύγή!

✽

Λούζε γλυκά και άτάραχα το πνεύμα
στο φώς, ψηλά!
Κάτω από Σε ή λατρεία μας σά ρεύμα
βαθύ κυλά.

✽

Ούτε οι μόρες κι' ούτε το χαλάζι
το πετρωτό.
Άπ' την ιερή καρδιά δε Σε ταράζει
που Σε κρατώ!

III.

Τη χαλκή σάλπιγγα έβαλα στο στόμα
τον παιάνα να πώ!
Νά τ' άλλαλάξω μιά φοράν ακόμα
πώς Σ' άγαπώ!

✽

Τον από φώς, που μουδωσες χιτώνα
να ιερουργώ,
την ιερή Σου που κρατώ άρραβώνα
στο χέρι έγώ!

✽

Το ρουμπίνι και το μαργαριτάρι
τ' άστραφτερό,
που από τα καίοντα χέρια Σου έχω
[πάρει
και το φορώ!

✽

Μέσα στη λάσπη δε θα τα πετάξω,
μά θριαμβευτικά,
κι' ή Κόλασι έμένα, θ' άνακράξω,
δε με νικά!...

IV.

Τη χαλκή σάλπιγγα έβαλα στο στόμα
τον παιάνα να πώ!
Νά τ' άλλαλάξω μιά φοράν ακόμα
πώς Σ' άγαπώ!

✽

Νά τ' άλλαλάξω — άπάνω, γύρω, κάτω —
πώς δε λυγώ!
Νά τ' άλλαλάξω πώς μέχρι θανάτου
δικός Σου, έγώ!...

✽

Και με τα καίοντα σίδερα δεμένος
θανατερά,
θα τ' άλλαλάξω, έγώ, σά μεθυσμένος,
βαρεία, γοερά!

✽

Κι' ούτε θα κλείσω στην άλόη το στόμα,
μή θα την πιώ!
Κραυγάζοντάς Σου μιά φοράν ακόμα
πώς Σ' άγαπώ!...

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΤΟ ΠΟΛΥΒΟΛΟ.

Από πολλήν ώρα η μάχη ε-
χεν ανάψει σ' όλο το μέτωπο. Οι
Έλληνες έπολεμοσαν με τη συ-
νηθισμένη πιά όρμη των και οι
έχθροι ανθίσταντο με άπαισιία
και πείσμα. Ήταν η περίφημη
μάχη της 15 'Ιουλίου 1913 δυνα-
τή, μεγάλη, κρίσιμος.

Τό Σύνταγμα, όπου υπηρέτου-
σαν ο Πέτρος Καρτέρης, εορσκό-
ταν στο άριστερό της παρατάξεως
και έκρατούσαν ένα από τα σπου-
δαιότερα σημεία της. Ο λόχος του
ήταν στο κέντρο και έδεχόταν τό-
πο λυσσασμένα πυρά. Οι μισοί ά-
πό τους ανθρώπους του λόχου αυ-
τό είχαν πληγωθή και σκοτωθή.
Ο Καρτέρης ελχεν ιδί έως την
ώρα εκείνη πέντε διπλασιούς συνα-
δέλους του να πέφτουν νεκροί.
Μά αυτός άτάραχος πάντοτε, γα-
ληνιος, έξακολουθούσε να πολεμεί
όπως και στην άρχή με την ίδιαν
αφοβία και με τον ίδιον ένθουσια-
σμό.

Μιά στιγμή μέσα σ' εκείνο τόν
δαιμονισμένο θόρυβο της μάχης,
όπου ο κρότος των οβιδιών, που
έσκαζαν αδιάκοπα κι' έσκορπού-
σαν τό θάνατο, και τό σφύριγμα
των σφαιρών έσυγαν με τό τρα-
γοειδή και τίς ζητωκραυγές των
Έλλήνων στρατιωτών, ο Πέτρος
άκουσε να του μιλάει κάποιος από
λίγο πιο πέρα:

— Δέν έχουμε σήμερα καμμία
παλληκαριά, Πέτρο;

Ο Καρτέρης, άφού πρώτα έση-
μειωσε καλά και άδειασε τό όπλο
του έπάνω στους έχθρους, έγύρισε
όστερα κι' έβριξε μιά γρήγορη
ματιά σ' εκείνον που του μιλήσε.

— Αί έσύ είσαι, Άλτο; είπε.
Δέν έχτυπήθηκες άκόμη; Κι' έξα-
ναγέμισε τό όπλο του.

— Καθώς βλέπεις ζω άκόμη,
άποκρίθηκε ο Μήτσος γελάοντας.

Κι' έσημάδεψε κι' αυτός για να
πυροβολήση. Σέ λίγο έναεαίε:

— Δέ μου λές, Καρτέρη, θά
έξακολουθήσουμε πολλήν ώρα να
πολεμούμε έτσι, καρφωμένοι έδω
χάμω;

— Ξέρω κι' έγώ! Νά σου πώ
την αλήθεια, κι' έγώ άρχισα να
μουδιάζω έδω. Έπιθύμησα λίγη
έφοδο.

— Περίμενε και θάρρη ή ώρα
της.

— Λές;
— Ούί! νά είσαι βέβαιος...

— Αμ ή λόγχη θά δουλέψη για να
έξασφαλίση τη νίκη.

— Βλέπω άπ' έδω ένα έχθρικό
πολυβόλο, που δουλεύει καλά, και
μου έχει καθίσει τό στομάχι.

— Θά σωπάση κι' αυτό.

— Τό ξέρω' μά πότε;...

Έτσι συνομιλούσαν έπάνω στη
μάχη οι δυό Έλληνες στρατιώτες,
ένω συνάμα έσκόπευαν διαρκώς κι'
έπυροβολούσαν. Έπαιζαν με τό θά-
νατο. Ελχαν συνηθίσει πιά στο
πολέμο τους κινδύνους και ή μά-
χη όσο κι' άν ήταν άγρια και δυ-
νατή, τους έφαινόταν περισσότερο
σαν διασκέδασις. Πέρα πέρα άλ-
λοι στρατιώτες έτραγουδούσαν:

Τού ή ψώρα
Μακεδόνας δέν μολύνει...

Σιγά-σιγά οι Έλληνες όλο κι'
έπροχωρούσαν. Όσο δυναμάνεν ή
μάχη, τόσο κι' έγίνονταν πιο επι-
θετικοί.

Έξαφνα έδόθηκε τέλος ή δια-
ταγή για την έφοδο. Ήλθεν ή
στιγμή, που ή Έλληνική λόγχη θ'
άστραφτεν εκεί πέρα τρομερή. Τό
Σύνταγμα θά έπεφτε συσσωματω-
μένο έπάνω στο πιο ισχυρό ση-
μείον των χαρακωμάτων θέσεων
τού έχθρου.

Ο λόχος του Καρτέρη έκινήθη-
κε πρός τά έμπρός. Ο λοχαγός
με τό έφιος γυμνό και κρατώντας

νά κοκκινίζει τη στολή του. Μερι-
κοί στρατιώτες έστάθηκαν να τόν
βοηθήσουν.

— Μή στέκεσθε! προχωρήτε!
δέν είναι τίποτε, τους είπε δυνα-
τά ο λοχαγός. Προχωρήτε!

Και έθγαλε τό μανόηλι του, τό
έθεσε στις δυό άκρες, τό έπέρασεν
άπό τό λαϊμό του κι' έστήριξε
στον πρόχειρον αυτόν έπίδεσμο τό
χτυπημένο χέρι του.

— Έμπρός, παλληκάρια μου!
έμπρός! έξηκολούθησε να φωνάζη
στοις στρατιωτές του.

Οι περισσότεροί έπεριφρονούσαν
και οβίδες και σφαίρες κι' όλο έ-
προχωρούσαν. Μά βρέθηκαν και
λίγοι που κοινοστάθηκαν κάπως.

Ο Καρτέρης τους είδε και τους
ένόησεν. Έγύρισε πρός αυτούς, ά-
γριος, με μάτια που έπετούσαν
φωτιές.

— Γιατί έσταθήκατε, μαρέ!
τους έφώναζε. Θέλετε να σκοτωθή-
τε άδικο! Νά, εκεί έμπρός είναι
ο έχθρος και περιμένει να τόν διώ-
ξουμε. Όποιος μένει πίσω σκο-
τώνεται!

Ελχαν άκούσει ο Καρτέρης από
τους ανωτέρους του και τό ήξερεν,
ότι στην έφοδό όσο περισσότερο
πλησιάζει κανείς τόν έχθρο τόσο
λιγότερο κινδυνεύει να σκοτωθή.

Οι λίγοι συνάδελφοί του, που
έκοντοστάθηκαν, άν να έντραπή-
καν και είπαν:

— Δέν έσταθήκαμε από φόβο.

— Προχωρήτε λοιπόν! τους έ-
φώναζεν έκείνος. Νά τό πολυβόλο
τό έχθρικό, μάς περιμένει να τό
κυριεύσουμε!

Από την άρχή της έφόδου μέσα
στο νότο του Καρτέρη μιά ιδέα έρ-
ριζώθηκε. Νά κυριεύση τό έχθρικό
πολυβόλο, που τό έθλεπεν αντι-
κρύ από τά χαρακωμάτά του. Και
όσοι έπεφταν πληγωμένοι βαρεία
έφώναζαν σ' εκείνον, που έκαναν
να σταματήσουν για να τους βοη-
θήσουν:

— Αφ'ότ'έ μας έμάς! έμπρός
έσείε, αδέρφια, για την Πατρίδα!

Ο Καρτέρης ελχε πιά πηδησει
πρώτος μέσα στο έχθρικό χαρα-
κώμα κι' από κοντά του ο Μήτσος
και δυό-τρεις άλλοι στρατιώτες.

Τους ελχε συνεπάρει κι' αυτούς με
την όρμη του και τόν άκολουθού-
σαν. Τό παράδειγμα του τους ελχε
κάμει κι' αυτούς ριψοκίνδυνους. Ή
άνδρεια είναι μετωδιστική όσα και
ο φόβος. Ίσως μάλιστα και πε-
ρισσότερο. Άλλά κανείς βέβαια
τη στιγμή εκείνη δέν ήξερε τί θά
τη φόβος. Ο Καρτέρης, φτάνον-
τας στο έχθρικό χαρακώμα, ελνε
πάντα τά μάτια του στηλωμένα έ-
πάνω στο πολυβόλο. Αυτό μόνον
έθλεπε. Πόσοι έχθροι ήταν εκεί,
ποίος κίνδυνος ήμπορούσε να τόν
τριγυρίση, μήτε τό λογάριζε καν.

Δέν έπρόσεγε άκόμη, άν ήταν κα-
νείς άλλος Έλληνας στρατιώτης
μαζί του. Ή φυσική του άνδρεία,
ή αφοβία του έμεγαλάνων τάμα με
την άπόφασή του να κάμει μία α-
ληθινά ήρωική πράξη. Δέν ελχε ή-
ρωισμό παράλογο. Ό,τι έκανε ή-
ταν θάρρος πραγματικό. Νά κυ-
ριεύση μόνος του ένα έχθρικό πο-
λυβόλο. Αυτό του υπαγόρευεν ο
ήρωισμός του. Οι έχθροι, που τόν
έθλεπαν να πέφτη έπάνω τον έτοι-
άταραχος, με τέτοια όρμη, έσά-
στασαν. Ποτέ τους δέν ελχαν φαν-
τασθή τόση άνδρεία. Με λύσσα έ-
πυροβολήσαν έναντίον του. Άλλά
φαίνεται ότι και οι σφαίρες έσεθά-
σθσαν την παλληκαριά του αυ-
τό, την αληθινή, την όπέρχη, και
καμμία δέν τόν άγγιξε. Ο Καρ-
τέρης με τη λόγχη προτεταμένη,
με τά μάτια πάντα στηλωμένα έ-
πάνω στο πολυβόλο, άρρησε μιά
τρομερή κραυγή κι' έτρύπησε τόν
πρώτον έχθρο, που εώρθηκεν έν-
πρός του. Και όσων να ήθελε να
δείξη πόσο δέν τούς αλογάριαζε
τους άλλους, τους έφώναζε με ό-
φες έπιτακτικό μιά μόνο λέξη:

«Δρόμο!»

Τίποτε άλλο δέν εώρθηκε να ελ-
πή τη στιγμή εκείνη. Έθαρρούσε
τό πιο φυσικό πράγμα ότι έπρεπε
να φύγουν οι έχθροι και ν' άφη-

χε μέσα στην έφοδο, αδιάφορος σέ
κάθε κίνδυνο, με τό μάτι στηλω-
μένο μόνον έπάνω στο πολυβόλο
κι' έπολεμούσε στήθος με στήθος
πρός τους έχθρους στρατιώτες, που
τό υπερασπιζαν. Τους ένικοούσεν
όλους, τους ανάγκαζεν όσους έ-
σώζονταν από την έπίθεσή του να
φύγουν και τό πολυβόλο έμενε
στην κατοχή του. Τό έκυριεύε. Τί-
ποτε άλλο δέν έκυριεύουσε τάμα
μέσα στον νότο του. Έπίστευεν ότι
έτσι θά γίνη τό πράγμα. Ελχε την
πεποίθησι της νίκης. Κι' ένόμιζεν
ότι όλοι έμάντευαν, ήξευραν τό
σκοπό του, κι' έπερίμεναν να τόν
ιδούν δίπλα στο πολυβόλο να τό
κυριεύη και να τό προσθέτη στα
τάμα άόφυρα. Τόν συνέπαιρνε ή
ιδέα αυτή και τόν έγίνονταν μιά
δύναμι μεγάλη, που όλο και τόν
έσπρωχνε πρός τά έμπρός περι-
φρονή τη του θανάτου. Έπροχωρού-
σε έτσι σταθερά, αδειλιάστος, έ-
τσι όπως ν' άντικρύση όλους τους
κινδύνους, να πείση άποφασιστικός
μέσα σ' αυτούς. Οι συνάδελφοί
του τόν έθλεπαν να τρέχη πάντα
έμπρός, άκράτητος και τόν έθαύ-
μαζαν όληθνιά. Έπίστευαν τάμα
ότι αυτός ήταν κάπως έξαγωγιστός
από όλους των.

Ελχαν πλησιάζει πιά στο έχθρι-
κό χαρακώμα. Όλοι τάμα έ-
προχωρούσαν χωρίς να σταματήση
διόλου ή όρμη των από τά έθρυκα
πυρά κι' άφιναν μιά κραυγή δυ-
νατή, τρομερή, παρόμοια με μυρι-
όφωνον πολεμικόν παύαν.

— Άέρα! άέρα!...

Και βέλαγε κανείς ότι ή φωνή
αυτή έγίνονταν αληθινά άέρας φο-
βερός, θύελλα, που θά παράρσενε
σε λίγο τους έχθρους. Όλοι όρ-
μούσαν έμπρός με μιά άπόφασή,
μ' ένα πόθο: να διώξουν τόν έ-
χθρο από τά χαρακωμάτά του. Και
όσοι έπεφταν πληγωμένοι βαρεία
έφώναζαν σ' εκείνον, που έκαναν
να σταματήσουν για να τους βοη-
θήσουν:

— Αφ'ότ'έ μας έμάς! έμπρός
έσείε, αδέρφια, για την Πατρίδα!

Ο Καρτέρης ελχε πιά πηδησει
πρώτος μέσα στο έχθρικό χαρα-
κώμα κι' από κοντά του ο Μήτσος
και δυό-τρεις άλλοι στρατιώτες.

Τους ελχε συνεπάρει κι' αυτούς με
την όρμη του και τόν άκολουθού-
σαν. Τό παράδειγμα του τους ελχε
κάμει κι' αυτούς ριψοκίνδυνους. Ή
άνδρεια είναι μετωδιστική όσα και
ο φόβος. Ίσως μάλιστα και πε-
ρισσότερο. Άλλά κανείς βέβαια
τη στιγμή εκείνη δέν ήξερε τί θά
τη φόβος. Ο Καρτέρης, φτάνον-
τας στο έχθρικό χαρακώμα, ελνε
πάντα τά μάτια του στηλωμένα έ-
πάνω στο πολυβόλο. Αυτό μόνον
έθλεπε. Πόσοι έχθροι ήταν εκεί,
ποίος κίνδυνος ήμπορούσε να τόν
τριγυρίση, μήτε τό λογάριζε καν.

Δέν έπρόσεγε άκόμη, άν ήταν κα-
νείς άλλος Έλληνας στρατιώτης
μαζί του. Ή φυσική του άνδρεία,
ή αφοβία του έμεγαλάνων τάμα με
την άπόφασή του να κάμει μία α-
ληθινά ήρωική πράξη. Δέν ελχε ή-
ρωισμό παράλογο. Ό,τι έκανε ή-
ταν θάρρος πραγματικό. Νά κυ-
ριεύση μόνος του ένα έχθρικό πο-
λυβόλο. Αυτό του υπαγόρευεν ο
ήρωισμός του. Οι έχθροι, που τόν
έθλεπαν να πέφτη έπάνω τον έτοι-
άταραχος, με τέτοια όρμη, έσά-
στασαν. Ποτέ τους δέν ελχαν φαν-
τασθή τόση άνδρεία. Με λύσσα έ-
πυροβολήσαν έναντίον του. Άλλά
φαίνεται ότι και οι σφαίρες έσεθά-
σθσαν την παλληκαριά του αυ-
τό, την αληθινή, την όπέρχη, και
καμμία δέν τόν άγγιξε. Ο Καρ-
τέρης με τη λόγχη προτεταμένη,
με τά μάτια πάντα στηλωμένα έ-
πάνω στο πολυβόλο, άρρησε μιά
τρομερή κραυγή κι' έτρύπησε τόν
πρώτον έχθρο, που εώρθηκεν έν-
πρός του. Και όσων να ήθελε να
δείξη πόσο δέν τούς αλογάριαζε
τους άλλους, τους έφώναζε με ό-
φες έπιτακτικό μιά μόνο λέξη:

«Δρόμο!»

Τίποτε άλλο δέν εώρθηκε να ελ-
πή τη στιγμή εκείνη. Έθαρρούσε
τό πιο φυσικό πράγμα ότι έπρεπε
να φύγουν οι έχθροι και ν' άφη-

χε μέσα στην έφοδο, αδιάφορος σέ
κάθε κίνδυνο, με τό μάτι στηλω-
μένο μόνον έπάνω στο πολυβόλο
κι' έπολεμούσε στήθος με στήθος
πρός τους έχθρους στρατιώτες, που
τό υπερασπιζαν. Τους ένικοούσεν
όλους, τους ανάγκαζεν όσους έ-
σώζονταν από την έπίθεσή του να
φύγουν και τό πολυβόλο έμενε
στην κατοχή του. Τό έκυριεύε. Τί-
ποτε άλλο δέν έκυριεύουσε τάμα
μέσα στον νότο του. Έπίστευεν ότι
έτσι θά γίνη τό πράγμα. Ελχε την
πεποίθησι της νίκης. Κι' ένόμιζεν
ότι όλοι έμάντευαν, ήξευραν τό
σκοπό του, κι' έπερίμεναν να τόν
ιδούν δίπλα στο πολυβόλο να τό
κυριεύη και να τό προσθέτη στα
τάμα άόφυρα. Τόν συνέπαιρνε ή
ιδέα αυτή και τόν έγίνονταν μιά
δύναμι μεγάλη, που όλο και τόν
έσπρωχνε πρός τά έμπρός περι-
φρονή τη του θανάτου. Έπροχωρού-
σε έτσι σταθερά, αδειλιάστος, έ-
τσι όπως ν' άντικρύση όλους τους
κινδύνους, να πείση άποφασιστικός
μέσα σ' αυτούς. Οι συνάδελφοί
του τόν έθλεπαν να τρέχη πάντα
έμπρός, άκράτητος και τόν έθαύ-
μαζαν όληθνιά. Έπίστευαν τάμα
ότι αυτός ήταν κάπως έξαγωγιστός
από όλους των.

Ελχαν πλησιάζει πιά στο έχθρι-
κό χαρακώμα. Όλοι τάμα έ-
προχωρούσαν χωρίς να σταματήση
διόλου ή όρμη των από τά έθρυκα
πυρά κι' άφιναν μιά κραυγή δυ-
νατή, τρομερή, παρόμοια με μυρι-
όφωνον πολεμικόν παύαν.

— Άέρα! άέρα!...

Και βέλαγε κανείς ότι ή φωνή
αυτή έγίνονταν αληθινά άέρας φο-
βερός, θύελλα, που θά παράρσενε
σε λίγο τους έχθρους. Όλοι όρ-
μούσαν έμπρός με μιά άπόφασή,
μ' ένα πόθο: να διώξουν τόν έ-
χθρο από τά χαρακωμάτά του. Και
όσοι έπεφταν πληγωμένοι βαρεία
έφώναζαν σ' εκείνον, που έκαναν
να σταματήσουν για να τους βοη-
θήσουν:

— Αφ'ότ'έ μας έμάς! έμπρός
έσείε, αδέρφια, για την Πατρίδα!

Ο Καρτέρης ελχε πιά πηδησει
πρώτος μέσα στο έχθρικό χαρα-
κώμα κι' από κοντά του ο Μήτσος
και δυό-τρεις άλλοι στρατιώτες.

Τους ελχε συνεπάρει κι' αυτούς με
την όρμη του και τόν άκολουθού-
σαν. Τό παράδειγμα του τους ελχε
κάμει κι' αυτούς ριψοκίνδυνους. Ή
άνδρεια είναι μετωδιστική όσα και
ο φόβος. Ίσως μάλιστα και πε-
ρισσότερο. Άλλά κανείς βέβαια
τη στιγμή εκείνη δέν ήξερε τί θά
τη φόβος. Ο Καρτέρης, φτάνον-
τας στο έχθρικό χαρακώμα, ελνε
πάντα τά μάτια του στηλωμένα έ-
πάνω στο πολυβόλο. Αυτό μόνον
έθλεπε. Πόσοι έχθροι ήταν εκεί,
ποίος κίνδυνος ήμπορούσε να τόν
τριγυρίση, μήτε τό λογάριζε καν.

Δέν έπρόσεγε άκόμη, άν ήταν κα-
νείς άλλος Έλληνας στρατιώτης
μαζί του. Ή φυσική του άνδρεία,
ή αφοβία του έμεγαλάνων τάμα με
την άπόφασή του να κάμει μία α-
ληθινά ήρωική πράξη. Δέν ελχε ή-
ρωισμό παράλογο. Ό,τι έκανε ή-
ταν θάρρος πραγματικό. Νά κυ-
ριεύση μόνος του ένα έχθρικό πο-
λυβόλο. Αυτό του υπαγόρευεν ο
ήρωισμός του. Οι έχθροι, που τόν
έθλεπαν να πέφτη έπάνω τον έτοι-
άταραχος, με τέτοια όρμη, έσά-
στασαν. Ποτέ τους δέν ελχαν φαν-
τασθή τόση άνδρεία. Με λύσσα έ-
πυροβολήσαν έναντίον του. Άλλά
φαίνεται ότι και οι σφαίρες έσεθά-
σθσαν την παλληκαριά του αυ-
τό, την αληθινή, την όπέρχη, και
καμμία δέν τόν άγγιξε. Ο Καρ-
τέρης με τη λόγχη προτεταμένη,
με τά μάτια πάντα στηλωμένα έ-
πάνω στο πολυβόλο, άρρησε μιά
τρομερή κραυγή κι' έτρύπησε τόν
πρώτον έχθρο, που εώρθηκεν έν-
πρός του. Και όσων να ήθελε να
δείξη πόσο δέν τούς αλογάριαζε
τους άλλους, τους έφώναζε με ό-
φες έπιτακτικό μιά μόνο λέξη:

«Δρόμο!»

Τίποτε άλλο δέν εώρθηκε να ελ-
πή τη στιγμή εκείνη. Έθαρρούσε
τό πιο φυσικό πράγμα ότι έπρεπε
να φύγουν οι έχθροι και ν' άφη-

χε μέσα στην έφοδο, αδιάφορος σέ
κάθε κίνδυνο, με τό μάτι στηλω-
μένο μόνον έπάνω στο πολυβόλο
κι' έπολεμούσε στήθος με στήθος
πρός τους έχθρους στρατιώτες, που
τό υπερασπιζαν. Τους ένικοούσεν
όλους, τους ανάγκαζεν όσους έ-
σώζονταν από την έπίθεσή του να
φύγουν και τό πολυβόλο έμενε
στην κατοχή του. Τό έκυριεύε. Τί-
ποτε άλλο δέν έκυριεύουσε τάμα
μέσα στον νότο του. Έπίστευεν ότι
έτσι θά γίνη τό πράγμα. Ελχε την
πεποίθησι της νίκης. Κι' ένόμιζεν
ότι όλοι έμάντευαν, ήξευραν τό
σκοπό του, κι' έπερίμεναν να τόν
ιδούν δίπλα στο πολυβόλο να τό
κυριεύη και να τό προσθέτη στα
τάμα άόφυρα. Τόν συνέπαιρνε ή
ιδέα αυτή και τόν έγίνονταν μιά
δύναμι μεγάλη, που όλο και τόν
έσπρωχνε πρός τά έμπρός περι-
φρονή τη του θανάτου. Έπροχωρού-
σε έτσι σταθερά, αδειλιάστος, έ-
τσι όπως ν' άντικρύση όλους τους
κινδύνους, να πείση άποφασιστικός
μέσα σ' αυτούς. Οι συνάδελφοί
του τόν έθλεπαν να τρέχη πάντα
έμπρός, άκράτητος και τόν έθαύ-
μαζαν όληθνιά. Έπίστευαν τάμα
ότι αυτός ήταν κάπως έξαγωγιστός
από όλους των.

Ελχαν πλησιάζει πιά στο έχθρι-
κό χαρακώμα. Όλοι τάμα έ-
προχωρούσαν χωρίς να σταματήση
διόλου ή όρμη των από τά έθρυκα
πυρά κι' άφιναν μιά κραυγή δυ-
νατή, τρομερή, παρόμοια με μυρι-
όφωνον πολεμικόν παύαν.

— Άέρα! άέρα!...

Και βέλαγε κανείς ότι ή φωνή
αυτή έγίνονταν αληθινά άέρας φο-
βερός, θύελλα, που θά παράρσενε
σε λίγο τους έχθρους. Όλοι όρ-
μούσαν έμπρός με μιά άπόφασή,
μ' ένα πόθο: να διώξουν τόν έ-
χθρο από τά χαρακωμάτά του. Και
όσοι έπεφταν πληγωμένοι βαρεία
έφώναζαν σ' εκείνον, που έκαναν
να σταματήσουν για να τους βοη-
θήσουν:

— Αφ'ότ'έ μας έμάς! έμπρός
έσείε, αδέρφια, για την Πατρίδα!

Ο Καρτέρης ελχε πιά πηδησει
πρώτος μέσα στο έχθρικό χαρα-
κώμα κι' από κοντά του ο Μήτσος
και δυό-τρεις άλλοι στρατιώτες.

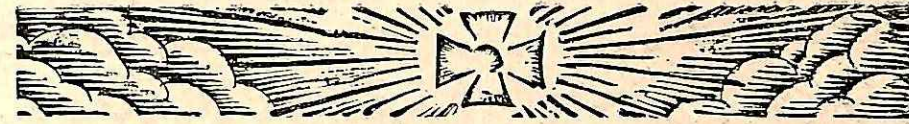
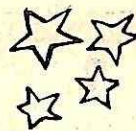
Τους ελχε συνεπάρει κι' αυτούς με
την όρμη του και τόν άκολουθού-
σαν. Τό παράδειγμα του τους ελχε
κάμει κι' αυτούς ριψοκίνδυνους. Ή
άνδρεια είναι μετωδιστική όσα και
ο φόβος. Ίσως μάλιστα και πε-
ρισσότερο. Άλλά κανείς βέβαια
τη στιγμή εκείνη δέν ήξερε τί θά
τη φόβος. Ο Καρτέρης, φτάνον-
τας στο έχθρικό χαρακώμα, ελνε
πάντα τά μάτια του στηλωμένα έ-
πάνω στο πολυβόλο. Αυτό μόνον
έθλεπε. Πόσοι έχθροι ήταν εκεί,
ποίος κίνδυνος ήμπορούσε να τόν
τριγυρίση, μήτε τό λογάριζε καν.

Δέν έπρόσεγε άκόμη, άν ήταν κα-
νείς άλλος Έλληνας στρατιώτης
μαζί του. Ή φυσική του άνδρεία,
ή αφοβία του έμεγαλάνων τάμα με
την άπόφασή του να κάμει μία α-
ληθινά ήρωική πράξη. Δέν ελχε ή-
ρωισμό παράλογο. Ό,τι έκανε ή-
ταν θάρρος πραγματικό. Νά κυ-
ριεύση μόνος του ένα έχθρικό πο-
λυβόλο. Αυτό του υπαγόρευεν ο
ήρωισμός του. Οι έχθροι, που τόν
έθλεπαν να πέφτη έπάνω τον έτοι-
άταραχος, με τέτοια όρμη, έσά-
στασαν. Ποτέ τους δέν ελχαν φαν-
τασθή τόση άνδρεία. Με λύσσα έ-
πυροβολήσαν έναντίον του. Άλλά
φαίνεται ότι και οι σφαίρες έσεθά-
σθσαν την παλληκαριά του αυ-
τό, την αληθινή, την όπέρχη, και
καμμία δέν τόν άγγιξε. Ο Καρ-
τέρης με τη λόγχη προτεταμένη,
με τά μάτια πάντα στηλωμένα έ-
πάνω στο πολυβόλο, άρρησε μιά
τρομερή κραυγή κι' έτρύπησε τόν
πρώτον έχθρο, που εώρθηκεν έν-
πρός του. Και όσων να ήθελε να
δείξη πόσο δέν τούς αλογάριαζε
τους άλλους, τους έφώναζε με ό-
φες έπιτακτικό μιά μόνο λέξη:

«Δρόμο!»

— Δρόμο!...

(Συνέχεια στη σελίδα 231)

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

24^Η ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Ευαγγέλιον (Λουκά ιη' 18—27)

Απόστολος (Πρὸς Ἐφεσίους β' 4—10).

Τὸ καιρὸν ἐκεῖνον ἀνθρώπος τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ γονυπετῶν αὐτῷ
καὶ λέγων· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;
Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τί με λέγεις ἀγαθόν; Οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ
ὁ Θεός. Ἰὰς ἐντολάς οὐδας μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέ-
ψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.
Ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. Ἀκούσας δὲ
ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἐν σοὶ λείπει πάντα ὅσα ἔχεις πώ-
λησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξης θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο
ἀκολουθεῖ μοι. Ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περιλύπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλού-
σιος σφοδρῶς. Ἰδὼν δὲ οὗτόν ὁ Ἰησοῦς περιλυπὸς γενόμενος εἶπε·
Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασι-
λείαν τοῦ Θεοῦ. Εὐκολώτερον γὰρ ἔστι κάμηλον διὰ τρυμαλίου ρα-
βίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.
Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι; Ὁ δὲ εἶπε· Τὰ
ἀδύνατα παρὰ τοῦ ἀνθρώπου δύναται παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐστίν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ο Παῦλος εἰς τὴν περικοπήν
του αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν του
πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ἐφέσου
ἐνομαζέει τὸν Θεὸν «πλούσιον ἐν ἐ-
λέει». Τοῦτο δὲ τὸ καίμει διὰ νὰ
φανερῶσιν τοὺς χριστιανοὺς πόσον
εἶναι ὁ Πανάγαθος Θεὸς μας γε-
μάτος καλωσύνης καὶ ἀγάπης. Εἰς
τοῦτο δὲ δύναται νὰ πεισθῇ κάθε
ἄνθρωπος ἂν μὲ δίχως καμμίαν
προκατάληψιν παρατήρησιν τί γίνε-
ται κάθε στιγμὴ γύρω του. Ἡ ἀ-
γάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον
δὲν ἔχει τέλος· ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ἔ-
πειτα δὲ τὴν δημιουργίαν του ἀρ-
χισε σιγά-σιγά ν' ἀπομακρύνε-
ται ἀπ' τὸ Θεό, αὐτὸς δὲ μόνον
δὲν τὸν ἐτιμώρησε ἀλλὰ καὶ ἔξακο-
λουθούσιν νὰ τοῦ παρέχῃ ὅλα τὰ
ἀγαθὰ καὶ συγχρόνως προσπαθοῦ-
σε νὰ τοῦ δώσῃ τὰ μέσα νὰ σωθῇ
ἀπ' τὴν καταστροφή. Τέλος δὲ ἔ-
στειλε στὸν κόσμον καὶ αὐτὸν τὸν
μονογενῆ του υἱὸν γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ
τὴν σωτηρίαν μας. Ὅλα αὐτὰ
εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ μᾶς πείσουν
ὅτι ὁ Παῦλος εἶχε μεγάλον δῆλη
ἐνομαζόμενος τὸν Θεό· «πλούσιον ἐν
ἐλέει»; Καὶ ὅμως παρ' ὅλα αὐτὰ
ὁ ἀρχαῖος ἄνθρωπος οἱ ὁ-
ποῖοι ἀποδίδουν στὸ Θεὸ «πονηρὰ
ἀντὶ ἀγα

40. (Συνέχεια)

Μιά μέρα είδε ένα Μακεδόνα στρατιώτη να κουβαλάει με το μουλάρι του ένα φορτίο χρυσά νομίσματα προωρισμένα για το παλάτι. Το μουλάρι είχε εξαντληθεί, κόντευε να πέσει. Ο στρατιώτης τότε τα ξεφόρτωσε και φορτώθηκε μόνος του το θησαυρό. Ο 'Αλέξανδρος γέλασε:

— Αί, σύντροφε, του είπες, τράβα το φορτίο αυτό και πήγαινε το στο τσαντήρι σου. Είναι δικό σου.

Για ένα μονάχα μάλλον τους φίλους του: Γιατί είχαν τώρα πολλούς υπηρέτες κι' έτσι δεν έκαναν πια τίποτα. Όσο καιρό έμειναν στη Βαβυλώνα και στα Σούσα ή στην Περσέπολη ζούσαν σά μαλθακά 'Ασιάτες.

— Παραξενεύομαι, τους έλεγε συχνά, πώς δεν καταλαβαίνετε ένα πράγμα τόσο απλό: αυτός που εργάζεται κοιμάται καλύτερα από αυτόν που τεμπελιάζει.

Κι' άλλη φορά πάλι τους έλεγε:

— Δεν αρκεί να νικήσουμε τους εχθρούς. Πρέπει να μην πέσουμε και στις αδυναμίες και στα ελαττώματα των εχθρών μας. Αν πέσουμε, άλλοι μόνο μας! Τότε αυτόν μάς νίκησαν!

Ο βασιλιάς 'Αλέξανδρος έδινε το παράδειγμα. Εργαζόταν μέρα και νύχτα, κουράζονταν, δεν ήθελε ν' αφήσει τον έαυτό του να ξεπέσει στην τεμπελιά. Άμα τελείωνε ο πόλεμος άρχιζε εϋτὺς το κυνήγι, για να σκληροαγωγηται, επιχειρούσε αγώνες, και μακρινές πορείες. Δεν έμεινε ποτέ ήσυχος.

Κι' έτσι μια μέρα που οι φίλοι του γλεντούσαν κι' οι στρατιώτες ήταν καλά βολεμένοι μέσα στα πλούσια σπιτία που είχαν κάμει κατοχή, ο 'Αλέξανδρος διάταξε τις σάλπιγγες να σημάνουν συνάθροιση. Έτρεξαν όλοι στο παλάτι. Οι στρατηγοί περικύκλωσαν τον 'Αλέξανδρο.

— Τι τρέχει, 'Αλέξανδρε; ρώτησε με τη γλυκειά φωνή του ο 'Ηφαιστίων.

— Φεύγουμε!

— Φεύγουμε! Έκαμαν όλοι απελπισμένοι. Καλά είμαστε εδώ.

Ο 'Αλέξανδρος κούνησε το κεφάλι του με θυμό.

— Μά γι' αυτό φεύγουμε! άποκρίθηκε.

Κ ε φ. 57.

Ο 'Αλέξανδρος δεν μπορούσε να ησυχάσει όσο δεν έπεφτε ο Δαρείος στα χέρια του, ζωντανός ή νεκρός. Δεν μπορούσαν να υπάρχουν δυο βασιλιάδες της 'Ασίας. «'Η αυτός ή εγώ» έλεγε.

— Στα 'Εκβάτανα! Έδωσε διαταγή ο 'Αλέξανδρος. Έμπρός!

Είχε μάθει πώς εκεί είχε καταφύ-

γει ο Δαρείος και μάζεψε πάλι στρατό για να του επιτεθεί.

— Γρήγορα! Γρήγορα, έλεγε ο 'Αλέξανδρος στους φίλους του. Να προφτάσουμε, μη μάς ξεφύγει πάλι!

Έτρεχαν, έτρεχαν. Υστερα από κάμποσες μέρες έφτασαν στα 'Εκβάτανα. Οι πόρτες της πολιτείας ήταν ανοιχτές, μηήκαν. Έτρεξαν στο παλάτι. Ο Δαρείος πρίν όχτώ μέρες είχε φύγει.

— Θά τον κυνηγήσω! φώναξε μακρινάσμενος ο 'Αλέξανδρος. Δέ θα μου ξεφύγει.

Μάζεψε όλους τους βασιλικούς θησαυρούς που βρήκε στη Βαβυλώνα, στα Σούσα, στην Περσέπολη και τους συγκέντρωσε στα 'Εκβάτανα. Φώναζε το γέρο στρατηγό του τον Παρμενίωνα. Θάταν πια έβδομηντα χρονών. Διαρκώς μουμούριζε, είχε κουρασθή τόσο χρόνια να πολεμάει.

— Γέρο στρατηγέ μου, του έπες, πιστέ μου συνεργάτη, ήρθε ο καιρός να χωριστούμε.

Ο Παρμενίων χλώμιασε μ'α κρατήθηκε.

— Θά σου αναθέσω εξαιρετικά έμπιστευτικό αξίωμα: Να μείνεις εδώ στα 'Εκβάτανα να φρουρής τους θησαυρούς μου.

Ο Παρμενίων έσκυψε το κεφάλι. Ένοιωσε πώς ο 'Αλέξανδρος δεν ήθελε πια να τον έχει μαζί του, δεν ήθελε ν' ακούη πια τη γνώμη του. Γιατί, πολλές φορές, ήταν αντίθετος με τη γνώμη του βασιλιά.

— Μπορώ ακόμα να πολεμώ, ψιθύ-

— Μπορώ ακόμα να πολεμώ, ψιθύρισε ο Παρμενίων.

ρισε ο Παρμενίων κι' ή φωνή του έτρεμε.

— Τό ξέρω, είπε ο 'Αλέξανδρος κι' έπιασε με σεβασμό το χέρι του γέρο συναγωνιστή του. Τό ξέρω, μά δεν μπιστεύομαι σέ κανέναν άλλο τους θησαυρούς της αυτοκρατορίας. Σού ζητώ την τελευταία αυτή υπηρεσία: είσαι στρατιώτης, δέ θα παρακούσης.

— Άς γίνη το θέλημά σου, μουρμούρισε ο Παρμενίων και σφούγγιζε γρήγορα γρήγορα τά μάτια του.

Ο 'Αλέξανδρος ρίχτηκε άμέσως κυνηγώντας το Δαρείο. Μπήκε μέσα στην Περσία και μια νύχτα έμαθε πώς ο σατράπης Βήσσος, που ήταν μαζί με το Δαρείο, είχε αναγκάσει το μεγάλο βασιλιά να παραιτηθή. 'Ηθελε αυτός ν' αναγορευτή βασιλιάς των Περσών.

Ο 'Αλέξανδρος διάλεξε τους καλύτερους καθ'αλλάρηδες του, πήρε μαζί του και τον άχώριστό του Στέφανο κι' έτρεξε να πιάση το Δαρείο και τη συνοδεία του. Μά δεν ήθελε πια το θάνατο του Δαρείου: αυτός είχε παραιτηθή από το θρόνο, δεν του ήταν πια έμπόδιο. Ο μεγάλος εχθρός ήταν ο Βήσσος, ο σατράπης, που σκόπευε ν' ανακηρυχτή βασιλιάς.

Όλη τη νύχτα εκείνη και την άλλη μέρα ο 'Αλέξανδρος κι' οι σύντροφοί του έτρεχαν μέσα στα βουνά. Αναπαύτηκαν λίγο το βράδυ και τη νύχτα πάλι κίνησαν άκούραστοι. Έτρεχαν πια δεκαπέντε μέρες και νύχτες. Ανακάλυψαν τέλος τά ίχνη του Δαρείου: από τά χωριά που περνούσαν μάθαιναν πώς ο Δαρείος είχε περάσει αιχμάλωτος του Βήσσου. Οι σύντροφοί του 'Αλέξανδρου άρχισαν να κουράζονται. Μέρες και νύχτες έτρεχαν χωρίς να κοιμηθούν. Δεν μπορούσαν πια.

Ο 'Αλέξανδρος διάλεξε πεντακόσιους από τους καθ'αλλάρηδες του κι' έξακολούθησε το κυνήγι.

— Έμπρός! Έμπρός! φώναζε. Δεν έχει ανάπαυσι, δεν έχει ύπνο! Άκολουθήτε με!

Έτρεχαν οι πεντακόσιοι μέσα στα βουνά και τις πεδιάδες, σ' έχθρικές άγνωστες χώρες, άτρυμτοι. Πέρασαν μέρες και νύχτες, πολλοί έπεφταν από τ' άλογά τους, εξαντλημένοι κι' έτοιμοθάνατοι. Υστερα από τρία μερόνυχτα έξήντα μονάχα καθ'αλλάρηδες άκολουθούσαν τον 'Αλέξανδρο. Ένας από τους έξήντα ήταν κι' ο Στέφανος. Είχε εξαντληθή μ'α ντρέπονταν να σταματήσει. Οι άλλοι είχαν μείνει στο δρόμο μισοπεθαμένοι από την κόυρασι.

(* Ακολουθεί)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Έδώ όμως πρέπει να παρακολουθήσουμε τον 'Υψηλάντη στη Βιέννη. Ο Σαμπονάς μάς δίνει περιήγες λεπτομέρειες στα απομνημονεύματά του.

Και στη Βιέννη είχε κερδίσει συμπάθειες και θαυμασμούς. Σ' όποια αίθουσα έμπαινε, προκαλούσε την προσοχή όλων και οι Βιεννέζοι ζητάγαν με περιέργεια πληροφορίες περί της ζωής του και της δράσεώς του.

Οι συμπάθειες όμως αυτές, οι τιμές και οι δόξες δέ στάθηκαν ούτε μ'α στιγμή ικανές για να τραβήξουν τον 'Υψηλάντη από το δρόμο του καθήκοντος. Μετά τό άκουσμα των σκληρών λόγων του Μέττερνιχ ο 'Υψηλάντης έσφριξε τη μοναδική του γραθιά και θυμήθηκε τά λόγια που του έπες ο πατέρας του στην Πετρούπολη. Ο Σαμπονάς, που είχε συνομιλήσει στην Βιέννη μαζί του πολλές φορές, μάς ζωγραφίζει με ζωντάνια τις φρονιδες του και τίς ανησυχίες του. Διπλόματης ο Σαμπονάς, ήτανε άνάντιος σέ κάθε ένδοξο έργο και προσπαθούσε να δείξει τους κινδύνους ενός τέτοιου επιχειρήματος. Μεταφέρω έδώ την κυριώτερη άπάντησι του 'Υψηλάντη.

«Ως τόσο, έπες ο 'Υψηλάντης στο Σαμπονά, σέ μια από τίς πολλές συνομιλίες τους στη Βιέννη, μονάχα ή έξαρσι παράγει με-

γάλα άποτελέσματα. Είναι για μ'α γενναία καρδιά ό,τι είναι τά πανιά για ένα καράβι. Καρμιά φορά τό καταποντίζουν. Άλλά και χωρίς αυτά δεν μπορεί να ταξιδέψη.

«'Η ύπόθεσι που ανέλαβα δεν μπορεί να στηριχθή και νά ζήση χωρίς τον ένθουσιασμό. Δεν υπάρχει ούτε ένας 'Ελληνας που θά δίσταζε νά χύση τό αίμα του γι' αυτή. Ο καιρός θά σέ πείση ακόμα καλύτερα πώς δεν έχω ένεργησι χωρίς περίσκεψι. Πιστέψέ με, φίλε μου, πώς υπάρχουν άτομικες ένέργειες στίς μεγάλες κοινωνικές επαναστάσεις, όπως υπάρχει μ'οίρα στην άτομική ζωή. 'Εί λοιπόν. Όταν αναρωτιέσαι, βρισκό μ'εσα μου ένα είδος μυστηρίου, μ'α μυστική και άκατανίκητη έπίδρασι. Αυτή είναι που βαρύνει τη ζωή μου και την σπρώχνει μπροστά. Τό ξέρω. Όσο μεγαλώνει ο άνθρωπος, τόσο παρουσιάζει έπιφανεια και πλευρές σ'α χτυπητά του πεπρωμένου. Άλλά ταριάζει από μ'αν άναδρη έπιθυμία για άνάπαυσι και άνεξαρτησία, νά άποτραβιέται κανείς, να έξαφανίζεται και νά μικραίνει μπροστά στην τύχη; 'Α! Όχι. Έστω κι' άν χάσω την ζωή μου, θά ύπακούω σ'όν νόμο της άπάρεάς μου.

«Από τά παιδικά μου χρόνια δεν άνειροπόλησα τίποτα άλλο παρά να μπορέσω κάποτε νά χαρίσω τη λευτεριά στη χώρα μου. Αυτά είναι τά αίσθηματά τά όποία μέ ήνάγκασαν νά ύποφέρω τόσα από την άσκησι του στρατιωτικού έπαγγέλματος στη Ρωσία, να κα-

ταπίνω τίς έπιπλήξεις των άνώτερών μου, και νά σκούω τό κεφάλι κάτω από την άφόρητη πειθαρχία του Μ. Δούκα Κωνσταντίνου. Τά αίσθηματά αυτά άναπτύχθηκαν με την ηλικία μου, και με άκολουθούσαν παντού. Στά στρατόπεδα και στην αϋλή. Οι καιροί τώρα έχουν αλλάξει. 'Η έλληνική ύπόθεσι θά γίνη μέσα σέ λίγον καιρό ύπόθεσι πανευρωπαϊκή».

Τά χαρακτηριστικά αυτά λόγια του 'Υψηλάντη, που σωθήκανε χωρίς στίς φροντίδες του Σαμπονά, μάς δείχνουν με τον καλύτερο και παραστατικώτερο τρόπο την στάσι του στη Βιέννη, καθώς και τον αντίκτυπο που είχαν στην ψυχή του τά ταπεινωτικά για την έλληνική φυλή λόγια του καγκελλάριου της Αυστρίας Μέττερνιχ...

Η ΑΝΑΘΕΣΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΓΙΑΣ

Τά αίσθηματά και οι λαχτάρες που βασάνιζαν μερόνυχτα τους έπίσημους τότε 'Ελληνες, βασάνιζαν και τους άλλους, τους άπλοους, τους ταπεινούς. Ο πόθος του ένός ήταν και πόθος του άλλου. Έτσι, από την άλλη πάλι μεριά, μ'α άλλη δμάδα, ο Σκουφάς, ο Τσακάλωφ, ο 'Αναγνωστόπουλος, ο 'Ενάθος και ο Σέκερης, είχαν ίδρύσει μ'αν άλλη παράμοια εταιρεία. Στην άρχή τά μέλη της ήσαν λίγα, μετριούνταν σχεδόν σ'α δαχτύλα, μ'α σιγά-σιγά όλο και πληθύναν. Οι ρίζες του επαναστατικού αυτού δένδρου, που γύρευε να έξακουράση κάτω άπ' τους βαθύς κλώνους του τό κουρασμένο άπ' τη δουλεία Γένος, είχαν άπλωθή παντού.

Στους κάμπους, στα βράχια και στίς άκρογιάλιες ύπαιθρον ρίζες, που μαρτυρούσαν την ύπαρξή του και τό βαθύτερο προορισμό του. Ένας μονάχα έλειπε τώρα. Και κείνος ο ένας έπρεπε να συγκεντρώνη όλα τά χαρίσματα του δόνητη.

(* Ακολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΡΥΤΣΑ

Στη Μοσχόπολι, που είναι λίγες ώρες δυτικότερα της Κορυτσάς, μέσα στο άλβανικό έδαφος, όταν ακόμα όλη ή 'Ελλάς, και παλαιά και νέα, ήταν τουρκοκρατημένη, συνστήθη έλληνικό τυπογραφείο, που έσκόρπισε την μόρφωσι σ' όλο τον 'Ελληνισμό. Έκεί πάνω, στη Μοσχόπολι, στην Κορυτσά και σ'α γύρω τους δεν έπαψε ποτέ ο 'Ελληνομίος ν' άκμάζει και να παρουσιάζει δράσι.

Η Κορυτσά είναι μ'α πόλι καθαρά έλληνική. Όταν την άπελευθερώσαμε, τό 1912, δεν είχε καθόλου κατόικους 'Αλβανούς. Είχε 15-16 χιλιάδες κατόικους 'Ελληνες και ελάχιστα Τούρκους. Ήταν ήσρα 'Ελληνος ητροπολίτη. Διατηρούσε θαυμασιο έλληνικό Γυμνάσιο, που έλειτούργουσε μ' έξοδα του κληροδοτήματος Μπάγκα, που ήταν Κορυτσαίος.

Μερικοί Ρομανίζοντες ήθελαν κάποτε να ίδρύσουν κι' αυτοί σχολείο στην Κορυτσά. Μά δεν υπορόσε να εϋδοκιμήση εκεί, μέσα σέ καθαρά έλληνικό πληθυσμό, κι' έφυτρώουσε.

Έκτός από τό έλληνικό Γυμνάσιο ή Κορυτσά είχε κι' άλλα έλληνικά σχολεία και άλλα κέντρα της εκεί έλληνικής Κοινότητος. Είχε κι' ένα μεγάλο έλληνικό νοσοκομείο.

Έλλειψι της Κορυτσάς ήταν και είναι τό ότι δεν συνδέεται με σιδηροδρομική συγκοινωνία. Έχει όμως δρόμους που την άνώνουν με την Μακεδονία και την 'Ηπειρο. Ο ένας από την Κορυτσά π'είσθι στη Μοσχόπολι και από εκεί δυτικώτερα στην Πρεμετή. Άλλος διευθύνεται από την περιοχή της Κορώνας, περνάει στίς πλαγιές του βουνού Γράμμου και προχωρεί σ'α νότια.

Μ'α εύχάριστη θηπλήξή κάνει στον έπισκέπτη ή άγνή έλληνικότητα της Κορυτσάς. Όταν άπελευθερώθηκε ή πόλις, τό 1912, όλοι οι αείωιατικοί κι' οι στρατιώτες μας έμειναν κατάπληκτοι, μόλις βρέθηκαν μπροστά σέ τόσο άκμαίον 'Ελληνισμό, μέσα σέ κόσμο

τόσον αγαθό και φιλόξενο κι' ένθουσιώδη για την άπελευθέρωσι του.

Όταν ή Κορυτσά έλευθερώθηκε από τό στρατό μας ήταν χιονισμένη. Παχύ στρώμα χιονιού έσκέπαζε τά πάντα. Κι' όμως κανένας από τό στρατό μας δεν ένοιωσε τό κρύο. Οι κατόικοι της Κορυτσάς έστρεψαν και προϋπάντησαν τό στρατό μας, τον περιποιήθηκαν καλό, του έδωσαν τά διαλεκτώτερα τρόφιμα και τίς ζεστότερες κατοικίες.

Φίλος δημοσιογράφος, που μπήκε τότε στην Κορυτσά ως δεκαετής, μάς έλεγε:

«'Ημέρωση τό μάτι μας έκει από κομμάτια άρσενικών και θηλικών και αναγώλλισσε ή καρδιά μας από φιλοξενία ειλικρινή, αληθή, από ανθρώπους που είχαν τραλήθ από την εϋτυχία και τη χαρά της λευτεριάς! Εύρήκαμε εκεί όρατά έλληνικά κέντρα να καθίσουμε, καταστήματα ν' άγοράσωμε, ό,τι κι' άν ήθέλαμε και ν' άναπαυρώσωμε όλες τίς μεγάλες έλλειψεις μ'ηνών έκστρατείας. Εύρήκαμε ανθρώπους άνεπτυγμένους να μιλήσωμε, έπιστήμονες και άλλους. Και μόνον ένα δεν εύρήκαμε: ένοδογεία. Μά είναι τόσο φιλόξενοι οι 'Ελληνες κατόικοι της Κορυτσάς, που θεωρούσαν περιττά τά ενοδοχεία...»

Μας περιέγραψε κατόπιν την άγορά της Κορυτσάς και τ' άλλα της εϊδοθέατα.

Στην Κορυτσαϊτική άγορά, μάς έπες, βρίσκονται γεμάτα μαγαζιά, εύρυχωρα καταστήματα, έξακουρατικά κέντρα, δρόμοι ίσοι, άνοιχτοί, καλά πλακοστρωμένοι, σπιτία που άθηνάίζουν, κόσμος καλός, ήμερος, εύγενικός, που σέ κάνει να εύχαριστήσαι γιατί βρισκεσαι σέ μ'α πόλι πολιτισμένη...

Στη μέση ένα ποτάμι σ'ίζει την πόλιν. Εύλιννα ψηλά και σκαλιστά γεφύρια είναι πάνω από τό ποτάμι. Οι γυναίκες της Κορυτσάς είναι καλόκαρδες και καλοίσθη-

τες. Οι σϋλλές είναι γεμάτες άνθη και πάσπα. Πλακοστρωμένες, άσπριμένες, με ύπόθετα και κηπίκια. Δένδρα υπάρχουν μέσα στίς σϋλλές και δεινράκια σ'ούς δρόμους. Οι άνδρες είναι γεροί, ψηλοί και πρόθυμοι να βοηθήσουν κάθε συνάνθρωπό τους...»

Αυτή ήταν ή έλληνοκώστη Κορυτσά. Και έμεινε έλληνοκώστη. Και όμως μάς την ήπραν και την έδωσαν σ' ένα νέο Κράτος, που άπέτυχε και ύποτάχθηκε στην Ιταλική τυραννία... Άς έπισάμωμε ότι τώρα θ' αλλάξη ή τύχη της έλληνικής πόλεως.

Από τό 1912 ή γενική έντόπια 'Ελληνογ, Τούρκων και 'Αλβανών ήταν ότι ή Κορυτσά θά έμεινε και τίς ζεστότερες κατοικίες 'Ελλάδας.

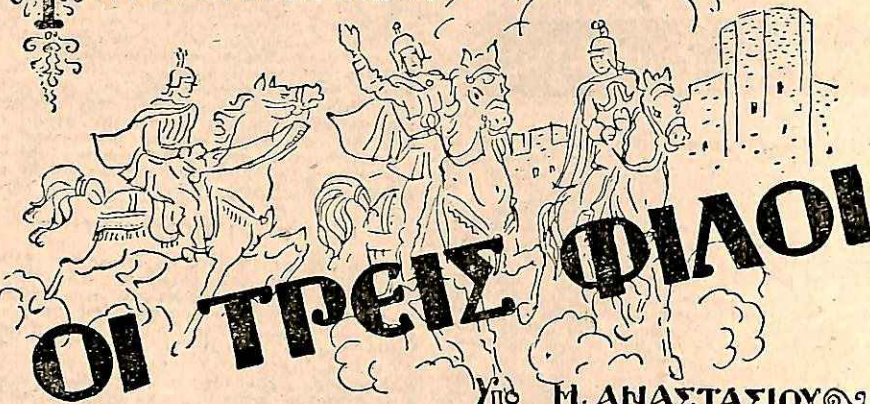
Όταν τον Μάρτη του 1913 ήρθαν στην 'Αθήνα από την Κορυτσά οι Μουσουλμάνοι άντιπρόσωποι Σουλταϊάν έξέδιναν Μόρια, που ήταν και άξιαματρός του τουρκικού στρατού, και Μιχμέτ υπέρς έξεφράζοντο και οι δύο μ' ένθουσιασμό για την έλληνική διοίκησι κι' έξέφραζαν την εϋχή να διατηρηθή εκεί. Ο Σουλταϊάν έπες σέ 'Ελληνες δημοσιογράφους: «Εσείς οι 'Ελληνες έχετε τάξι στη διοίκησι σας και σ'α τη δικαιοσύνη σας, είσθε φιλελεύθεροι και σέβεσθε την περίουσία του άλλου. 'Η είσδος του έλληνικού στρατού στην Κορυτσά και ή έγκατάστασι έλληνικών άρχων μάς έδειξε πώς ζούν οι πολιτισμένοι και οι φιλοπρόδοι άνθρωποι».

Μάλιστα ο Σουλταϊάν έπρόσθεσεν ότι είδεν έδώ τον Έσσατ πασά των 'Ιωαννίνων, ο όποιος του έπες: «Είσθε εϋτυχείς που θά ζήσετε κάτω από την έλληνική διοίκησι. Θά έχετε την ήσυχία σας και την έλευθερία σας».

Πραγματικά ή Κορυτσά για λίγον καιρό έζησεν εϋτυχισμένη με την έλληνική διοίκησι. Μά δεν έμεινε όριστικά ή πόλι σ'α σύνορα της 'Ελλάδος. Οι μηχανορραφές των έχθρών της 'Ελλάδος, τών 'Ιταλών, υπερίχθησαν.

Είμεθα όμως βέβαιοι πώς ή δικία έκείνη θά έπανορθώη, τώρα που οι έλληνικοί πόδοι θά έξαπνεθούν έπί τάπητες.

Φ. ΓΙΟΥΛΛΗ Σ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

36. (Συνέχεια)

Οι τρεις μας φίλοι, επειδή ήταν στην ίδιατερη ακολοιούσα του Νικηφόρου βρίσκονταν στη στρατηγίδα που ξεχώριζε από όλα τα άλλα καράβια για τη μεγαλοπρέπεια και τον όγκο της, για τα στολίδια της και την τεράστια χρυσοκέντητη σημαία που κυμάτιζε στην πρόμακ με την εικόνα της Παναγίας Παρθένου. Ο καλοκαιριτικός ήλιος έκαιγε από τη θάλασσα ανέβαιναν άσπροι άχνολι και μέσα στο θολόν άγέρα ή θέα που παρουσιάζαν, μπροστά τους τόσα καράβια, το ένα πίσω από τ' άλλο, σε άτελειωτή σειρά ήταν κάτι άπερίγραπτο...

Πάνω στο ξυλόκαстро της στρατηγίδας με την έπιβλητική στολή του εκατοντάρχου της αυτοκρατορικής φρουράς οι τρεις μας φίλοι θαρροῦσαν πώς νειρεύονται... κι' όπως συμβαίνει κάτι τέτοιες στιγμές στέκονταν σιωπηλοί και άκίνητοι, όλο μόνια και αὐτιά, για να μη χάσουν την παραμικρή λεπτομέρεια... Και τόσο ήταν το πλήθος των έντυπώσεων που καμιά δεν τυπώνονταν καθαρή στο μυαλό τους παρά άνακατευόνταν, συγχίζονταν έκει μέσα, σαν όταν πολλά χρώματα τα γυρίζει κανείς γρήγορα μπροστά του και δέ μένει πια παρά ένα θολό και άόριστο...

Ο Μιχαήλ πρώτος έκοψε τη σιωπή. — Δεν μπορεί κανείς στη ζωή του πολλές φορές να χαρή τέτοιο θέαμα. Κι' όμως από τη στιγμή που ξεκίνησε ο Νικηφόρος κλείστηκε στο κελλί του και δεν ξαναβγήκε.

— Προσεύχεται... έξήγησε ο Γρηγόρης. Μόνον στον κίνδυνο θυμάται πως είναι στρατηγός... Τότε θά τον δής να βρίσκεται παντού και να προφτάνη το κάθε τι.

— Παράξενος άνθρωπος... έξακολούθησε ο Μιχαήλ. Αποφεύγει τις τιμές σαν να μην είναι δίκαια πληρωμή στην άξισή του και την άντρεία του... Ο άδελφός του ο Λέων είναι όλοτελα διαφορετικός τύπος. Ο έπαινος και τα μεγαλεία τον παρακινούν στη δράση... και θαρρώ πως περισσότερο μοιάζω στο Λέοντα παρά στο Νικηφόρο.

— Η μετριοφροσύνη σου δεν έχει όρια... Παρατήρησε ο Δημήτρης που άγαπούσε πάντα να πειράζει τον έξοδερφό του.

— Κάποτε αποφεύγει κανείς κάτι γιατί ίσως το πεθυμά πάρα πολύ... Είπε πολύ σοβαρά ο Γρηγόρης.

Οι δυο άλλοι τον κοίταξαν περιμένοντας να έξηγηθεί.

— Ναί... πρόσθεσε σε λίγο ο Λέων. — ήθελε να έπιθεβαίω σε ό ίδιος τη σκέψη του. Θυμάμαι άκόμα αυτή τη σκηνή γιατί μου έκαμε πολύ έντύπωση. Στην Καππαδοκία τώρα κι' ένα χρόνο. Ο Νικηφόρος με την ακολοιούσα του καμιά ελκασαρία θαρακοφόρος έπιθεωρούσε τις βίγλες όπως συνήθιζε. Εάφνου σε μία στενή κλεισούρα έπεσε σε ένεδρα... Οι Σαρακηνοί ήταν τουλάχιστον τριπλάσιοι... Δεν έξέρω πώς τα κατάφερε. Κατά τα μεσάνυχτα ήρθε ένας χωριάτης και μās είδοποίησε πως ο στρατηγός βρίσκεται σε δύσκολη θέση και πρέπει να του στείλουμε το ταχύτερο βοήθεια. 'Ανάλαβε ο ίδιος να μάς οδηγήση στο μέρος που γινόταν ή μάχη. 'Ανάψαμε δαδιά και προχωρήσαμε μέσα στη νύχτα με καλπασμό. Καθώς στρίβαμε να μπούμε στην κλεισούρα άκούσαμε πολλές φωνές κι' είδαμε τις πλαγιές του στενού να φωτίζονται σαν από λάμψη πυρκαϊάς...

Οι Σαρακηνοί είχαν φύγει κατατσακισμένοι από τους θαρακοφόρους

'Ανάψαμε δαδιά και προχωρήσαμε μέσ' στη νύχτα με καλπασμό.

μας, που καθόνταν και ξεκουράζονταν τώρα γύρω από μία μεγάλη φωτιά...

Ο Νικηφόρος είχε πληγωθή έλαφρά. Στο μεταξύ από κάτι γειτονικά χωριά κατέβηκαν κάτω άντρες και γυναικόπαιδα. Είχαν άκούσει το θόρυβο της μάχης, έμαθαν το άποτέλεσμα κι' ήρθαν να ευχαριστήσουν τον άρχηγό και να τον φιλοδώρησουν. Μαζί τους έφεραν και μία γρηά, τη σήκωναν μάλιστα, γιατί ήξερε, λέει, να γιατρεύη τις πληγές με διάφορα βότανα και την τέχνη την είχε μάθει κοντά στους Σαρακηνούς, όπου έκαμε σαράντα χρόνια σκλάβος. Είχε γεράσει πολύ. Το κορμί της ήταν σκευωμένο έτσι που νόμιζες πως έφαγαν κάτω στη γη να βρή μέρος να χωθή πια και να ήσυχάσει.

Την τράβηξαν κοντά στο Νικηφόρο για να δη την πληγή του. Μία σάιτα του είχε τρυπήσει τον καρπό του άριστερου χεριού. Η γρηά κάρφωσε έκει πάνω τα μάτια της και κοίταζε και κοίταζε άκίνητη, θαρρείς κι' είχε άποσβολωθεί κοιτάζοντας. Και έαφνικά χωρίς να το περιμένη κανένας αυτό, γιατί ούτε τ' όνομα, ούτε το άξίωμα του Φωκά τ' όξερε κανείς έκει πέρα έξδν από τους στρατιώτες, έπεσε κάτω στα γόνατα και προσκύνησε...

«Σήκω άπάνω γρηά», φώναξε ο Νικηφόρος, «μόναχα το βασιλιά χαιρετούνε έτσι».

«Το βασιλιά χαιρέτησα κι' έγώ», άπάντησε αὐτή οά να περιμένη την παρατήρηση κι' είχε έτοιμη την άπόκριση.

Στεκόμουν κοντά. Ο Νικηφόρος άλλαξε χρώμα... «Έγινε σαν το κερί και για κάμποσες στιγμές άπόμεινε βουβός. Οι χωριάτες γύρω σιωπηλίζαν μεταξύ τους με θαυμασμό. Και σ' αυτούς είχαν κάνει έντύπωση τα λόγια της γρηάς, γιατί, έξδν από τη γιατρική, ήξερε άκόμα να διαβάξη στα χέρια των ανθρώπων τη μοίρα. Μερικοί μάλιστα γονάτισαν κι' αυτοί νομίζοντας πως έχουν μπροστά τους τον ίδιο το βασιλιά.

«Τ' άλογο, φέρετέ μου τ' άλογό μου» φώναξε ο Νικηφόρος και χωρίς να πη λέξη πήδησε άπάνω και μάς έκαμε σημάδι να τον ακολουθήσουμε. Πριν ξεκινήση όμως έβριζε ένα χρυσό νόμισμα κατά το μέρος της γρηάς...

— Και λοιπόν τι συμπεράσμα βγάζεις άπ' αὐτή την ιστορία; ρώτησε ο Μιχαήλ που κατά τη συνήθειά του δεν έννοούσε να σκεφθή παρά όταν ήταν μεγάλη άνάγκη.

— Πώς ο Νικηφόρος φοβάται τη μοίρα του και της άντιστέκεται, όσο μπορεί, όταν προσπαθή με τέτοια μεγαλεία και δόξες να λυγίση την άπόφασή του...

— Ποιά άπόφαση;

— Μ' αὐτό πια είναι κοινό μυστικό. Να τραβήχη κάπου και να καλοερέψη.

— Αν μπορούσα να την συντρέξω στον άγώνα της θά τ'όκανα μ' όλη μου την καρδιά' είπε ο Μιχαήλ που δεν κατάφερε να καταλάβη πως ένας άνθρωπος με τόσες ικανότητες ήβλεπε να θαφθή ζωντανός σ' ένα κελλί.

— Τοῦ κάκου' θά συναντούσες πολύ δυνατό αντίπαλο, τον 'Αθανάσιο, τον καλόγερο. Παρατήρησε ο Γρηγόρης. (Άκολουθεί)

*Ελληνόπουλα!

«Σήμερα το Έθνος μας άγωνίζεται σύσσωμο τον ύπερ πάντων ιερών άγώνα. Είμαι βέβαιος ότι ο καθένας και ή καθμία από σάς θ' άναποκοιθή με πληρότητα στις προσδοκίες που το Έθνος και έγώ προσωπικώς στηρίζουμε άπάνω σας και θά σταθήτε άκλόνητοι όπου το ύπεράνω καθήκον σάς καλεί, σ' όποιον ταμέα έχει ταχθή έκαστος».

Η περικοπή αὐτή είναι παρμένη από το Διάγγελμα που ο Άρχηγός άπηύθυνε στις 7 Νοεμβρίου προς την 'Οργάνωσή μας με την ευκαιρία της τρίτης επέτειου της ίδρύσεώς της. Ο Άρχηγός ήξευρε καλά «τα παιδιά του» — όπως στοργικά σάς άποκαλεί πάντα. Ήξερε ότι από την πρώτη στιγμή της ένάρξεως του νέου ιεροῦ άγώνος, θά τρέχατε στις θέσεις σας και θά στεκόσαστε άκλόνητοι, για να έκληρωσέτε το καθήκον σας. Και τον έδικαιώσατε άπόλυτα.

Με τις πρώτες φωνές των σειρήνων, που άνήγγειλαν το πρωί της 28ης 'Οκτωβρίου την άποπειρα του έχθρου να εισβάλη στο έδαφος της Πατρίδος, οι πόρτες των 'Αθηνών, οι πόρτες όλων των έλληνικών πόλεων και χωριών, οι πόρτες όλης της 'Ελλάδος άνοιξαν όλοένα, για ν' άρλουν να περνούν όρμητικοί κι' άκράτητοι, γεμάτοι από ένδοσιασμό, πίστι και θάλησι, οι Νέοι της 'Ελλάδος που, φορώντας την τιμημένη στολή τους, πήγαιναν να σταθούν στις θέσεις τους, όπου το ύπεράνω καθήκον τους καλούσε. Ήταν σαν να είχε άνοιξε τις χρυσές της πύλες ή καρδιά της 'Ελλάδος και να ξεπετόσε από τα ιερά της βάθη τις πιο καυστικές, τις πιο όρμητικές φλόγες της άγανακτήσεως και της έσφορσιστικότητος της, για να κάψουν το βέθλο χέρι που τόλμησε να προβάλλη, άνθρωπο και δολοφόνο, μέσα στο σκοτάδι, για να πιάξη το ιερό σώμα της Πατρίδος.

Σε μία στιγμή όλη ή Νεολαία της 'Ελλάδος, που ή ηλικία της δεν της έδινε άκόμη την προνομίωχο τιμή να βρεθή κατόντικρυ στον έχθρο στο μέτωπο, συγκεντρώθηκε με μιάς γύρω από την 'Οργάνωσή της και πήρε άπάνω της μίαν όλην μεγάλη μάχη έναντιον του έχθρου, τη μάχη των μετώπων, όπως τόσο έκφραστικά την έχαρακτήρισε στην έμπνευσμένη ήμερησια διάταγής του ο πρώτος Νέος της 'Ελλάδος, που, συγκεντρώνοντας κι' άσφαμίζοντας μέσα στην άγνη, τη γερή, την άληθινή 'Ελληνική καρδιά του τους δυνατούς παλμούς όλων των δικών σας

* Η ΗΠΕΙΡΟΣ *

Η "Ηπειρος είναι χώρα ιερωτάτη δια τους Έλληνες, όχι σημερινά, αλλά από χιλιάδων έτών. Είς την "Ηπειρον υπήρχε το παλαιότερον έλληνικόν μαντεϊόν, το μαντεϊόν της Δωδώνης, όπου έλάτρευετο ο Ζεύς. Πολύ πρό το Τρωϊκού πολέμου, ο Ζεύς της Δωδώνης έδιδε χρησμούς εις τους Έλληνας. Η Δωδώνη είναι κοντά εις τήν "Ιωνίναν. Αι άνασκαφαί έχουν φέρει εις φως πολλά εθρήματα που πιστοποιούν την άρχαιότητα και την σημασίαν του μαντείου. Η περιφέρεια των "Ιωνινών άποτελεί την έπαρχίαν Δωδώνης. Ο υιός "Αχιλλεύς Νεοπτόλεμος, ο όποιος έρχε και το όνομα Πύρρος έπειτα από τον Τρωϊκόν πόλεμον ήλθε και έδρασε περί την Δωδώνην το βασιλείον του. Η δυναστεία του Νεοπτολέμου διήρκεσε χίλια έτη. Καμιά άλλη ελληνική δυναστεία δεν είχε τόσην μακράν διάρκειαν. Από το γένος του Νεοπτολέμου ήτο και ή "Ολυμπιάς ή μητέρα του Μεγάλου "Αλεξάνδρου. Ο Μέγας "Αλέξανδρος ήτο υπέρφανος διά το γένος του. Ήτο άπόγονος του "Αχιλλεύος και του Νεοπτολέμου. Όταν ο Μέγας "Αλέξανδρος έξεστράτευσε κατά των Περσών έκανε την πορείαν του διά της Μακεδονίας και της Θράκης. Έπέρασε τον Έλλησποντον και έφθασεν άπέναντι εις την Τροίαν. Τότε προσέφερε θυσίαν εις τον τάφον του βασιλέως της Τροίας Πριάμου, έζητησε να έξευμενίση την ψυχήν του, ως άπόγονος του Νεοπτολέμου. Διότι τον Πρίαμον είχε φονεύσει κατά των άλσων της Τροίας ο Νεοπτόλεμος. Είχε λοιπόν ο Μέγας "Αλέξανδρος βαυτάτην την συνειδήσιν του συνδύσμου και του δεσμού του με την "Ηπειρον.

Όλα τα μέρη της 'Ελλάδος συγκινούν την καρδίαν των Έλλήνων, αλλά περισσότερο η "Ηπειρος. Έξεπήγασαν από την Ιεράν αὐτήν χώραν τα εγγενέστερα και τα ωραιότερα σύμβολα της φυλής. Πρός βορράν της "Ηπείρου ήσαν βάραθροι φυλαί και ή "Ηπειρος άγωνίζετο διαρκώς. Ήτο προύργιον κατά των βαρβάρων του βορρά. Άλλά ήτο προύργιον και κατά των επιδρομέων της δύσεως, οι όποιοι έκαναν διά θαλάσσης έπιδρομάς έκστρατεύοντες από την άπέναντι "Ιταλίαν. Ότε ο ρόλος της "Ηπείρου ήτο διπλούς. Προύργιον κατά των εκ βορρά βαρβάρων των κινουμένων από έπρας, προύργιον κατά των διά θαλάσσης κινουμένων κατά της "Ελλάδος. Διότι η "Ηπειρος με την άπέναντι Κέρκυραν είναι τα πλησιέστερα σημεία της ελληνικής έπρας προς την άπέναντι "Ιταλίαν. Τα αισθήματα των "Ηπειρωτών πάντοτε ήσαν πανελληνία. Ουδέν άλλο μέρος του έλληνιστου έδωσε τόσους εθνικούς ευεργέτας και τόσους διδασκάλους του γένους και τόσους σκαπανείς προόδου του έλληνισμού, όσον η "Ηπειρος. Οι "Ηπειρώται

της φυλής. Πρός βορράν της "Ηπείρου ήσαν βάραθροι φυλαί και ή "Ηπειρος άγωνίζετο διαρκώς. Ήτο προύργιον κατά των βαρβάρων του βορρά. Άλλά ήτο προύργιον και κατά των επιδρομέων της δύσεως, οι όποιοι έκαναν διά θαλάσσης έπιδρομάς έκστρατεύοντες από την άπέναντι "Ιταλίαν. Ότε ο ρόλος της "Ηπείρου ήτο διπλούς. Προύργιον κατά των εκ βορρά βαρβάρων των κινουμένων από έπρας, προύργιον κατά των διά θαλάσσης κινουμένων κατά της "Ελλάδος. Διότι η "Ηπειρος με την άπέναντι Κέρκυραν είναι τα πλησιέστερα σημεία της ελληνικής έπρας προς την άπέναντι "Ιταλίαν. Τα αισθήματα των "Ηπειρωτών πάντοτε ήσαν πανελληνία. Ουδέν άλλο μέρος του έλληνιστου έδωσε τόσους εθνικούς ευεργέτας και τόσους διδασκάλους του γένους και τόσους σκαπανείς προόδου του έλληνισμού, όσον η "Ηπειρος. Οι "Ηπειρώται

Η ΑΡΧΑΙΑ ΗΠΕΙΡΟΣ

καρδιών, μπορεί και δικαιούται να τους έκφράξη και να τους έρμηνεύη πιστά κι' άληθινά.

«Είσεθε ο Στρατός του Μετώπου των Μετωπίων — λέγει ή "Ημερησία Διαταγή του Κυβερνητικού Έπιτρόπου. Η μάχη στο μέτωπο αὐτό είναι το έτερο σκέλος της γενικής Νίκης. Διότι εις το μέτωπο των Μετωπίων δίνει ή "Ελλάς τη μεγάλη μάχη για την έπάρκεια της εθνικής παραγωγής, τη μάχη για τον έφοδιασμό του στρατεύματός της, τη μάχη για την άποτελεσματικότητα της Παθητικής Άεραμύνης, τη μάχη για την έξασφάλισή της άποσκοπούς λειτουργίας της Διοικητικής Μηχανής, τη μάχη για την Κοινωνική Πρόνοια και Περιθαλπή, τη μάχη προ πάντος για την διαρκή καλλιέργεια και έξύψωση του εθνικού φρονήματος και της άκλόνητου πίστεως επί της τελικής Νίκης».

«Ετσι με μεγάλη συγκίνησι μάθαμε πως οά νεανικά γερά μπράτσα σας έχετε πάρει το αλέτρι, που το άρρεκα πηγαίνοντας στο μέτωπο ο τιμημένος γαργός μας. Έτσι οάς είδαμε να πρωτοστατήτε, με την ιερή φλόγα στα μάτια και το πατριωτικό τραγούδι στο στόμα, στον Παλλημίο συναγερμό για την ένόχουσι, με κάθε είδους προσφορά, το ιερό μας άγώνα. Έτσι οάς άκούσαμε, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, να φρουρήτε άγρυπνα τα σπίατα μας, τα καταφύγια μας, τις πόλεις μας, τους άμαχους πληθυσμούς μας από τις άναυδες και δολοφονικές άποπειρες του έχθρου. Έτσι οάς καμαρώσαμε να γεμίζετε αμέσως με την πρόθυμη, την άκούραστη και συστηματική έργασία σας όλα τα κενά που έδημιούργησε ή έπιστράτευσις στις δημοσίες υπηρεσίες. Έτσι οάς χαρήκαμε στη μεγάλη και ιερή φροντίδα σας για την άνακορφήσι και την ένόχουσι των οικογενειών των ηρωικών στρατιωτών μας. Έτσι οάς παρακολούθησαμε με άκρίτηματα ίκανοποιήσεως και χαράς να σκορπίζετε, ν' άκτινοβολήτε γύρω σας, σ' όλη την "Ελλάδα, με την ύπεροχη έμφάνισι σας, με το ένθουσιαστικό τραγούδι σας, με τις πάλαιους προκλησεις σας, τον εθνικό ένθουσιασμό, την πατριωτική άνάστη, τη θύστατη πίστι στη Νίκη.

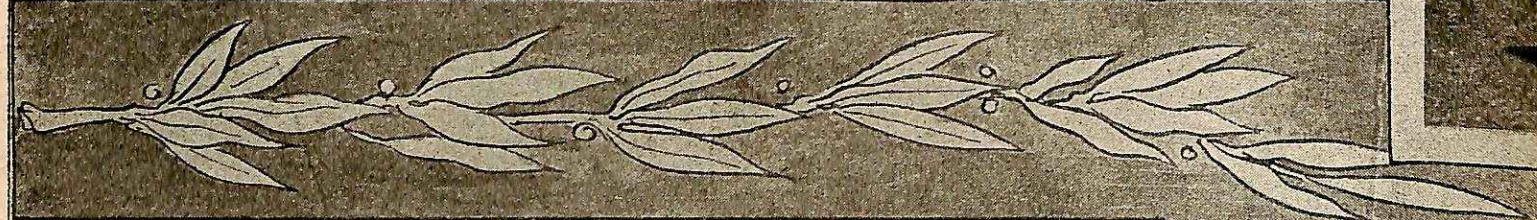
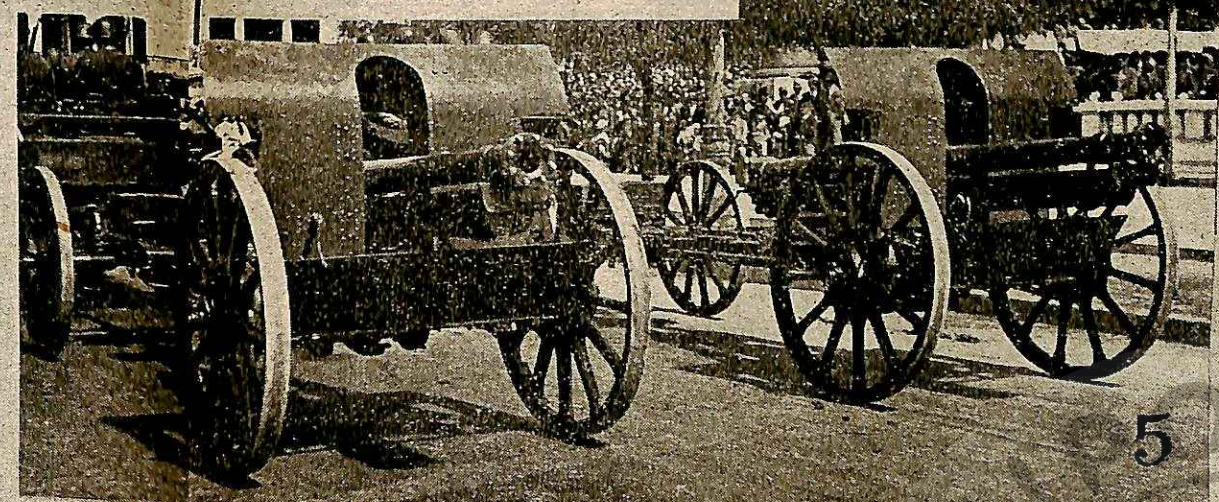
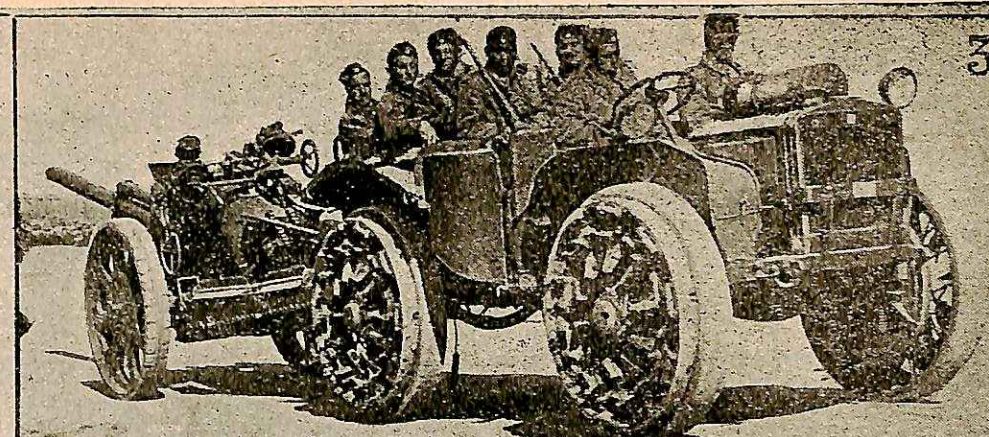
Έτσι θά οάς δοίμε — είμαστε άπόλυτα σίγουροι γι' αὐτό — ως το τέλος, ως το ύπεροχο, το λαμπρό και βέβαιο τέρας του Άγώνος, όπου στέκουν και περιμένουν να στεφανώσουν το Έθνος μας οι γνάμμες θεές της "Ελληνικής Φυλής — ή Δόξα και ή Νίκη.

Με πατριωτικούς χαιρετισμούς
ΜΕΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

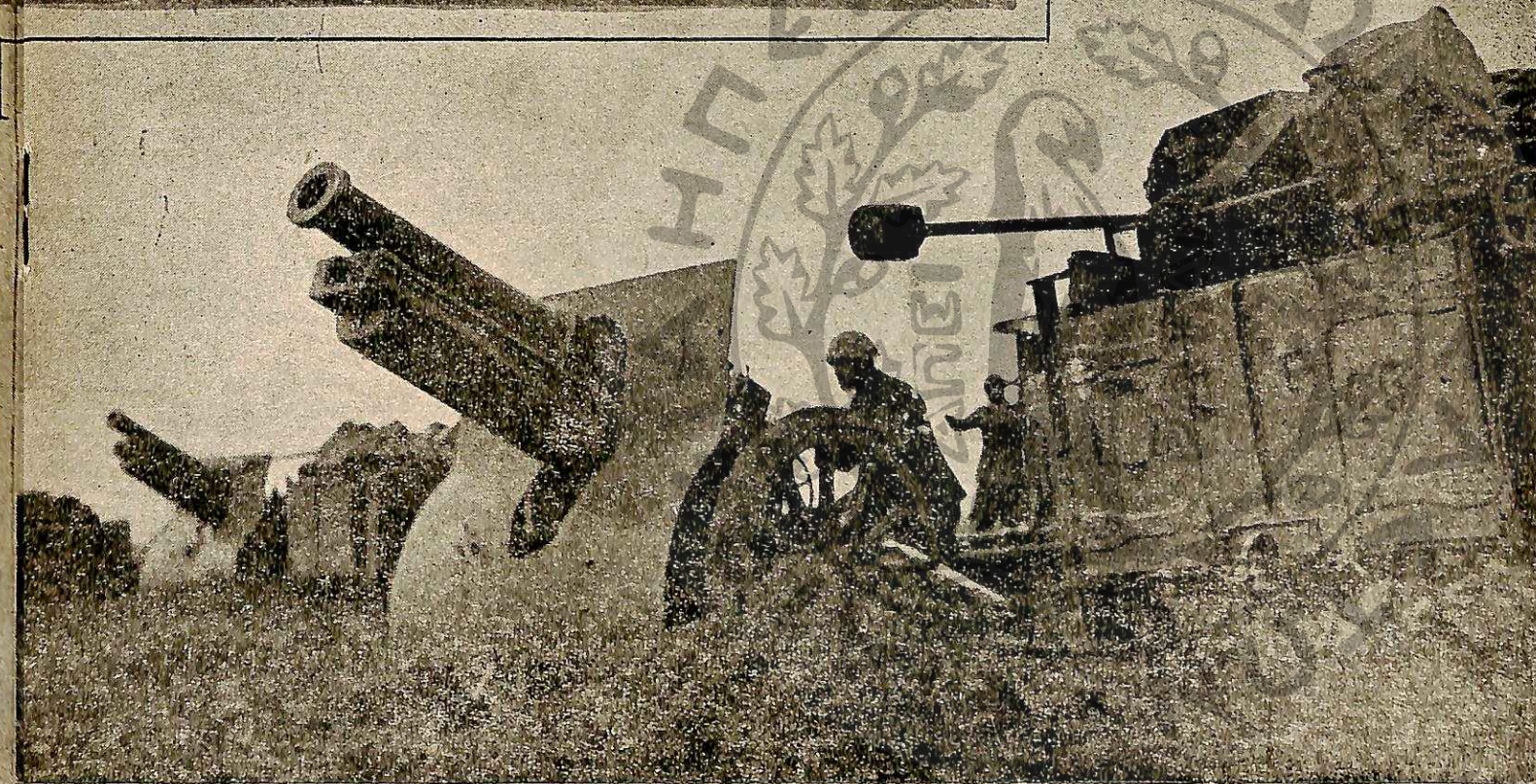
ναν και εις την "Ιαπωνίαν ευρίσκονται "Ηπειρώται.

Άλλά είναι αδύνατον να ευρεθί μέρος της "Ελλάδος χωρίς "Ηπειρώται. Είχαν έλθει οι παλαιότεροι "Ηπειρώται και έγκαθίσταντο με μίαν τέχνη εις ένα χωρίο. Από τους "Ηπειρώτας έμαθαίναν και οι άλλοι "Έλληνες πολλές τέχνες. Η Βαλκανική χερσόνησος και ή Μικρά "Ασία έξεπολιτίστησαν κυρίως χάρις εις τους "Ηπειρώτας. Είς τας τέχνας, εις τα γράμματα, εις τον πατριωτισμόν, εις τας εθνικές θυσίας παντού πρώτοι οι "Ηπειρώται. Από την "Ηπειρον, από το πανάρχαιον μαντεϊόν της Δωδώνης ένεφάνισθη πριν από τέσσερις χιλιάδες ίσως χρόνια, διά πρώτην φοράν πολιτικώς συγκεντρωμένος ο έλληνισμός. Από έκει έξηπλώθη παντού. Βέβαια ή έλληνική φυλή είναι πολυπαλαιότερη από τας τέσσαρας χιλιάδας χρόνια. Άλλά εις το βάθος των αιώνων ή ιστορία δεν καθάρσεν άκόμη θετικά να ευρη παλαιότερον κοίτηα του έλληνισμού από την "Ηπειρον. Μήτερον λοιπόν της "Ελλάδος και πηγή ιερά και μητρόπολις είναι ή "Ηπειρος, και οι "Ηπειρώται πρέπει να θεωρούνται ως οι παλαιότερον όλων των άλλων Έλλήνων συγκροτηέντες γύρω από το ιερόν μαντεϊόν της Δωδώνης. Ο παλμός της "Ηπείρου είναι ο μεγαλειότερος έλληνικός παλμός. Οτι έχει ή "Ελλάς από την "Ηπειρον μέσα εις τα βάθη των χιλιετηρίδων, τότε που οι άνθρωποι έτρέφοντο ακόμη με βαλάνδια και ήσαν ντυμένοι με δέρματα ζώων έξεκίνησε. Και σημερινά ακόμη, ό,τι ωραιότερον έχει ή "Ελλάς εις ιθρύματα και κτίρια εθνικής άποστολής τα περισσότερα είναι από τας διαρρέας και από το χρήμα και από τον πατριωτισμόν των "Ηπειρωτών. Και όλη σήμερα, όλη ή φυλή άγωνίζεται να σώση την "Ηπειρον από τους ξένους επιδρομείς που θέλουν να την άρπάσουν από τον κορμόν της "Ελλάδος. Άλλά από την "Ηπειρον έξεκίνησε και έδημιουργήθη όλη ή "Ελλάς. Γι' αὐτό ο άγών διά την "Ηπειρον, είναι ο άγών δι' όλην την "Ελλάδα. Διά τα ιερά της, διά την ιστορίαν της, δι' αὐτήν την ύπαρξίν της. Διά το πόν.

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

1) Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς εἰς
προσφάτους στρατιωτικὰς
ἀσκήσεις. 2) Ὁ Ἀρχηγός,
ὁ Κ. Ε. Ν. κ. Α. Κανελλό-
πουλος καὶ λοιποὶ ἐπίση-
μοι εἰς τὴν δοξολογίαν
ἐπὶ τῇ τρίτῃ ἑπετείῳ ἀπὸ
τῆς ἰδρύσεως τῆς Ε. Ο. Ν.
3), 4), 5) Φωτογραφίαι ἀ-
πὸ τὰς ἐνόπλους μας ду-
νάμεις. 6) Φαλαγγίται καὶ
Φαλαγγίτισσαι κατὰ τὴν
συλλογὴν εἰδῶν διὰ τοὺς
στρατιώτας μας τοῦ με-
τώπου καὶ τὰς οἰκογε-
νείας των.

«Τώρα θα αποδείξωμεν εάν πράγματι είμεθα άξιοι των προγόνων μας και της ελευθερίας την όποιαν μας έξησφάλισαν οι προπάτορές μας. Όλον τό Έθνος άς έγερθῇ σύσσωμον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΜΑΣ

Νέο κορίτσι,
Άγαπητή μου Φα-
λαγγίτισσα,

Είναι τώρα τρείς έβδομάδες πού ή άγαπημένη μας Πατρίδα ανέλαβε να ύπερασπίση από τόν αθάδη επίδρομέα την έθνική τιμή και την έθνική της ελευθερία. Καί κατέθηκε στο πεδίο του άγώνος ασσώμνη και σύψυχη, με μιά ένταση και μ' ένα ένθουσιασμό, πού μπορούμε να πούμε πως πλησιάζει προς την τρέλλα και τό πάθος. Γιατί, όπως ή άγάπη μας προς τη φωτεινή αυτή γωνία της γής είναι άγάπη τρελλή και γεμάτη πάθος, έτσι θα ναι και ό άγώνας μας γι' αυτή. Έχουμε την απόφαση να ύποφέρουμε τα πάντα, να αναλάβουμε βάρη, πού άλλοτε νομίζαμε πως θα μάς έσπαζαν τούς ώμους, να δουλεύουμε, να άγρυπνήσουμε, να πονέσουμε, να ματώσουμε. Γιατί ό Έλληνας άνέκαθεν έτσι έννοούσε τη θυσία για την πατρίδα του. Άν κάποτε από τη βία και την δύναμη τών επιδρομέων κατεκτήθη, άμέσως την ίδια στιγμή της ύποδουλώσεως του άρχισε να σκέπτεται τό δυνατό της άπελευθερώσεώς του. Έτσι γίνηκε πάντα στα άρχαία χρόνια, έτσι και όταν πάρηκε ή Πόλη. Γύριζε σ' όλο τόν κόσμο χωρίς πατρίδα, όμως την είχε πάντα μαζί του, γιατί φεύγοντας από τα σκλαβωμένα της χώματα την είχε κλείσει μέσα στην καρδιάς του τά βάθη. Ούτε μιά σκέψη του δεν γίνονταν χωρίς αυτή, ούτε ένα του συναίσθημα δεν σχηματιζόταν χωρίς τη λαχτάρα της άπελευθερώσεώς της. Περνούσαν τά χρόνια, περνούσαν οι γενιές, όμως ή σκέψη αυτή και ή λαχτάρα αυτή, όχι μονάχα δεν περνούσε, αλλά όλο και δυνάμωνε, όλο και φούντωνε για να ξεσπάση στην Έπανάστασι του 21, πού τά μεγάλα της Εύρώπης έθνη την ώνόμασαν στην άρχή πραξικόπημα. Γρήγορα όμως αποδείχθηκε ότι δεν ήταν έτσι. Ένας λαός, πού ξεσηκώνεται με τόση απόφασι, τόση όρμή, τόση λαχτάρα για την άπόκτησι

της λευτεριάς του δεν πραξικόπη. Οι ήρωισμοί της έποχής εκείνης έκαναν τόν κόσμο να σταματήσει έκπληκτος μπροστά στο θαύμα της θυσίας. Καί ποιος δεν συνέβαλε τότε στην επιτυχία του μεγάλου εκείνου σκοπού; Καθένας Έλληνας, από κοντά κι' από μακριά, από τά τέσσερα σημεία της Οικουμένης ξεχύθηκε ή λαχτάρα εκείνη προσφέροντας, δίνοντας, άφιερώνοντας περιουσία, ζωή, αίμα. Τά χρόνια εκείνα έξέπληξαν τόν κόσμο, οι ήρωισμοί εκείνοι κράτησαν την άναπνοή της Οικουμένης και μεταδόθηκαν ως έμάς σάν θρύλοι και σάν παραμύθια.

Τώρα ζούμε ξαφνικά, πριν από 3 έβδομάδες, ένα πολύ άνώτερο 21 και τό ζούμε όλοι μαζί σάν νάμαστε ένας άνθρωπος, μιά ψυχή. Η έποχή μας είναι ίσως ή άνώτερη από όλους τούς χρονικούς σταθμούς της φυλετικής μας ύποστάσεως και ή κατάστασή ή πιο ένδοξη της ιστορίας μας. Έτσι θα αποδειχθί ότι ή φυλή τών Έλλήνων ή σημερινή είναι ή ίδια πού απέκρουε τούς Μήδους και Πέρσας, τούς Άθάρους και τούς Γότθους. Ό ψυχικός θώρακας, πού περιέβαλλε τότε τόν Έλληνα, τόν περιβάλλει και σήμερα. Γιατί, ενώ βλέπουμε λαούς πιο μεγάλους, πιο άρματωμένους να ύποκύπτουν στη βία, αύ-

τώς με μιά απόφασι και μιά ψυχραιμία, σπάνια στόν άνθρωπο, αναλαμβάνει τόν άνισο άγώνα και κηρύττει άπ' άκρου σ' άκρον στη χώρα τό «Ελευθερία ή θάνατος!». Καί τό κηρύττει με όλη του την ψυχή και μ' όλη του τά πνεμόνια, τό βροντοφωνεί από τόν πιο μικρόν Σκαπανέα ως τόν ογδοηκοντούτη, πού γράφει στόν Άρχηγό ζητώντας να πάη ξανά στόν πόλεμο. Τό διαλαλεί από τη μικρή Σκαπάνισσα, πού έφυγε ό μπαμπάς της στόν πόλεμο, ως τη σκυμμένη γρηούλα πού έχει τούς γιουούς της στό μέτωπο. Καί όλος αυτός ό λαός δηλώνει την άπόφασί του αυτή, όχι μόνο με λόγια και ένθουσιασμούς, αλλά και με έργα, έργα πού θα ήτανε ικανά να γεμίσουν τόμους και να γράψουν τη χρυσή βίβλο της περιήμης Έλληνικής φιλοπατρίας.

Από τό ένα ως τό άλλο άκρο της χώρας, από τά πέρατα του κόσμου, πού βρίσκεται μιά Έλληνική ψυχή, αναφερόνται και προσφέρει ό,τι έχει, μά αληθινά ό,τι έχει. Από τά νότια της Άφρικής, πού ένας σύλλογος προσφέρει την περιουσία του από 65 εκατομμύρια δραχμές ως τη νεαρή εργάτρια, τη Φαλαγγίτισσα πού δίνει την προίκα της, τις 5 χιλιάδες δραχμές, πού ποιός ξέρει με πόσους κόπους, πόσες στερή-

σεις και σε πόσον καιρό έίχε μαζέψει, για τόν ιερό μας άγώνα.

Άγαπητές μου νεαρές φίλες για σκεφθίτε το καλά αυτό! Ένα νέο κορίτσι, πού είχε κάνει ίσως τόσα όνειρα γύρω σ' αυτές τις πέντε χιλιάδες, πού ίσως χρόνια σκέπτονταν να σκηματίση, όταν έλθη ό καιρός, μιά μικρή και τίμια οικογενειακή εύτυχία, ξεχνά μονομιάς όλα τά όνειρα εκείνα και δίνει... δίνει ό,τι έχει, της δουλειάς της τόν ιδρώτα, της καρδιάς της τό αίμα.

Η μικρή ψυχή της τινάζει όλα αυτά τά άτομικά και ιδιωτικά, πλαταίνει τά φτερά της σάν άητός και άτενίζει μ' άνοιχτά μάτια τη μεγάλη αλήθεια: Μόνο σέ μιά τίμια και έλεύθερη πατρίδα μπορεί να σκεφθούμε όλοι μας για τίμια και έλεύθερη ζωή. Ποιός δίδασε στην άπλη εκείνη κοπέλα αυτή τη μεγάλη για τούς λαούς, τη ζωτική για τά έθνη αλήθεια; Σύπλησε μέσα της ή αιώνια Έλληνική φυλή και θαυματουργεί. Θαυματουργεί μ' ένα τρόπο μεγαλειώδη, πού ίσως μόνο ή Έλληνική Ιστορία έχει να επαναλάβη.

Μόνο με μιά τέτοια ψυχική πανοπλία μπορεί να νικήση ένας λαός πού αγωνίζεται για τά δικαιά του.

Όταν αυτά τά δικαιά άναγνωρισθούν από ένστικτο και από τις πιο άπλές ψυχές μέσα στο λαό. Καί τό ένστικτο αυτό έζύπνησε με την καμπάνα του συναγερμού πού χτύπησε ό Άρχηγός μας. Έπειδή νιώθουμε τό δικίο μας, τόν άκολουθούμε πιστά όπου θέλει κι' όπου θα μάς οδηγίση ή σοφή του σκέψη. Τού προσφέρουμε για τόν ιερόν αυτόν άγώνα τούς έαυτούς μας, τά παιδιά μας, τά πλούτη μας, τά όνειρά μας, τά όλικά μας άγαθά, τά σπίτια μας, τά κοσμήματά μας, τις προίκες μας και πιο πολύ άπ' όλα, την ψυχή μας. Ξέρουμε ότι όπως και να τά διαθέση θα είναι για τό καλό της γλυκειάς μας Πατρίδας.

Σ. Καρ.

Οι Φαλαγγίτισσές μας πλέκουν νυχθημερόν μάλλινες φανέλλες για τούς ήρωϊκώς αγωνιζομένους εις την Ήπειρον στρατιώτας μας.

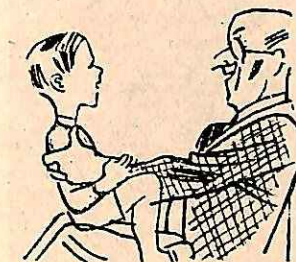
Εν Ήπειρο

* Μερικές επίκαιρες παιδαγωγικές συμβουλές *

Και στό προηγούμενό μας φύλλο μιλήσαμε για τη μητέρα. και πρέπει πάντα στη σημερινή κρίσιμη έποχή να δίνη θάρρος στό παιδί και να προσπαθή πρό πάντων όταν δίνη τό σύνθημα συναγερμού ή άπαίσια αυτή σειρήνα να περισπάζ την προσοχή του με διάφορες άσχετες ιστορίες ή σχετικές, όμως πάντα γεμάτες από αίσιοδοξία για την ικανότητα τών δικών μας άγωνιστών και τών δικών μας όπλων. Άς προσπαθήσουμε να του πληρώσουμε την ψυχή από τό δικαίο του άγώνα μας. Άς του διηγούμαστε πράξεις ήρωϊκές παλιές και τωρινές. Μέσα στη νεαρή του ψυχή βρίσκουν μεγάλη άπήχηση.

Τό παιδί είναι πραγματικά ήρωϊκό, όταν ξέρουμε να τό οδηγήσουμε και να τό διαπαιδαγωγήσουμε. Έτσι θα αυξάνη και θα μεγαλώνη μέσα σε μιά αληθινά γενναία άτμόσφαιρα.

Συχνάζω σ' ένα καταφύγιο της γειτονιάς μου. Έκεί μαζεύονται και πολλές μητέρες με τά παιδιά των. Ό μικρός Γιαννάκης είναι ζωηρός και φλύαρος σάν παιδί. Στο καταφύγιο όμως τις πρώτες μέρες κόπηκε σάν μαχαίρι ή ζωηρόδα και ή φλυαρία του. Έγινε σιωπηλός σάν

γέρος. Κάποια μέρα όμως μπήκε κρατώντας από τό χέρι του τό θείο του Ήλια, όπως τόν άνάγγειλε σ' όλο τό καταφύγιο με χαρά. Προσπάθησα να βρω την

αίτία της αλλαγής του Γιαννάκη. Σε λίγο τη βρήκα. Ό θεός Ήλίας κάθισε σ' ένα σκαμνί, έβαλε τό Γιαννάκη στα γόνατά του κι' άρχισε να του λέγη για τά πελώρια αυτά πουλιά πού τώρα μάς κάνουν να φοβόμαστε. Τάλεγε και τά εξηγούσε με τέτοιο τρόπο, πού όλα τά παιδιά μαζεύτηκαν γύρω κι' όχι μονάχα τά παιδιά παρά και οι μεγάλοι τ' άκουαν με εύχαρίστησι.

Έλεγε πως να μὲν έρχονται τά ξένα άεροπλάνα να μάς χτυπήσουν, όμως τά δικά μας δεν ταφάνουν, φυλάνε άγρυπνα και τά διώχνουν πίσω.

Ό Γιαννάκης είχε άποκτήσει πάνω στα γόνατα του θείου Ήλια και κάτω από τις παραστατικές του εξηγήσεις τό συναισθημα της άσφαλείας.

Πατέρες, μητέρες και θείοι, δλο σεις οι μεγάλοι κάνετε τό ίδιο για τά παιδιά σας και για τά παιδιά τών γύρω σας. Είναι κι' αυτό μιά καλή ύπηρεσία για τό σύνολο.

Σ. Κ.

Μήλα με γάλα

Ένα θρεπτικό, νόστιμο και εύκολο φαγητό για παιδιά. Μιά κουταλιά βούτυρο μέσα σε μιά κατσαρόλα με παστρεμένα και κομμένα μήλα αφήνουμε να άχνιστούνε ως πού να μαλακώσουν. Έν τω μεταξύ ετοιμάζουμε με λίγο άλεύρι γάλα και σταφίδες (για 3-4 μήλα ένα μεγάλο κουπάκι γάλα και 1-2 κουταλιές του φαγητού άλεύρι) μιά ζύμη άραιά, την χτυπάμε και τη περιχύνουμε πάνω από τά μήλα. Όταν δέση λίγο πασπαλίζουμε τό φαγητό αυτό με ζάχαρι και κανέλλα.

Τό φαγητό δεν άρέσει μόνο στα παιδιά παρά και στούς μεγάλους. Δεν έχειτε παρά να δοκιμάσετε.

άρκετοι νεκροί και πληγωμένοι, αλλά τό αίμά των, πού έχυθηκε έτσι άφθονο, έπληρε τη λαμπρότερη έκδίκησι. Οι έχθροι είχαν νικήθι έντελώς και είχαν διωχθί από τις άχωρωμένες θέσεις των με τη λόγη.

Ό Καρτέρης έγύρισε στούς συντρόφους του και τούς είπε: — Τό πολυθόλο μας, παιδιά! μιά μας τό πάρουν πίσω τό πολυθόλο μας!

Τό θάρροςσε τώρα Έλληνικό τό πολυθόλο, όπως και ήταν, αφού τό είχαν κυριεύσει από τόν έχθρό. — Έδώ έπάνω του να πέσουμε όλοι μας καλύτερα παρά να τ' αφήσουμε...

Επαρτάθηκαν και οι πέντε έμψυχοι και γύρω στο πολυθόλο κι' έπεριμεναν τούς έχθρούς. Μιά στιγμή ό Καρτέρης άσκέφθηκε να τό σηκώση άπ' εκεί, να τό φορτωθού και να φύγουν μαζί του. Άλλά έσυλλογίστηκαν άμέσως, ότι ήμπορούσε να πληγωθί, να πέση και έτσι να μη πού ήταν δυνατό να τό υπερασπισθί. Καί γρήγορα έδιωξε τόν πρώτο στοχασμό. Άλλως τε, όπως τό άκουριέσε παλληκαρίσσια, έτσι έπρεπε και να τό σώση παλληκαρίσσια. Καί με τη σκέψη αυτή έστάθηκεν εκεί στήριζοντας γερά τά πόδια του, με τη λόγη προτεταμένη, άποφασιστικός, με μάτια πού έβγάζαν σπίθες. Ήταν άραίος έτσι μέσα στην άπόφασί του να υπερασπισθί τό λάφυρό του, μέσα στην άφοβία του.

— Άς έλθουν να τό πάρουν, αν ήμπορούσαν, έμολογούσε. Οι έχθροι έπλησίασαν έπεταιθήκαν με όρμη παντού. Άλλα άπάντησαν έμπρός των άκλόνητες τις Έλληνικές λόγες και τό κανόνι τούς εθέριζε. Ό Καρτέρης σπληνωμένος έμπρός στο πολυθόλο του. Οι έ-

θροί τό είδαν, τό έγνώρισαν κι' ήθέλησαν να τό άναγκήσουν. Άρμυραν καμιά δεκαριά άπ' αυτούς έπάνω στόν Καρτέρη και τούς συντρόφους του. Σ' όλο τό μέτωπο έπολεμούσαν με λύσσα. Άλλά στό σημείο τούτο ή συμπλοκή έγινώταν με τρομερότατο πείσμα. Επίθεσις και άμυνα ήταν κάτι μοναδικό σε σφοδρότητα. Ένας από τούς συντρόφους του Καρτέρη είχε πέσει νεκρός, τρυπημένος από έχθρική λόγη. Ό Μη- τορος πληγωμένος έπολεμούσεν άκόμη και δεν άπισθοχωρούσε μήτε βήμα. Ό Καρτέρης άγριως, άντρείψιμος περισσώτερο, όσο έβλεπε την άποφασί και τη μαγία τών έχθρών να του πάρουν τό λάφυρό του, έκτυπούσε με τη λόγη, τούς δεξιούς, άριστερά, άνω, κάτω, έμπρός, όπου έπρόφθανε. Οι έχθροί ήταν πιο πολλοί. Άλλά και ή άνδρεία τών όλιγων Έλλήνων γύρω στο πολυθόλο έμεγαλώνε.

Ό Καρτέρης, όσο έκτυπούσεν, έφώναζε στούς συντρόφους του: — Να μη μας τό πάρουν, παιδιά!

Τώρα είχε πληγωθί κι' αυτός. Τό αίμα του έτρεχε από τό κορμί του. Άλλά δεν άπισθοχωρούσε πάντα έμπρός στο πολυθόλο κι' έμπόδιζε τόν έχθρό να τό πλησιάση. Αιματωμένος, άγριμένος, άπάραχος όμως απέκρουε όσον ήμπορούσε τά χτυπήματα και τη μαγία τών έχθρών. Μέσα σιόν άγώνια αυτόν, μ' όλο τό αίμά του πού έχυνταν, οι δυνάμεις του αντί να έλασθενίζουν άπεναντίας έμεγαλώνον. Τού έβινε θάρρος, άπίστευτη άφοβία ή άπόφασί του να σώση τό λάφυρό του. Ήταν στην Έλληνική πιά κατοχή τό πολυθόλο και δεν έπρεπε να τό πάρουν πίσω οι έχθροι.

Βαρέα όμως πληγωμένος τώρα

κι' ό Μητορος και πεσμένος χάμω σκοτωμένος κι' ένας άκόμη από τούς άλλους δυό συντρόφους του. Ό Καρτέρης μόνος σχεδόν έπολεμούσεν, αλλά και ό έχθρός είχαν δεκατιώθι. Άπαιτισμένοι έβλεπαν ότι δεν ήμπορούσαν να μετρήσουν με τόν ήρωισμόν εκείνου...

Άλλά να! ή αντίθεσις τών έχθρών άποκρούεται με την Έλληνική λόγη σ' όλη τη γραμμή. Καί φεύγουν πόλυ νικημένοι, συντριμμένοι!

Και βλέπει ό Καρτέρης αυτούς, πού άπέμεναν έμπρός του, να γυρίζουν τις πλάτες και να φεύγουν γρήγοροι, φοβισμένοι, μαζί με τούς άλλους. Τό πολυθόλο έμεινε δικό του! Καί σάν να έπερίμενε μόνον αυτή τη στιγμή έγινώτασε πιά από τις πληγές του. Έπιασε δίπλα στο λάφυρό του, αφού όμως έπρόφρασε ν' άπλώση προς αυτό τό γέρι του και να τό άγκυλιάση. Κι' έμεινεν ώσαν κρεμασμένος από τό πολυθόλο.

Έτσι τόν ήβραν ύστερ' από λίγο, μόλις ήμπορώτας να σιγανολήγη τά χείλη του και να ψιθυρίση:

— Δικό μας! Δικό μας!

Ό λοχαγός του, πού είχαν αν- τιληφθί όλον τόν ήρωισμό του Καρτέρη, όλο τό μεγάλο κατόρθωμά του, έσκυψε και τόν άνασήκωσεν ό ίδιος με τό γερό του χέρι και τό έλεγε:

— Δικό μας, παλληκαρί μου! Καί ύστερ' από λίγο, αφού έβεβαιώθηκεν ότι οι πληγές του δεν ήταν τόσο επικίνδυνες, τού είπε δυνατά ώστε να τόν άκούσουν όλοι οι άνδρες:

— Όταν έχουμε τέτοιους ήρωες, σάν κι' έμένα, πάντα δικά μας θα γίνονται τά πολυθόλα και τά κανόνια τών έχθρών.

ΗΛ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΣΤΗ ΘΕΣΙ ΤΟΥ!

Αυτές τις μέρες άλλαξα υπηρεσία: διανέμω στα κέντρα και στους δρόμους τυπωμένες προκηρύξεις και συνθήματα της Όργανώσεώς μας. Ντυμένος πάντα με τη στολή μου, κρατώ στο χέρι, μέσα σ' ένα χαρτόνι, τα έντυπα και τα δίνω στον κόσμο που περνά ή κάθεται. Πόσο χαρούμενος, πόσο περήφανος είμαι! Ή συνείδησής μου πώς έκτελώ

μιάν εθνική υπηρεσία, πώς ωφελώ κι' εγώ με τις μικρές μου δυνάμεις την Πατρίδα, πώς εξυπηρετώ μαζί με όλους τους άλλους συναγωνιστές και συναγωνίστριες τον ιερό αγώνα του Έθνους μας, με γεμίζει από ευτυχία κι' από τιμή. Έτσι δεν είπα ο Αρχηγός στο τελευταίο διάγγελμά του; «Ο καθένας και η καθεμία στη θέση του μέχρι εσχάτων!» Κι' αλήθεια, όλοι είμαστε στη θέση μας και θα σταθούμε στη θέση μας ως το τέλος, που θα είναι η μεγάλη και δοξασμένη Νίκη.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Η Σκαπάνισσα
Έλλη Α. Παπαζογλου

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ

ΙΤΑΛΙΑ,
ΧΑΜΕΝΑ ΕΙΝ' ΟΛΑ...

Ίταλία, χαμένα είν' όλα τάνκς, κανόνια, πολυβόλα, αεροπλάνα που απ' τα νέφη σπέρνουν θάνατο στα βρέφη.

Μάταιη ή λύσσα σου κι' η φρίκη: τη βαρεία σου καταδίκη στον αιώνων το τετάρτο του Θεού έγραψε το χέρι.

Κι' ένας Έλληνας αν μείνη θα γενή φωτιά, καμίνη, αστραπές παντού ο' ανάψη Ίταλία, και θα σέ κάψη.

Α Ε Ρ Α

Ας φρουμάζουν τα φουσάτα των έχθρων αντικρινά και κανόνια ως είν' γεμάτα γύρω - γύρω τα βουνά.

Τα Έλληνόπουλα με λύσσα πάνε άτρωμαχτα μπροστά, ίσια, όρθια σαν κυπαρίσσια, σά λιοντάρια δυνατό.

Όλοι α' Αέρα κράζουν, όλοι και χυμούν σαν τον βοριά να σκορπίσουν μαύρο βόλι στον έχθρον μας την καρδιά.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΑΛΟΓΟ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς κι' ένας παπάζ, κι' είχαν τόσες αγάπες, που θαρρούσαν πως ήταν δυο αδέρφια. Μαζί τρώγανε, μαζί πίνανε κι' ούτε μία στιγμή δεν άποχωρίζονταν ο ένας απ' τον άλλον. Όλα τα καλά τάχανε' μα τι το θέλεις; Έλα που οι γυναίκες τους δεν κάνανε παιδιά, κι' ήτανε πάντα πικραμένοι! Ήταν όμως καλοί άνθρωποι, κι' ο Θεός τους αγαπούσε, έπειδή κανενός δε φάγανε το δικίο. Κι' ο Θεός τους έστειλε από ένα αγόρι.

Τα παιδιά μεγαλώνανε σαν τα βλαστάρια, κι' ο καθένας χαιρότανε να τα βλέπη. Σάν μεγαλώσανε κάμποσο, ο βασιλιάς έχτισε με δικά του έξοδα ένα μεγάλο πύργο, κι' έβαλε τα δυο παιδιά ν' αναθρέφονται μαζί, για ν' αγαπιούνται από μικρά.

Τα παιδιά δλοένα και μεγαλώνανε, με μιάν αγάπη δλοένα και πιο μεγάλη. Θέλανε να σηκωθούνε το πρωί, να νιοτούν, να πάρουν τα καφεδάκια τους, ν' άγκαλιασθούν, και να πάνε στο σχολείο τους, σαν δυο αγγελόπουλα, μ' όλες τις χάρες και τις όμορφιές. Κι' ο κόσμος χαιρότανε να τα βλέπη. Μόνο, πότε πότε, τα μάλωνε ο δάσκαλος, γιατί άργούσανε να πάνε το πρωί στο σχολείο τους.

Σάν παιδιά που ήταν, βλέπεις, δεν πέφταν να κοιμηθούν αποβραδύς σαν αποδιαθάζανε, μόνο καθόντουσαν άκόμη και παίζανε, κι' έτσι δά περνούσε πολλή ώρα, ώσπου να κοιμηθούνε. Κι' έτσι άργούσαν να πάνε το πρωί στο σχολείο.

Σάν τους μάλωσε μία δυο φορές ο δάσκαλος, λέει το παπαδόπουλο, που ήταν πιο έξυπνο και δυνατόκαρδο, να κάνουνε μία τέχνη, και να μην κοιμούνται κι' οι δυο μαζί, παρά τη μισή νύχτα να κοιμάται ο ένας, και την άλλη μισή ο άλλος. Καλά το στοχαστήκανε, καλά το κάνανε. Και κοιμόντουσαν όμορφα και καλά, και ξυπνούσανε μία χαρά, και πηγαίνανε στο σχολείο τους. Μά να ίδης τι τρέχει!

Το βασιλόπουλο με τον καιρό το έπιασε μία παράξενη μελαγχολία. Δεν ήθελε ούτε να φάη ούτε να πάη στο σχολείο. Κι' όλη τη μέρα κάθονταν μέσα κλεισμένο. Ο πατέρας του ο καημένος το έβλεπε και πικραίνονταν, γιατί αν και ήταν μαζί με το παπαδόπουλο και τρώγανε τα ίδια φαγητά, το παπαδόπουλο ήτανε παχουλό, το βασιλόπουλο και γερό, ενώ το βασιλόπουλο έλειανε σαν το κερλί στα πόδια του, χωρίς να ξέρη κανείς τι έχει.

Το ρωτά κρυφά' καλέ, παιδάκι μου, τι έχεις και είσαι πάντα συλλογισμένο; Μπας και δεν περνάς καλά με το παπαδόπουλο; Γιατί πικραίνεσαι, θά με κάνης να πεθάνω, να σέ βλέπω έτσι δά! Έκείνο, μάτια μου, δε θέλει να πη τίποτε, μόνο, «δεν έχω τίποτε, καλά είμαι!» Κι' η καρδιά του τδξερε.

Σάν δε μπορούσε ο βασιλιάς να μάθη τίποτε από το παιδί του, πέφτει στο παπαδόπουλο και το παρακαλεί να του πη, αν ξέρη τίποτε για τον αδερφό του. Μά ήπτε κι' εκείνο δε ξέρει τίποτε. Με τα πολλά όμως, κατάρθωσε να του μιλήση το βασιλόπουλο' και του λέει' πώς αν δεν πάρω αυτή την κοπελούδα, θα χαθώ, αδερφέ μου, θα πάρω τα όρη και τα βουνά, και θα τρέχω, θα τρέχω, ώσπου να χουν τα μάτια μου νερό' κι' αν θές, άκολουθα μου κι' έσύ!

Το είχε πιάσει η νοσταλγία για την όμορφότερη του κόσμου.

Βλέποντας έτσι το παπαδόπουλο, τι να κάνη, να το πη το βασιλιά; Μά έλα π' αγαπούσε περισσότερο τον αδερφό του! Κι' αποφασίζει να φύγουν μαζί. Κι' άφου πήρανε όσο βίος μπορούσαν περισσότερο, και δυο άλογα καλά, ξεκίνησαν κρυφά, να πάν να βρουν την όμορφότερη του κόσμου' ή δ' άλλως να μη γυρίσουν. Κι' οι δικιοί τους τους είχαν για χαμένους πιά.

Ύστερ' από κάμποσο καιρό, άφου

ΚΑΠΑΝΕΩΝ ΜΑΣ

Το Διηγηματάκι μας

* Η ΔΑΦΝΗ *

Μιά φορά κι' έναν καιρό, πολύν καιρό, ζούσε ένας δυνατός άνθρωπος. Κατοικούσε στην πλαγιά ενός μεγάλου βουνού απ' όπου μπορούσε να βλέπη τους κάμπους και τα χωριά και να μελετά το πώς ζευλιγόταν η ζωή των ανθρώπων του καιρού του.

Άπλωνε κάθε πρωί τα μπράτσα του στον ήλιο, κι' άλλο δεν στοχαζότανε παρά πώς να τα χρησιμοποιήση πιο καλά. Έπαινε την τσάπα και κάθε φορά που την έμπηγε στο χώμα τσάκαθε βαθειά και τ' ανασήκωνε ψηλά. Και το χώμα εγάνεφετε κάτω, άφράτο και μαλακό κι' έτοιμο για σπορά. Έπαινε ο δυνατός άνθρωπος τη σμίλη και σκάλιζε το μάρμαρο με χέρι τεχνίτη.

Μιά φορά, ο δυνατός άνθρωπος αποφάσισε ν' ανέβη στην κορφή του βουνού, για να σμιλέψη το μεγάλο βράχο που άστραπόβολουσε μέσα στο καθαρίο ήλιοφως. Πήρε λίγη τροφή, τα συνεργά του και τραβήξε. Ο, σο άνηφοριζε τόσο δεν εύρισκε μονοπάτι. Τα βράχια ήτανε σκληρά κι' εύρισκε τον εαυτό του τυχερό όταν μπορούσε να πατήση το πόδι του σε καμμία γουδίτσα.

Τα ρούχα του ξεσκίζονταν, τα τρώφιμά του σώνονταν, οι σάρκες του ματώνονταν, μα αυτός έβλεπε μονάχα τον τετράπλο μαρμάρινο βράχο που άστραφε στο φως. Και μία μέρα έφτασε ως εκεί ο δυνατός άνθρωπος. Ο ήλιος έσταζε από πάνω του, μα δεν κάθισε να ξεποστάση. Άγ-

κάλισε με το μάτι του τις διαστάσεις του μαρμάρινου όγκου κι' άμέσως ρίχτηκε στη δουλειά. Με τη ζωρή του λαχτάρα να φτιάξη το έργο του δεν σταματούσε διόλου. Σκάλιζε, σκάλιζε άδιάκοπα και μονάχα στεκότανε κάθε τόσο να κοιτάξη το έργο του για να μελετήση πώς έπρεπε να προχωρήση.

Στο μέρος όπου στεκόταν και δούλευε το βράχο ο δυνατός άνθρωπος ήτανε λίγο χώμα. Έσταζε ο ήλιος από πάνω του κι' έβλεπε το χώμα και το χώμα τον έπινε και μαλάκωνε, μα ο άνθρωπος δεν το πρόσχε αυτό. Ο καιρός περνούσε. Τα χέρια του δυνατού ανθρώπου είχανε λιγνέψει, τα κόκκαλα πετάζανε στο πρόσωπο και στο σώμα του, τα γόνατά του είχαν άρχισει να τρέμουν, μα αυτός δεν το καταλάβαινε. Και μία μέρα ο δυνατός άν-

θρωπος είδε πώς το έργο του είχε τελειώσει κι' ο μαρμάρινος όγκος στην κορφή του βουνού είχε γίνει το θαυμάσιο άγαλμα μιάς πανέμορφης κόρης που άπλωνε στον ουρανό τα έξαισία χέρια της και τα μεγάλα της μάτια. Και ο δυνατός άνθρωπος στάθηκε να θαυμάση το ίδιο του το έργο. Και τότε ένοιωσε την ανάγκη να ξεκουραστή. Μά πού να γύρη; Έρριξε τριγύρω τα μάτια του. Πίσω του στο μέρος που στεκόταν ένα δένδρο που το έβλεπε για πρώτη φορά άπλωνε τον ίσκιό του. ο σπόρος του είχε γίνει άπό τον ήλιωτα που έτρεχε στο μέτωπο του δυνατού ανθρώπου κι' άπό το αίμα που έσταζε από τις σάρκες του. Ήταν η πρώτη δάφνη που φύτρωσε πάνω στη γη.

Ο δυνατός άνθρωπος έσπλωθηκε κι' έκλεισε τα μάτια. Τα

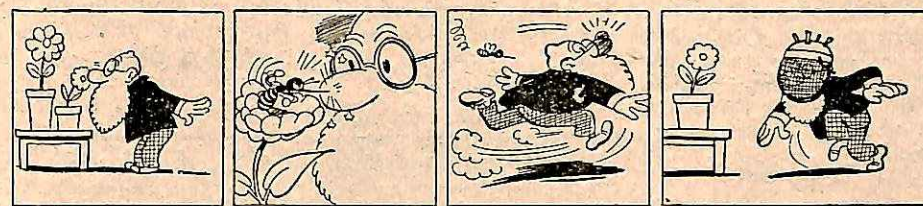

φύλλα της δάφνης άρχισαν να πέφτουνε τότες ένα ένα πάνω του καθώς φυσούσε τ' αγέρι και να τον σκεπάζουν μαλακά. Κι' άπό πάνω του τα κλαράκια της δάφνης τραγουδούσανε μυστικά: «Κοιμήσου, ξεκουράσου μέσα στις δόξας την άγκαλιά».

Οι άνθρωποι στηλώνανε κάθε μέρα τα μάτια τους στο άγαλμα του τεχνίτη στην κορφή του βουνού που έσμιγε λές τη γη με τον ουρανό. Μά άπό τότε κάθε φορά που θέλει κανένας τους να πάρη της δάφνης το στεφάνι, πρέπει να βρέξη πρώτα το χώμα της γης με τον ήλιωτα και με το αίμα του.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Ο κ. Ευσέβιος, που αγαπούσε πολύ τα λουλούδια, αναγκάστηκε να λάβη τα μέτρα του.

Είχαν τρέξει κάμπους και βουνά, βλέπουν ένα πύργο, κι' έπαιαν πώς ήτανε καλά να πάνε σ' εκείνον τον πύργο για να ξεκουραστούνε. Πηγαίνουν λοιπόν στον πύργο, και τον βλέπουνε στρωμένο με χαλιά, κι' είχε τραπέζια με φαγητά που άκόμ' άχνίζανε, κι' ούτε νοικοκύρη, ούτε νοικοκυρά. Και λένε μεταξύ τους: 'Ας κάτσουμε έμεις να φάμε και να πιούμε, κι' ό,τι βρέξη άς καταβήσση! Κάθονται λοιπόν οι καλοί σου και τρώνε καλά, καλά. Μά έλα που το παπαδόπουλο ήτανε ανήσυχο, και καταπώς είδε το βασιλόπουλο να κοιμάται, σηκώνεται σιγανά και κρύβεται από κάτω απ' το κρεβάτι, κι' είπτε με το νού του: 'Εδώ κάτι τρέχει! Άκόμα δεν ήτανε να πη το λόγο του, και να η καλή σου νοικοκυρά με την κόρη της! Και καθώς βλέπει το νιό εξαπλωμένο, η κόρη γυρίζει στη μάνα της και της λέει: Μάνα, άνθρωποι ήρθανε στο σπίτι μας. Βλέπε και μη μιλάς, της κάνει, άφης' τους κι' άέρα κοπανίζουν! Μά πές μου μάνα να χαρής τί ζητάνε αυτοί; Τι σε μέλει και ρωτάς, κορίτσι μου, αυτοί είναι δυο και πηγαίνουν για την πιο όμορφη του κόσμου, και πολεμάνε του κάκου' γιατί, στη μέση μας είναι θάλασσα' να ξέρουν οι κουτοί να πάνε κάτω στην άκρογιαλιά, που να κολώνε, και να σκάσουν στην κάτω κάτω να βρουν ένα χαλινάρι' να το βουτήξουνε στη θάλασσα, να

γίνη ένα άλογο με φτερούγες, κι' έτσι να το καθαιλικέψουνε και να περουνε πέρα. Το παπαδόπουλο, όσο μπορούσε, άνοιγε τ' αυτιά του' και καταπώς φύγανε, ξυπνάει το βασιλόπουλο, κι' άφου τρώνε κοιμάτι ψωμί «μπρός καρδιά και πίσω πόδια!»

Πάνε κάτω στην άκρογιαλιά, και το παπαδόπουλο, καταπώς άκουσε τη γρηά μάγισσα, πηγαίνει στην κάτω κάτω κολώνα και σκάβει. Κι' άφου πήγε καμπόσο κάτω, ξεχνώνει ένα χαλινάρι, το βουτάει στη θάλασσα, και ξάφνου βγαίνει ένα άλογο και του λέει: κοιμητάρίζε με άφέντη! Κι' ευθύς, καθαιλικεύουνε κι' οι δυο, κι' ώσπου να κλείσουν και ν' άνοίξουν τα μάτια τους, περνούν για τη χώρα της όμορφης. Κι' όταν βγαίνουν έξω, γίνεται πάλι ένα χαλινάρι το άλογο, κι' άφου το φυλάξανε κάπου, περνάνε μέσα στη χώρα.

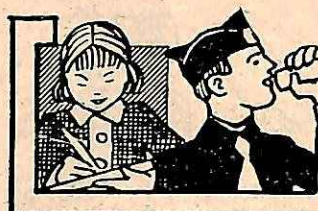

—Για όνομα του Θεού, κυρά μου, λυπήσου με...

ρίζε να τους δη. Και μία βραδιά, γυρίζει και το λέει: Και τώρα τί κάνουμε αδερφέ; Και το βασιλόπουλο μισοπεθαμένο του λέει: Μήτε κι' εγώ δεν ξέρω. Έγώ, αδερφέ μου, του εναλλάξει, έσχεδιάσα να κάνουμε μία τέχνη, κι' άκουσέ την να δης αν σου χεται και σένα' λέω να πάρουμε ένα καλό μάστορη στο σπίτιάκι μας, και να μας φτιάξη ένα άλογο, που να μπορεί να μπαίνει άνθρωπος μέσα' και να το κάνη με βίδες και μηχανές, που να κάνη όλα τα βήματα, κι' άφου το χρυσώσουμε καλά καλά απ' έξω, κι' άφου το βάλουμε διαμάντια κι' άλλα άτίμητα πετράδια για να λαμπροκοπάη, κι' άφου το κάνουμε και μία βελουδένια σέλλα με μαλαματένιες φούντες και μ' ένα μαλαματένιο χαλινάρι, —ας το να πάη, μονάχα μιλιό που δε θάχη' κι' αν δώση ο Θεός και τα καταφέρουμε, τότες πάει καλά η δουλειά μας, ή δ' άλλως θά χάσουμε και τ' αυνά και τα καλάθια.

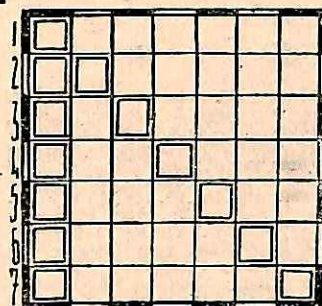
Το βασιλόπουλο, που ό,τι κι' αν του έλεγε έλεγε πάντα «καλά», τότες του λέει δυο φορές καλά, και φωνάζουνε ένα καλό μάστορη, κι' άφου τον ακριβοπληρώσανε, τους φτιάχνει ο καλός σου έν άλογάκι, που, καθώς του είχαν βάσει κι' όλα τα στολίδια του, δεν μπορούσε, σαν τδξλεπε, να μη φωνάξης από χαρά «Θέέ μου, δός μου δυο άλλα μάτια να το κυττάζω!»

(Άκολουθεί)

Για να μοιραστείτε

Δικτυωτόν

Τρίγωνον

***** 1η σειρά: Μία των
**** Δωδεκανήσων, 2α
*** σειρά: Καυγας
** (καθ.), 3η σειρά:
* Όργανον αίσθησε-
ως, 4η σειρά: Ό όποιος,
5η σειρά: Σύμφωνον.
Και καθέτως τὰ ἴδια.
Κ. Ε. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΣ

Άκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι
ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦν τὸ ὄνομα περιφήμου
μαθηματικοῦ τῆς Ἀρχαίου-
τιτος.

1) Μαθητῆς τοῦ Ἰησοῦ,
2) Ἀποτελεῖται κάθε σῶ-
μα, 3) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου,
4) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς
Μακεδονίας, 5) Οἰκιακὸν
ζῶον, 6) Ὑπομονητικὸν ζῶ-
ον, 7) Ποταμὸς τῆς Γερμα-
νίας, 8) Ὅρος τῆς Γραφῆς,
9) Νῆσος τοῦ Ἀνατολικοῦ
Αἰγαίου.

ΠΑΝ. ΚΟΚΚΑΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 6ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὅριζον-
τίως: 1 Μασσαλία, 2 Δούναβις, 3
λαύρα, 4 ἔμ-ἀκοή, 5 ἔνα-οί,
6 βόα-ναῦτα, 7 οὐρά-ης, 8
στόλος, 9 ὥστε-ναῦ. Καθέτως:
1 λαμβάνω, 2 ἄβαν-ούτα, 3 οὐ-
—ἐαρος, 4 Σῦρον-ἀλτ, 5 ἀνά-
—Ο.Ε., 6 λα-αίς, 7 Ἰδίου, 8
αἰ-Οἶτη, 9 στή-ἀτῶ.

Τρίγωνον: Πατρὶς, Ἀξίος,
τιμὴ, ροή, ἱς, Σ.

Βέλος: Ὅριζοντίως: Σανός,
Συρος, Πάρος, Σίτος, Ἀβλός.
Οἱ σταυροὶ καθέτως: Σοφία.

Λαβύρινθος (τὸ σταυρόλε-
ξο): Ὅριζοντίως: 1 Κ, 2
πᾶς, 3 δόλος, 4 Κανάρης, 5 νό-
σος, 6 σός, 7 Σ. Καθέτως: 1 Κ,
2 Δάν, 3 πόνος, 4 κάλαθος, 5 σο-
ρός, 6 σῆς, 7 Σ.

Άκροστιχίς: Χαρτοῦμ (Χί-
ρος, Ἀτλαντικός, Ρῶμος, Τίτος,
Ὀμηρος, Ὑμηττός, Μύκονος).

Κρυπτογραφικόν: Ἰ-
σοκράτης, Ἀντίκη, Ἀρακάκης, Ἡ-
σαίας, Ὅσσα, Κορίνη, Οἶτη,
Ἰσα.

Κλίμαξ: Ἀνά Ἀρτα, Ἀ-
θηνά, Αἴγινα, Αἰτωλία, ἀνατομία,
Ἀθροιστική.

Μαγική εἰκὼν: Κανέλα
(ΕΚΑΝΑ ΛΑΘΟΣ).

Στοιχειώγραφος: Τη-
νος-Ρήνος.

Δικτυωτόν: Καλάμι, ἄρ-
ματος, Σίκινος, ἀγραφός, Λαρί-
σις, στρατός, ρεθύδια, στρέμμα,
Ἀλβανία, Πολωνία, Ἰάπωνες, Σε-
νέκας. Διαγωνίως: Αἶμα,
Σέριφος, Σαλαμίς, Κέα.

Παροράματα: 2 τὰ νύχια,
3 τοῦ θηρίου, τὰ πόδια.

Τὸ ἐλλειπσοῦμφωνον τοῦ
5ου φύλλου: «Εὐ ἰδῶντί τοῦ προ-
σώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου».

Τονόγραφος

Ἐγὼ τοῦ σκουληκιοῦ πολὺ-
[τιμὴ δουλειά
πιὸ λατρεμένο ὄνομα θά
[γίνω βρέ παιδιά -
ἔνα σῖγμα στὴν οὐρά μου
[ἔταν δέσετε
καὶ τὸν τόνο εἰς τὴν λή-
[γουσα ἀν θέσετε.

ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

Ἀστήρ

* * * Ὅριζοντί-
* * * ως: Περιφέ-
* * * ρεια τῆς Πε-
* * * λοποννήσου,
* * * Καθέτως:
* * * Θυγάτηρ τοῦ
* * * Μίνωνος, Δι-
αγωνίως: Ἡ ἱστορία
τῆς Ἑλλάδος θά γράψῃ τὸ
ὄνομά του με χρυσοῦ γράμ-
ματα καὶ μοιάζει με τὴν
γαρίδα, ἀλλὰ εἶναι πολὺ
μεγαλύτερος τῆς.

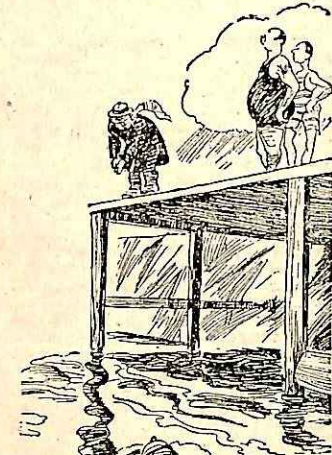
Α. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

πάζει τὰ ξένα πράγματα.
Α—Γ: Πόλις τῆς νοτίου
Ἑλλάδος.
Α—Β: Ἐκεῖνος ποὺ ἄρ-

ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

— ΚΑΙ ΛΙΓΗ

ΔΕ ΘΑ ΚΡΥΩΝΕ...

—Θά κολυμπήσῃ ἔτσι ντυμέ-
νος.
—Βέβαια, τοῦ εἶπαν ὅτι τὸ
νερὸ εἶναι πολὺ κρύο καὶ ἔλαθε
τὰ μέτρα του!...

Παιδικὸν πνεῦμα

Ἡ δ α σ κ α λ ι σ σ α:
Ποιά δόντια, Φιφίκα, βγά-
ζει ὁ ἀνθρωπος τελευταῖα;
Ἡ Φιφίκα (θριαμβευ-
τικῶς;) Τὰ ψεύτικα κυρία!

Ὁ γιατρός στὸν Γιωργά-
κη, ποὺ εἶναι ἄρρωστος:

—Σοῦ ἔρχονται συχνὰ
οἱ πόνοι;

—Κάθε πέντε λεπτά.
—Καὶ διαρκοῦν πολὺ;
—Ὡς μισὴ ὥρα.

Γιατί ὑπάρχουν μαῦρα
καὶ ἄσπρα σταφύλια;

Ἡ μικρὴ Φωφὴ τὸ ἐξη-
γεῖ ἔτσι:

—Ὅσα σταφύλια εἶναι
στὸν ἥλιο μαυρίζουν. Ὅσα
εἶναι κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα
μένουν ἄσπρα.

—Γιάννη, ἀν σοῦ ἔδιναν
χιλίες δραχμές, τί θὰ τῆς
ἔκανες;

—Θὰ τῆς μετροῦσα, νὰ
ἔθλεπα ἀν ἦσαν σωστές.

Μικρὸ λάθος

Ἐνας κύριος πέφτει ἀ-
πὸ ἓνα ἐπιβατικὸ ἀερο-
πλάνο, ποὺ πετᾷ σὲ ὕψος
2.000 μέτρων. Κατὰ τὸ δι-
άστημα τῆς πτώσεώς του
διαπιστώνει:

—Ὁ καμαρότος εἶχε δι-
κιο. Αὐτὴ ἡ πόρτα ποὺ ἀ-
νοίξα δὲν ἦταν ἡ πόρτα
τῆς καμπίνας μου!...

Διασκεδάστε

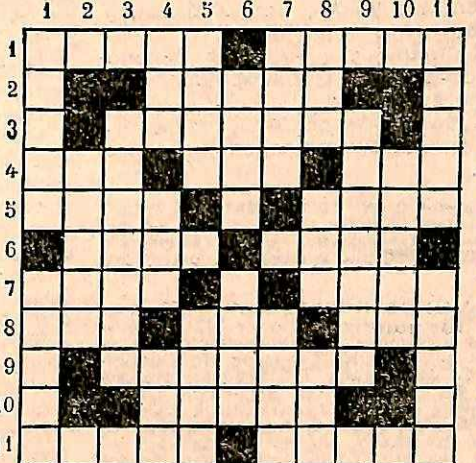

ΕΥΘΥΜΙΑ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὅριζοντίως:

1) Προῖον μελισσοκομίας — Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Κρήτης.
2) Ἀρχαία ἐλ-
ληνικὴ πόλις τῆς
Ν. Ἰταλίας.
3) Πόλις τῆς
Εὐρώπης.
4) Μέτρον βά-
ρους — Ὁμοία εἰς
ἐκτάσιν — Πρόθε-
σις.
5) Φρέσκα εἶναι
ἀπὸ τὰ ὠραιότερα
φρούτα, ἀλλὰ τρώ-
γονται καὶ ξερά
τὸν χειμῶνα—Χρο-
νικὴ ὑποδιαίρεσις.
6) Εἶδος δακτυ-
λιδίου — Με αὐτὰ
παίζουν τὰ βάλι (ἐ-
νικός).
7) Χωνευτικὸ —
Ἀκρωτήριο τῆς
Πελοποννήσου.
8) Μέσα — ἄ-
παν (δημ.)— Πο-
σοτικὴ ἀντωνυμία
(θηλ.).
9) Νῆσος τοῦ
Αἰγαίου (αἰτ.).
10) Τμήμα, μέ-
ρος (ἐπὶ φαρμά-
κων ὡς καὶ εἰς τὰς

περιπτώσεις τμηματικῆς πληρωμῆς ἐνὸς λογαριασμοῦ).
11) Ἐντόστιον—Ποῦλὶ με ὠραῖο κελᾶδην.

Καθέτως:

1) Βασιλεὺς τῶν Περσῶν — Οὐράνιον φαινόμενον τῶν βορείων
κλιμάτων.
2) Γεωμετρικὸν σῶμα.
3) Κάτοικος περιφέρειας τῆς Ἑλλάδος.
4) Σύνδεσμος — Συμπερασματικόν — Βουνὸ τῆς Κρήτης.
5) Ἑσάρπα (δημ.) — Ποσοτικὴ ἀντωνυμία (αἰτ.).
6) Τὰ ἐνδύματα τῶν ἱερῶν — Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.
7) Ἡρωικὴ περιφέρεια τῆς Ν. Ἑλλάδος — Σύνορα.
8) Τὸ κρατοῦν οἱ βοηθοὶ τοῦ ψάλτου, ὅταν αὐτὸς ψάλλῃ — Ἐ-
ποχὴ τοῦ ἔτους — Ποσοτικὴ ἀντωνυμία.
9) Στοιχείον τῆς χημείας.
10) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία.
11) Νῆσος τοῦ Α. Αἰγαίου — Εἶναι ἡ προηγουμένη (αἰτ.), ὁ-
πως καὶ ἡ Κρήτη, ἡ Κέρκυρα, ἡ Σαντορίνη κλπ.
ΗΛ. Σ. ΝΟΤΑΡΑΣ

Διπλοστιχίς

Τὰ μὲν πρῶτα γράμματα
τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν
εἰς τὸν ὁποῖον διεκρίθη ὁ
Ἀθανάσιος Διάκος, τὰ δὲ
δεύτερα Κράτος τῆς Ἀσίας.

1) Χώρα τῆς Β. Ἀφρι-
κῆς, 2) Πόλις τῆς Ἑλλά-
δος, 3) Πρόθεσις, 4) Προ-
φήτης τῆς Βίβλου, 5) Νῆ-
σος τῶν Κυκλάδων, 6 Ἀ-
γιος προστάτης τῶν ναυτι-
κῶν, 7) Ἀδελφὸς τοῦ Μω-
υσῆως.

Η. Σ. ΝΟΤΑΡΑΣ

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ναύαρχος
8 3 6 3 1 2 8 = Νῆσος
8 3 1 4 8 = Νῆσος
2 4 8 = Νῆσος
1 4 6 3 4 2 = Πόλις
6 3 1 2 3 = Πόλις
3 2 1 4 8 = Ὅρος
3 4 3 8 = Νοστιμίζει
τὸ φαγητόν.

Ι. Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Αἶνιγμα

Ζῇ χρόνια μόνο ἑκατὸ
μὰ μούρχειται στὰ χεῖλιά
ἓνα συνώνυμον αὐτοῦ
ὅπου θά ζῇ χίλια.

ΣΙΜΕΛΗ ΑΥΔΗ

— Ὁ καιρὸς καὶ τὰ ἀεροπλάνα —

χεῖα ἀπάνω εἰς τὸν χάρτην καὶ
κατόπιν χαράσσονται ἐπάνω εἰς
αὐτὸν διάφοροι καμπύλαι ποὺ ἔ-
χουν σχέσιν με τὴν προγνώσιν
τοῦ καιροῦ, δι' ὅλην τὴν ἐπικρά-
τειαν. Διὰ νὰ εἶναι ὁ χάρτης και-
ροῦ πλήρης, πρέπει νὰ ἔχη ἡ
Ἑπηρεσία τὴν κατάστασιν τοῦ
καιροῦ καὶ εἰς διάφορα ἄλλα ση-
μεῖα (σταθμοὶ) ποὺ εὐρίσκονται
ἔξω ἀπὸ τὸ Κράτος.

Καὶ ἐν καιρῷ μὲν εἰρήνης τὰ
Κράτη ἀνταλλάσσουν μεταξὺ τῶν
τῶ μετεωρολογικὰ δελτία. Ἐν
καιρῷ δὲ πολέμου, καὶ τὰ
στοιχεῖα αὐτὰ ἀποτελοῦν μυστι-
κὰ τοῦ Κράτους καὶ κατ' αὐ-
τὰ δὲ λόγον μεταδίδονται εἰς τὸν
ἐχθρόν. Ἐτοί, ἡ Μετεωρολογικὴ
Ἑπηρεσία, στριζομένη εἰς τὰς
παρατηρήσεις τὰς ἰδικὰς τῆς,
τῶν συμμάχων αὐτῆς Κρατῶν,
ὅπως καὶ μερικῶν ἐκ τῶν οὐδε-
τέρων, συντάσσει τὸ δελτίον προ-
γνώσεως τοῦ καιροῦ, τὸ ὁποῖον
θετὶ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἀρχι-
γείου ποὺ ἐνεργεῖ κάθε ἐπιχει-
ρησιν κατὰ ἑπὶ ἀέρα καὶ θα-
λάσσαν. Ἡ πρόγνωση λοιπὸν
βοηθεῖ κυρίως τὴν ἀεροπορίαν
διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀεροπορικῶν
πτήσεων, εἴτε διὰ σκοποῦς ἀνι-
χνευτικῶς, εἴτε καὶ δι' ἐκτέλε-

σεκτικῆς συνταξίς τοῦ χάρτου και-
ροῦ καὶ ἡ ἀκρίβεια καὶ λεπτομε-
ρὴς κατὰ τὸ δυνατόν ἐκδοσις τοῦ
δελτίου προγνώσεως τοῦ καιροῦ,
ἀποτελοῦν προϋποθέσεις, αἱ ὁ-
ποῖαι συντελοῦν ἐξαιρετικὰ εἰς
τὴν πραγματικὴν ἐξυπηρέτησιν
τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων. Καὶ
δι' αὐτὸν ἀκρίβειαν τὸν λόγον τὰ
κράτη ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς εἰρή-
νης διοργανοῦν τὴν Μετεωρο-
λογικὴν Ἑπηρεσίαν τῶν οὐτῶς
ὥστε αὐτὴ ἐν καιρῷ πολέμου νὰ
προσφέρει πραγματικὰ καὶ οὐσι-
ματικὰ ἀποτελέσματα διὰ τὴν ἐξέ-
λιξιν τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἱδι-
ως τῶν ἀεροπορικῶν ἐπιχειρη-
σεων.

Τὸ ἐθνικὸν κράτος μας, ὅπως
εἰς ἅλας του τὰς ἐκδηλώσεις ἐ-
δεῖξε μίαν νοικοκυρεμένην καὶ
προνοητικὴν πολιτικὴν ἀπὸ ἑτῶν,
ἔτσι καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ προ-
παρεσκεύασε κατὰ τοιοῦτον τρό-
πον τὰ πράγματα, ὥστε νὰ ἔχω-
μεν πλήρως διαργανωμένην Με-
τεωρολογικὴν Ἑπηρεσίαν, ἡ ὁ-
ποία τὴν στιγμὴν αὐτὴν προσφέ-
ρει σιωπηρῶς μὲν, ἀλλὰ κατὰ
τὸν πολὺ θετικόν, τὴν συμβό-
λην τῆς ἐκτέλεσιν ἐπιθέσεων,
ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀεροπο-
ρικῶν ἐπιδημιῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπο-
θλῆσκον εἰς τὸ νὰ συντριβῇ καὶ
ἐξαφανισθῇ ὁλόκληρος ἡ δύναμις
αὐτοῦ.

Ἡ συμβολὴ ὅμως τῆς Μετε-
ωρολογίας εἰς στρατιωτικὰς ἐπι-
χειρήσεις ἐκδηλώσεων καὶ κατ'
ἄλλον τρόπον, περὶ αὐτοῦ δὲ θά
εἴπαμεν εἰς προσεχῆς φύλλον τῆς
«Νεολαίας».

ΣΕΙΡΙΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Αι σημερινά ειδήσεις εκ του 'Ελληνοϊταλικού μετώπου είναι ιδιαίτερας Ικανοποιητικά δια την εξέλιξιν των 'Ελληνικών στρατιωτικών κινήσεων.

Αι μέχρι τούδε καταληφθείσαι υπό των 'Ελλήνων στρατηγικά θέσεις κρατούνται καλώς και ενισχύονται.

Εις το κεντρικόν μέτωπον (της Πίνδου) οι 'Ιταλοι απέκοψαν και συνελήφθησαν πλείστοι αιχμάλωτοι, εις χείρας μας περιήλθεν άφθονον και παντοειδές υλικόν.

Μέχρι της εσπέρας της παρελθούσης Κυριακής 3 Νοεμβρίου, οι αιχμάλωτοι άνήρχοντο εις 10 ανώτερος αξιωματικούς, 138 κατώτερος και 1166 όπλιτας.

Τό ανακοινώθεν του Γενικού Στρατηγείου ύπ' αριθ. 12 τό έκδοθέν την νύκτα της Πέμπτης προς την Παρασκευήν έχει ως έξής:

«Εφ' όλου του μετώπου άγών Πυροβολικού.

»Εις τό μέτωπον της ΗΠΕΙΡΟΥ τοπικά επιθέσεις του έχθρου κατά των ημετέρων θέσεων άπεκρούσθησαν.

»Την νύκτα της 5ης προς 6ην τρέχοντος μηνός ημετέρον άπόσπασμα Πεζικού και Μηχανικού κατέστρεψε διά τολμηράς ενεργείας τά 9 άρματα μάχης άτινα είχαν άκίνητοποιηθή την 3ην Νοεμβρίου πρό του έν 'Ηπείρῳ ημετέρου μετώπου λόγω της έπιτυχούς βοήθης του ημετέρου Πυροβολικού και των άντιαεροπορικών έπλων.

»Η έχθρική αεροπορία έβομβάρδισε κατά την διάρκεια της ημέρας την Κέρκυραν ως και τινας κομπούλεις και χωρία του έσωτερικού. Υπάρχουν νεκροί τινες και τραυματία. Ουδέμια βλάβη έπήλθεν εις στρατιωτικάς εγκαταστάσεις.

»Κατερίφθη έχθρικών βομβαρδιστικών αεροπλάνων εις τό μέτωπον εκ της βοήθης του άντιαεροπορικού Πυροβολικού μας».

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Η από αέρος επίθεσις του έχθρου κατά την χθεσινήν ημέραν υπήρξεν όπως και τάς προηγούμενας ανανδρον και δολοφονική έκδήλωση κατά άδωαν γυναικοπαίδων και γενικά μη στρατιωτικών στόγων. Τό επίσημον ανακοινώθεν του 'Υφυπουργείου Ασφαλείας αναφερόμενον εις τάς χθεσινάς επιδρομάς, γράφει:

Κατά την χθεσινήν ημέραν η έχθρική αεροπορία έβομβάρδισεν εις τό έσωτερικόν της χώρας χωρία τινά, κομπούλεις, έξοχικάς περιοχάς και ποιμνικάς εγκαταστάσεις. Ζημιαί και θύματα ελάχιστα.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Η κατάστασις εις τό μέτωπον είναι εκτάκτως Ικανοποιητική δια τά ελληνικά στρατεύματα, αι δε πολεμικά επιχειρήσεις εξέλισσονται με συνεχείς επιτυχίας των στρατιωτικών δυνάμεών μας.

Κατά την χθεσινήν ημέραν τρία ελληνικά τάγματα επέτεθσαν εναντίον υπερτέρων έχθρικών δυνάμεων και συνήσαν μάχην κατά την οποίαν τάς άνέτρεψαν.

Ο έχθρος φεύγων άτάκτως εγκατέλειψεν επί του πεδίου της μάχης 70 νεκρούς και πολλούς τραυματίας.

Συνελήφθησαν επίσης πολλοί 'Ιταλοι αιχμάλωτοι και περιήλθον εις χείρας πολλά λάφυρα μεταξύ των οποίων 2 πυροβόλα 75, έτερα δύο τών 65, τρεις όλμοι, 25 βάρεα πολυβόλα και 18 έλαφρά. Επίσης ηλέφωνα εκστρατείας και όργανα όπτικής συνεννόησης και παντοειδές άλλο πολεμικόν υλικόν.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τό έκδοθέν χθές την νύκτα ύπ' αριθ. 13 πολεμικόν ανακοινώθεν του Γενικού Στρατηγείου, έχει ως ακόλουθος:

«Επί του μετώπου άραιός άγών Πυροβολικού.

»Κατά τάς διαφόρους τοπικάς επιχειρήσεις αΐτινες έλαβον χώραν χθές και σήμερα εις διάφορα σημεία του μετώπου παρά των ημετέρων τμημάτων συνελήφθησαν περί τούς 150 αιχμάλωτοι, ών 4 αξιωματικοί και περιήλθον εις χείρας μας 5 όλμοι, 7 πολυβόλα και λοιπά υλικά.

»Η δράσις της έχθρικής αεροπορίας άσήμαντος. Έβομβάρδισθη παρά ταύτης έν χωρίον.

»Έχθρικών αεροπλάνων κατερίφθη παρ' ημετέρων άντιαεροπορικών μέσων.

»Έξ άλλου η από αέρος επίθεσις του έχθρου όπληξε λίαν άσθενής ως εφαιίνεται εκ του ως άνω ανακοινωθέντος. Εις τό έσωτερικόν της χώρας ουδέμια έγένετο από αέρος επίθεσις.

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Βομβαρδιστικά αεροπλάνα τών έν 'Ελλάδι 'Αγγλικών αεροπορικών δυνάμεων εύρισκοντο εν δράσει τάς τελευταίας ημέρας. Τό σημαντικώτερον αεροδρόμιον έν Αλβανίῳ, ήστέ Αύλων, επί της ακτής της 'Αδριατικής, ήστέ υπό φοράς επίθεσιν. Σημαντικάς ζημίας έπροξένησαν εις τά έν τῷ αεροδρομίῳ προσγεγνημένα αεροπλάνα, εις τό γήπεδον και τά κτίρια του αεροδρομίου και άρκετοί εκ τῷ προσωπικῷ της Ιταλικής αεροπορίας έφονεύθησαν ή έτραυματίσθησαν.

»Επιτυχός έβομβαρδισθησαν επίσης άτυμόπλοια, εύρισκόμενα εις τόν λιμένα Αύλωνος. Έν άγγλικόν βομβαρδιστικόν έρριψε βόμβαν ή οποία έπληξε καιρίως έν άτιστόλιον, ενώ ή διάφορα βλήματα έπεσαν πλησίον άλλων άτιστόλιων. Πυρκαϊά έξερράγη κατόπιν εις τόν λιμένα. Δύο έχθρικά μαχητικά αεροπλάνα κατερίφθησαν. Τό έν έφερε τά διυκριτικά «Σ. 42» και τό έτερον ήτο τύπου «Μπρέντα 45». Κατά την έπιστροφήν του εκ της επιδρομής της ταύτης ό άγγλικός σχηματισμός επέτεθη έναντίον άρκετών έχθρικών υδροπλάνων, εκ των οποίων ένα τουλάχιστον ήστέτι βλάβας.

Τά αεροπλάνα της ελληνικής αεροπορίας άναγκάσθησαν έν διαρκεί δράσει από της ημετέρας τάς ενδρας ημέρας του πολέμου οι 'Ελληνες αεροπόροι και τά άντιαεροπορικά πυροβόλα κατερίψαν ένδεκα έχθρικά αεροπλάνα, τά πλείστα εκ των οποίων ήσαν εκ των γεωτά του τύπου Ιταλικών βομβαρδιστικών μακράς άκτίνας δράσεως «Κάντ 1007», τά οποία είναι τρικινητήρια και έχρησιμοποίησαν δια τά βομβαρδισμών τόν άμαχον πληθυσμόν των ελληνικών πόλεων και χωρίων. Εις πυροβολητική, χειρίζόμενος άντιαεροπορικόν πυροβόλον εις την περιοχήν Θεσσαλονίκης, κατέρριψε δύο έχθρικά βομβαρδιστικά αεροπλάνα.

Δέον να σημειωθή ότι και κατά την χθεσινήν ημέραν, ουδέμια αεροπορική επίθεσις του έχθρου ήσμετώθη εις τό έσωτερικόν της χώρας.

Τό χθές την νύκτα έκδοθέν ύπ' αριθ. 14 πολεμικόν ανακοινώθεν του Γενικού Στρατηγείου, έχει ως έξής:

«Τοπική έχθρική επίθεσις εις τό δεξιόν του μετώπου υποστηριζόμενη υπό πυροβολικού άπεκρούσθη υπό των ημετέρων.

»Έτεραί τινές κατά τόπους γενόμεναι συγκρούσεις απέθθησαν ύπέρ ήμών, του έχθρου άφήσαντος εις χείρας μας όγδοήκοντα αιχμάλωτους.

Υπό του 'Υπουργείου των Στρατιωτικών έκλήθησαν υπό τά όπλα αι κλάσεις 1925 — 1926 του πεδινού πυροβολικού.

ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Κατόπιν θελλώδους άντεπίθεσως των ελληνικών στρατευμάτων, ή 3 Μεραρχία των 'Αλπινιστών, ένισχυμένη με Ιππικόν, Βερσαλιέρους και την Φασιστικόν έθνοφρουράν έξεμμενίσθη κυριολεκτικώς.

Ο έχθρος κατά την άπεριγράπτως άτάκτον φυγήν του παρέσυρεν και τάς ελλώδους σταλείσας ένισχύσεις. Χιλιάδες αιχμάλωτων και παντοειδές πολεμικόν υλικόν περιήλθεν εις τάς χείρας μας. Ο ξένος και ό ελληνικός

τύπος πανηγυρίζουν δια την πρωτοφανή εις τά ελληνικά χρονικά γιγαντομαχίαν και τά έξ αυτής άποτελέσματα.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τό χθές την νύκτα έκδοθέν ύπ' αριθ. 15 πολεμικόν ανακοινώθεν του Γενικού Στρατηγείου δια πρώτην φοράν όμιλει έν έκτάσει περί των εις τό μέτωπον επιχειρήσεων και έχει ως έξής:

«1.— Η έχθρική αεροπορία έβομβάρδισε χωρία τινά της Κρήτης. Δέν υπάρχουν υλικά ζημιαί.

»2.— Εις τό μέτωπον της ΗΠΕΙΡΟΥ πυροβολικόν έβαλε λίαν έπιτυχός έχθρικός συγκεντρώσεις, αΐτινες υπέστησαν σοβαράς ζημίας και διελύθησαν, άφήσαντας εις την κατοχήν μας πολεμικά υλικά πάσης φύσεως.

»3.— Μεταξύ 28ης 'Οκτωβρίου και 10ης Νοεμβρίου εις τάς όρεινάς και δασώδεις περιοχάς του Σμόλικα και του Γράμμου επί της βορείου Πίνδου, έλαβον χώραν επιχειρήσεις σοβαράς έκτάσεως καταλήξασαι εις πλήρη ήτταν και άποσύνθεσιν της Μεραρχίας 'Αλπινιστών, μίας τών έπιλέκτων Μεραρχιών του έχθρου, ένισχυμένης και δι' Ιππικού, Βερσαλιέρων και σχηματισμών της φασιστικής έθνοφρουράς. Η 3η Μεραρχία 'Αλπινιστών, από καιρού έπιστρατευμένη και έμειροπόλεμος, εύρίσκετο από έτους εις 'Αλβανίαν και ήτο πλήρως κατατοπισμένη με τάς έδαφικάς συνθήκας του θεάτρου τούτου.

»Διά της μεγάλης ταύτης μονάδος του ό έχθρος έπέδιώξε να έπιφέρη ταχύ και άποφασιστικόν πλήγμα κατά των έν 'Ηπείρῳ δυνάμεών μας. Επέζητησε, τούτέστι, συγκρατών ατάς κατά μέτωπον δι' έτέρων Ισχυρών δυνάμεων, ίδια πυροβολικόν και άρμάτων, ν' άποκόψη τάς συγκοινωνίας των. Η 3η Μεραρχία 'Αλπινιστών, ένεργούσα από της πρώτης στιγμής δι' όλων αυτής των δυνάμεων έπεχείρησε να διασχίση τάς προαναφερθείσας όρεινάς περιοχάς και να άχθή ταχύτητα εις τό Μέτσοβον επί της μεγάλης όδοι ήτις συνδέει την 'Ηπειρον με την Θεσσαλίαν. Αρχικώς η έχθρική αΐτη δύναμις συνήντησεν έλαφράς προκαλυπτικάς δυνάμεις ήμών, αΐτινες πιεσθείσαι Ισχυρώς συνεπύχθησαν έπιβροδύνουσαι τόν έχθρόν. Έν τῷ μεταξύ ήρριψαν ταχύτητα να σπείρουν εις τό πεδιον της μάχης δια κοπιωδεστάτων πορειών άλλαι δυνάμεις ήμών έξ όλων των όπλων εκ των προτέρων προοριζόμεναι δια τόν τομέα τούτον ως και έτεροι τοιαύται εγκαίρως προς την κατεύθυνσιν ταύτην προσαπολισθείσαι. Άνελήφθη ούτως εκ μέρους μας σφοδρά άντεπίθεσις ήτις διεξήχθη μετά πείσματος υπό σκληράς έδαφικάς και καιρικές συνθήκας και δυσχερεστάτας τοιαύτας άνεφοδιασμού και άναχορηγίας. Μετά σκληρόν άγώνα αι έχθρικοί δυνάμεις άνετράπησαν και σπεύδουσαι να διαφύγωσι την πλήρη κύκλωσιν, υπεχώρησαν έν διαλύσει καταδιωκόμεναι κατά πόδας. Παρέσυρον εις φυγήν και τάς άποσταλείσας προς ένισχύσιν των έχθρικών δυνάμεις αΐτινες άφρι άποθιβάσθαι εις Αύλωνα μετεφέρ-

θησαν έσπευσμένως δι' αΐτοκινήτων προς ένίσχυσιν των υποχωρουσών.

»Αί άπώλειαι του έχθρου εις νεκρούς και τραυματίας υπήρξαν βαρείαι. Πολυπληθείς αιχμάλωτοι και παντοειδές υλικόν μη καταμετρηθέν εισέτι έπεσαν εις χείρας μας. Έχθρος προέβη εις λεηλασίας των χωρίων εις τά όποια είχαν εισέλθει, τινά των όποιων παρουσιάζουν θέαμα άληθούς καταστροφής».

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Κατ' ανακοινώσιν του 'Υφυπουργείου Ασφαλείας, ό έχθρος έβομβάρδισε δύο χωρία της Κρήτης άνευ ζημιών δια τούς ημετέρους. Η αεροπορία μας εις τό μέτωπον έν συνδυασμῷ προς τάς κατ' έξιν δυνάμεις κατήγαγε περιφανείς νίκας.

ΤΡΙΤΗ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Ο νέος 'Αρχιστράτηγος τών έν 'Αλβανίῳ Ιταλικών δυνάμεων Ουβάλδος Σοντό, διατέτα την σύμπυξιν των Ιταλικών γραμμών εις όλον τό μέτωπον της 'Ηπείρου.

Έν τῷ μεταξύ αι χαράδραι της Πίνδου είναι κατεσπαρμέναι με όπλα, πολυβόλα, παντοειδές πολεμικόν υλικόν και έκατοντάδας νεκρών και τραυματιών.

Η δὴν συμπτύξις των Ιταλικών δυνάμεων εις την πραγματικότητα δέν είναι παρά άτακτός υποχώρησις των «Κενταύρων» και των Βερσαλιέρων.

Τά ελληνικά στρατεύματα έκκαθαρίζουν και όργανώνουν τάς καταληφθείσας θέσεις επί της Πίνδου, ένισχυόμενα συνεχώς και υπό νέων μονάδων.

Η έχθρική αεροπορία έσμείωσεν έντονον δράσιν εις τό μέτωπον και τό έσωτερικόν της χώρας πλήξασα άνάνδρους και κατά δολοφονικόν τρόπον άμάχους πληθυσμούς. Η ημετέρα αεροπορία έβομβάρδισε τόν Αύλωνα και τάς έν αυτό λιμενικάς εγκαταστάσεις λίαν έπιτυχός.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τό χθές την νύκτα έκδοθέν ύπ' αριθ. 16 πολεμικόν ανακοινώθεν του Γεν. Στρατηγείου αναφέρει τά έξής:

Κατά τάς μέχρι τούδε πληροφορίας συνελήφθη παρά των ημετέρων τμημάτων εις την περιοχήν της ΠΙΝΔΟΥ χθές και σήμερα μέγας αριθμός αιχμάλωτων, ών άρκετοί αξιωματικοί. Επίσης περιήλθεν εις χείρας μας πολύ υλικόν πάσης φύσεως.

Σήμερα έντονος δράσις της έχθρικής αεροπορίας εις τό μέτωπον και εις τό έσωτερικόν της χώρας. Έβομβαρδισθησαν παρά ταύτης σημεία τινά του ημετέρου μετώπου άνεπιτυχός.

Εις τό έσωτερικόν έβομβαρδισθησαν παρά της έχθρικής αεροπορίας πόλεις και χωρία. Ουδείς στρατιωτικός στόχος έβλήθη. Υπάρχουν εκ του άμαχου πληθυσμού νεκροί τινες και τραυματία.

Η ημετέρα αεροπορία έξετέλεσεν άναγνωρίσεις υπεράνω του έχθρικού έδάφους και έβομβάρδισε τόν Αύλωνα και τά έν αυτό έλλιμενισμένα πλοία.

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ός ανώτερος γράφομεν η έχθρική αεροπορία έπληξε κατά την χθεσινήν ημέραν πολλάς πόλεις και χωρία του έσωτερικού. Τό σχετικόν ανακοινώθεν του 'Υφυπουργείου Ασφαλείας αναφέρει τά έξής:

Κατά την χθεσινήν ημέραν έσημειώθησαν αι κάτωθι αεροπορικά έπιδρομαί εις τό έσωτερικόν της χώρας:

1) Έρρίφθησας βόμβαι εις 'Ιωάννινα,

ένθα έβλήθη ό πληθυσμός και δια πολυβόλων, με μικρόν όμως αριθμόν θυμάτων και ζημιών.

2) Έβομβαρδισθη θεσσαλική κομπούλη, ήτις ουδέν στρατιωτικόν ενδιαφέρον είχε. Έσημειώθησαν θύματα και ζημιαί επί του άγροτικού πληθυσμού.

3) Έβομβαρδισθησαν κομπούλεις και χωρία τινά της 'Ηπείρου. Εις έν εκ τούτων τά έχθρικά αεροπλάνα κατελθόντα υπεράνω των στεγών, έβαλον κατά των κατοίκων δια πολυβόλων, ρίψαντα κατ' αυτών και χειροβομβίδας. Θύματα και ζημιαί ελάχιστα.

4) Βόμβαι επίσης έρρίφθησαν εις Κέρκυραν και περί τό άγαλμα Καιοδιστρίου και την 'Ιόνιον Βιβλιοθήκην, άνευ όμως θυμάτων και ζημιών.

5) Όμοιοι έρρίφθησαν βόμβαι εις τό άγγλικόν νεκροταφείον περιφέρειας Κιλίκις, άνευ ουδεμιάς ζημίας. Τό βομβαρδισμένον αεροπλάνο διελθόν άνωθεν τό χωρίου Κορώνας, περί ώρα 11.30, εισήλθεν εις τό νοτιοανατολικόν έδαφος.

6) Χωρία τινά της περιοχής Πίνδου έν οίς η ΣΑΡΑΪΝΑ και τό ΔΙΣΤΡΑΤΟΝ, έδηώθησαν κατά τρόπον πρωτοφανή υπό των υποχωρούντων 'Ιταλων.

Αι ως άνω βομβαρδισθέντα πόλεις, κομπούλεις και χωρία, στερούνται οίονδηποτε στρατιωτικού ενδιαφέροντος. Εκ τούτου συναγεται, ότι ή δράσις της έχθρικής αεροπορίας άποσκοπεί άποκλειστικώς και μόνον την τρομοκρατίαν των άμάχων πληθυσμών, μεταξύ των οποίων συνκαλέγονται έξ όλου κλήρου και τά θύματα και αι ζημιαί εκ των χθεσίων αεροπορικών έπιδρομών.

Ηθικόν λαού άριστον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Βρετανικά βομβαρδιστικά αεροπλάνα ένηργησαν έπίθεσιν εναντίον του Δυρραχίου, τό όποιον άποτελεί τόν κυριώτερον λιμένα της 'Αλβανίας.

Εκ του βομβαρδισμού κατεστράφη καθ' όλοκληρίαν άποθήκη πετρελαίου.

Εις τόν Αύλωνα έτερος σχηματισμός Βρετανικών αεροπλάνων επέτεθη εναντίον των λιμενικών εγκαταστάσεων και άνετίναξε άποθήκην πολεμοφοδίων.

Έξ άλλου καθ' όλην την έκτασιν του ελληνοϊταλικού μετώπου έσημειώθη ζοηρά δράσις πυροβολικού και ελληνικής αεροπορίας.

Εις χείρας του στρατού μας περιήλθον 600 νέοι αιχμάλωτοι.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τό χθές την νύκτα έκδοθέν ύπ' αριθ. 17 πολεμικόν ανακοινώθεν του Γεν. Στρατηγείου αναφέρει τά ακόλουθα:

Ο αριθμός των συλλαμβανόμενων 'Ιταλων εις την περιφέρειαν της ΠΙΝΔΟΥ συνεχώς αύξάνει. Μεταξύ του πεσόντος εις χείρας μας πολεμικού υλικού ύπάρχουσι πυροβόλα των 75, πολλοί όλμοι, πυροβόλα και άλλα υλικά. Έκυριεύθησαν δύο πολεμικά σημάια. Ο αριθμός των εγκαταλειφθέντων παρά του έχθρου τραυματιών εις διάφορα σημεία υπερβαίνει μέχρι τούδε τούς 150. Εις τούτους παρέχεται πάσα περιθαλψις παρά των ημετέρων στρατευμάτων.

Τά άνακαταληφθέντα παρά των στρατευμάτων μας χωρία ευρέθησαν πλήρως λεηλατημένα.

Εις τάς ημετέρας γραμμάς ήτύομλησε πλήρης λόχος 'Αλβανών στρατιωτών μετά των αξιωματικών του.

Η έχθρική αεροπορία έβομβάρδισε χωρία τινά. Υπάρχουν ελάχιστα τραυματία.

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Η έχθρική αεροπορία έσυνέχισε και χθές την από αέρος άναδρον έπίθεσιν εναντίον του άμαχου πληθυσμού.

Σχετικώς τό 'Υφυπουργείον Ασφαλείας ανακοινού τά ακόλουθα:

Κατά την χθεσινήν ημέραν 12ην τρέχοντος έβομβάρδισθη υπό της έχθρικής αεροπορίας έν χωρίον της 'Ηπείρου άνευ στρατιωτικού ενδιαφέροντος με μικρόν αριθμόν θυμάτων εκ του άμαχου πληθυσμού. Όμοίως μια κομπούλη της Δοτικής Μακεδονίας άνευ άποτελέσματος.

ΠΕΜΠΤΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Τά ελληνικά στρατεύματα συνεχίζουν εις όλους τούς τομείς την προέλασιν των.

Εις τόν κεντρικόν τομέα της Πίνδου τά στρατεύματά μας υπερβάντα την Κόνιτσαν, εις την οποίαν είχαν φθάσει προχθές, έφθασαν ήδη και διέθσαν εις τινά σημεία τά 'Αλβανικά σούρα ανατολικώς της Κόνιτσας και εις βάθος πολλών χιλιομέτρων.

Εις τόν παραλιακόν τομέα τά στρατεύματά μας άπωθούν κρατερώς τόν έχθρόν προς βορράν.

Επίσης επέτεθησαν Ικανοποιητικώς και εις τόν τομέα Κορυτσάς.

Γενικώς την πρωτοβουλίαν των επιχειρήσεων εις τό μέτωπον έχουν από χθές τά στρατεύματά μας.

Όλος ό τύπος και ό λαός πανηγυρίζουν τό νέον κατορθώμα της 'Αγγλικής αεροπορίας ή οποία κατέφερε βαρύ πλήγμα κατά του Ιταλικού Ναυοστάθμιου του Τάραντος.

Σχετικώς τό 'Αγγλικόν 'Υπουργείον της 'Αεροπορίας εξέδωκεν ανακοινώθεν, άγγέλλον ότι κατά την παρελθούσαν νύκτα έγένετο νέα βομβαρδιστική επίθεσις κατά του 'Ιταλικού Ναυοστάθμιου του Τάραντος.

Αυτήν την φοράν η επίθεσις έγένετο ούχι υπό της ναυτικής αεροπορίας των αεροπλανοφόρων «Ηγλα» και «Άλλουστριους», αλλά υπό των βομβαρδιστικών της βασιλικής αεροπορίας. Τά αεροπλάνα αυτά επέτεθσαν εναντίον των δεξαμενών και λιμενικών εγκαταστάσεων, πρό παντός όμως κατά των περιοχών του έσωτερικού και έξωτερικού λιμένας, όπου και κεινται ημιεμβισμένα δύο μεγάλα θωρηκτά και δύο καταδρομικά. Νεότεραι λεπτομέρειαι των έπιτευχθέντων άπολεσμάτων θα ανακοινωθούν άργότερον. Όλα τά αεροπλάνα έπανήλθον σφα εις τάς βάσεις των.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τό χθές την εσπέραν έκδοθέν ύπ' αριθ. 18 ανακοινώθεν του Γενικού Στρατηγείου επί των πολεμικών επιχειρήσεων αναφέρει τά ακόλουθα:

Ημετέρα αεροπλάνα έβομβάρδισαν τά αεροδρόμια ΚΟΡΥΤΣΑΣ, καταστρέψαντα σημαντικόν αριθμόν αεροπλάνων. Μέγα οικημόν άνετιναγθή. Έχθρικών αεροπλάνων διώξεως έπιτεθέν κατά των ημετέρων κατερίφθη κατόπιν αερομαχίας.

Επίσης έβλήθησιν δια βομβών έχθρικοί καταυλισμοί.

Η έχθρική αεροπορία έβομβάρδισε πόλεις και χωρία του έσωτερικού άνευ ουδεμιάς στρατιωτικής σημασίας. Υπάρχουν όλίγοι νεκροί και τραυματία.

Έχθρικών αεροσκάφος άνευρέθη άπηνθρακωμένον εις τό 'Ιόνιον Πέλαγος.

Δι' έπιτυχούς έπιθέσεως ημετέρων τμημάτων εις την περιοχήν ΠΙΝΔΟΥ κατελάδομεν κατόπιν άγώνος νέαν σειράν ύψωμάτων επί αλβανικού έδάφους.

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Επίσης τό ανακοινώθεν του 'Υφυπουργείου Ασφαλείας τό σχετικόν με την από αέρος έπίθεσιν του έχθρου αναφέρει τά ακόλουθα:

Εκτός της χθεσινήν ημέραν 13ην τρέχοντος η έχθρική αεροπορία έβομβάρδισε τό 'Αργοςόλιον Κεφαλληνίας, με ελάχιστα θύ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ

Προς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξᾶν ἀπεστάλησαν τὰ κατωθὶ τηλεγραφήματα ἐπὶ τῇ τρίτῃ ἐπετείῳ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν.:

Ἐκ Σάμου: «Ἐπὶ συμπληρώσει τριετίας ἀπὸ ἰδρύσεως Ε.Ο.Ν. υποβάλλω συγχαρητήρια καὶ ἀναφορὰν ὅτι αὐτὴ ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν εἰς προφορὰν ὑπερλαϊκῆς κατὰ παροῦσαν ἐμπόλεμον περίοδον καὶ ἀπέσπασεν εὐκρινῆ τὸν θαυμασμὸν τῆς κοινωνίας. Ζήτω ὁ Ἔθν. Ζήτω ὁ Βασιλεὺς, ὁ Ἀρχηγός, ὁ Στρατός, Νομάρχης Σπύρου».

Ἐξ Ἀλεξανδρουπόλεως: «Ἀπάσας Συναγωνιστρίδας Ἐβρου τρίτῃ ἐπετείῳ ἐθνικῆς ἐξορίας εὐρίσκει πᾶσι θάρρους καὶ ἐνθουσιασμοῦ πιστάς, ἀφωσιωμένας εἰς Α. Μ. Βασιλέα καὶ Μέγαρον Ἀρχηγὸν τῶν πρὸς ὁλοκληρωσὶν προσδοκίων Ὑμετέρων Ἐξοχότητος καὶ τελειωτικὴν νίκην ἐνόησαν δυνάμεως. Περιφ. Διοικητρία Ἐβρου, Μηλιάων».

Ἐκ Σύρου: «Παρακαλῶ Ὑμετέραν Ἐξοχότητα δεχθῆ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ μεγαλειώδους δημιουργήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. τὰς πλέον θερμὰς εὐχὰς Μεγάλῃ Ἀρχηγῇ καὶ ὑμῖν μετὰ πάντων. Ζήτω ἡ Ἑλλάς, Ἐπιθεωρητῆς Γ. Παναγιώτου».

Ἐκ Σύρου: «Ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἐπετείῳ Ε.Ο.Ν. λαμπροτάτῳ δημιουργήματι Ὑμετέρων Ἐξοχότητος υποβάλλω ὅμιν συγχαρητήρια καὶ εὐχὰς ὑπὲρ θριαμβῶν ἑλληνικῶν ὅλων ἐπὶ ἀναληφθέντα ὑπὲρ Πατρίδος ἱερὸν ἀγῶνα μὲ ἐνθουσιώδη παραστάτην σύσσωμον Ἐθνικὴν Ὁργάνωσιν Νεολαίας. Νομάρχης Γεν. Ἐπὶ τῆς Ε.Ο.Ν. Κυκλάδων, Βραχύνος».

Ἐκ Σύρου: «Περιφ. Διοικήσις Θηλέων Κυκλάδων υποβάλλει χαριεπιδόμῳ ἐπὶ σημερινῇ ἐπετείῳ Ἐθνικῆς Ὁργάνωσιν Νεολαίας καὶ εὐχὴν ὑπὲρ κατισχύσεως ἑλληνικῶν ὅλων. Περιφ. Διοικητρία, Βραχύνος».

Ἐκ Σύρου: «Ἐπὶ σημερινῇ ἐπετείῳ παρακαλοῦμεν δεχθῆτε εὐλαδῇ συγχαρητήρια Ε.Ο.Ν. Κυκλάδων εὐρισκομένης ἐν πληρῇ Ἐθνικῇ δράσει ἐνθουσιώδους προστάτου εἰς ἀναληφθέντα ἱερὸν ἀγῶνα Πατρίδος πιστοῦ ἐκτελεστοῦ ὑποθηκῶν σας καὶ μίαν ἀναπεμπόσης εὐχῆν: τὴν νίκην. Περιφ. Κυκλάδων Δήμος».

Ἐκ Χαλκίδος: «Ἐπὶ ἐπετείῳ ἰδρύσεως Ἐθνικῆς Ὁργάνωσιν Νεολαίας ἀπασα δυνάμις Νομοῦ Εὐθείας υποβάλλει μετ' ἐμοῦ αἰσθημάτων πιστάς καὶ ἀφοσιώσεως εἰς μέγαρον ἱερὸν τῆς εὐχομένης πλήρη εὐδωσὶν Ἐθνικὸν Ἀγῶνα. Νομάρχης Εὐθείας Γεν. Ἐπὶ τῆς Ε.Ο.Ν. Δ. Τοράκης».

Ἐκ Πύργου: «Συνασματωμένη, πειθαρχημένη καὶ ἀγωνιστικὴ εἰς τὸν ὀρατικότερον ἀγῶνα τῆς ζωῆς τῆς, τὸν ἀγῶνα τῆς διατηρήσεως τῆς Ἐθνικῆς μὲ ἀνεξαρτησίας ἐρτάζει σήμερον πανηγυρικῶς τὴν Ἐπέτειον τῆς ἰδρύσεως τῆς ὁλοκληρῆς ἡ Ἐθνικῆς Ὁργάνωσιν Νεολαίας τοῦ Νομοῦ Ἠλείας. Ὑπερήφανα ἀντιβλέπει πρὸς Ὑμᾶς σήμερον τὸν ὁπλοῦν ὑπερασπιστὴν τῆς Ἐθνικῆς μας τιμῆς. Μυριοστόμος ἀκούεται ἀπὸ καθὲ γωνίαν τῆς Ἠλείας γῆς ἡ ἰαχὴ: Νά μας εἴσης Μεγάλες μας Ἀρχηγέ. Ὁ Νομάρχης ὡς Γεν. Ἐπὶ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἠλείας, Διαμαντοπούλος».

Ἐκ Πύργου: «Ὁλοκληρῶς ἡ Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ἠλείας πανηγυρικῶς καὶ ὑπερήφανα

γιγνέσθαι σήμερον ἐπέτειον ἰδρύσεως τῆς καὶ διαβεβαίωσις ὅτι συνασματωμένη καὶ πειθαρχημένη βαδίζει κοντὰ σας τὸν σκληρὸν ἀγῶνα πρὸς ἀναλόγους, ὡς νέος Τίταν γιὰ τὴν προάσπιον καὶ διατήρησιν τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως, τιμῆς καὶ ἀξιοπροσεκτικῆς καὶ πιστεῖς ἀπόλυτα στὴς νέες δόξες πρὸς τὴν κατευθύνετε. Περιφ. Διοικήσις, Κοτσίρας».

Ἐκ Τρικκάλων: «Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ἰδρύσεως Ε.Ο.Ν. Βαθμοφόροι, Φαλαγγίται Φαλαγγιστῆσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανισταὶ Νομοῦ Τρικκάλων υποβάλλουσιν δι' ἐμοῦ εὐχὰς ἐγκαρδίστως ὑπὲρ ταχυτάτης καὶ ὁλοκληρωτικῆς νίκης, δηλοῦντες ὅτι πᾶσονται σύσσωμοι παρὰ τὸ πλεονὸν τοῦ σέπτου βασιλέως καὶ ὁμῶν, μεγαλοῦργου Κυβερνήτου, ἐτοιμοὶ ὑποσῶν τὰς μεγαλειώδεις τὰς δυνάμεις, ὅπως συμβάλλωσιν ἐν ὅλῃς δυνάμει τῶν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς λαμπροτέρης καὶ μεγαλειωδέστερης νίκης τῆς Πατρίδος μας καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. Νομάρχης καὶ Γεν. Ἐπὶ τῆς Ε.Ο.Ν. Τρικκάλων, Π. Κριμπᾶς».

Ἐκ Τρικκάλων: «Ἐπιτελεῖς, Βαθμοφόροι, Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Τρικκάλων ἐπὶ συμπληρώσει τριετίας ἰδρύσεως Ε.Ο.Ν. υποβάλλουσιν δι' ἐμοῦ ὁλοφύχους εὐχὰς ὑπὲρ ὁλοκληρωτικῆς νίκης δηλοῦντες ὅτι εἰναι ἀποφασισμένοι ἀγωνισθῶν μετὰ πίστιν, φαντασμοῖν, λύσαντες μέγαν θάνατον εἰς τὸν ὀρατικότερον ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα γιὰ μίαν Ἑλλάδα Νέαν, Περιφ. Διοικήσις, Χαρ. Μπουζούρας».

Ἐκ Ξάνθης: «Τρίτῃ ἐπετείῳ ἰδρύσεως Ε.Ο.Ν. εὐρίσκει τὸ ἔθνος ἐν πολέμῳ εἰς ἀγῶνα ὑπὲρ βιωμῶν καὶ ἐστιὰν κατὰ τῆς βαρβαρότητας καὶ τῶν στραγγαλιστῶν τῆς ἐλευθερίας. Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ξάνθης ἐμποτισμένη μετὰ ἐθνικὰ ἰδιώδη καὶ πιστὴ μέχρι θανάτου παρὰ τὸ πλεονὸν τοῦ λατρευτοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Μεγάλου Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου, ἐνσάρκωτον τῆς θελήσεως καὶ τοῦ πόθου τοῦ ἔθνους ἐτέθη ἐνθουσιώδως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Πατρίδος ἐτοιμὴ καὶ προσφέρῃ κατὰ τὸ αἶμα τῆς διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς. Ζήτω ὁ ἔθνος, Ζήτω ὁ Βασιλεὺς, Ζήτω ὁ Ἀρχηγός, Ὁ Ὑποσπίστης Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ξάνθης, Γεραγᾶς Ἠλίας».

Ἐκ Ναυπλίου: «Ἐπὶ εὐορτασμῷ Τρίτης Ἐπετειῆς Ε.Ο.Ν. ἡ Νεολαία ἐνδόξως καὶ ἱστορικῶς Νομοῦ Ἀργολιδοκορινθίας υποβάλλει δι' ἐμοῦ κατὰ κρίσιμους στιγμὰς ἔθνος πιστὴν καὶ ἀφοσιωσὴν πρὸς δημιουργὸν νεωτέρας Ἑλλάδος καὶ Σειτὸν πρόσωπον Ἀνακτος συμβόλαιον εἰρήνης καὶ μεγαλοῦργίας ἔθνος ἐκφράζουσιν ὑπερηφάνειαν δι' ἀρξέμενον ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα καὶ πίστιν μέχρι ρανίδος αἵματος διὰ τὴν τιμὴν καὶ ἀκεραιότητα αἰωνίας Ἑλλάδος. Νομάρχης καὶ Γενικός Ἐπὶ τῆς Ε.Ο.Ν., Λεμπέτης Α.». Ἐκ Ρεθύμνης Κρήτης: «Ἐπὶ Τρίτῃ Ἐπετείῳ ἰδρύσεως Ε.Ο.Ν. Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ρεθύμνης διαδίδουσιν πίστιν καὶ ἀφοσιώσιν Ἀρχηγὸν καὶ Πατέρα εὐχόμενοι ὅπως τεταρτὴ ἐπέτειος εὐρὴ Ἑλλάδα ὑπὸ Ὑμετέρων καθοδηγήσιν μεγάλῃ καὶ κρατερᾷ καὶ νικητικῇ. Περιφ. Διοικήσις, Α. Πρεβελάκης».

Ἐξ Ἀγίου Νικολάου Κρήτης: «Ἐπὶ Τρίτῃ Ἐπετείῳ ἡ Νεολαία Λασηθίου Ἀρρένων καὶ

Θηλέων υποβάλλει εὐσεβέστατος εἰς Ὑμετέραν Ἐξοχότητα, τὸν ἐμπνευσμένον δημιουργὸν καὶ ἀνομοσφραγιστὴν τῆς αἰσθημάτων βαθυτάτου σεβασμοῦ, πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως. Τὴν στυγερὴν ταύτην πρὸς ἑνοπλίαν μας δυνάμειν γράφουσιν μετὰ αἶμα τους τὰς ἐνδοξότερας σελίδας τῆς ἱστορίας μας μαχόμενοι γιὰ τὰς πεπρωμένας τῆς Φυλῆς μας τ' ἀγῶρια καὶ τὰς κορίτσιαι τοῦ Νομοῦ Λασηθίου, στρατιῶται καὶ αὐτοὶ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος ἀναφανοῦν: Ἐμπνευσμένε καθοδηγητὰ τοῦ ἔθνους καὶ Μεγάλῃ Ἀρχηγῇ ΖΗΘΙ. Ὁ Γενικός Ἐπὶ τῆς Ε.Ο.Ν. Νομάρχης Λασηθίου, Παπαδημητρίου».

Ἐκ Ρεθύμνης Κρήτης: «Ἐπὶ συμπληρώσει Τριετίας Ἐθνικῆς Ὁργάνωσιν, Ἀξιωματικοὶ καὶ Φαλαγγίται 3ου Τάγματος 253ης Φαλαγγος υποβάλλουσιν σέβῃ των εὐχόμενοι ὅπως Θεὸς στέψῃ με δάφνας ἑλληνικά ὅλα ἀγῶνας δικαίου, Παπανικολάου».

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἡ Ἐθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας ἰδρύσε Γραφεῖον Στατιστικῆς τῆς πολεμικῆς δράσεως τῆς Ε.Ο.Ν. ἐν γενεῇ, κατὰ τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβε σύσσωμον τὸ ἔθνος.

Ἐκάστη Περιφερειακὴ Διοίκησις θὰ συλλέγῃ πᾶν στοιχεῖον ἀφορῶν τὴν πολεμικὴν δράσιν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως, περιπολίαι κατασβεστικῆς πυρκαϊῶν, συλλογῆς ἐρᾶν, συνεργασίας μετὰ στρατιωτικῆς, ἀστυνομικῆς καὶ διοικητικῆς Ἀρχῆς, ὅμοια κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος καὶ ἐν γενεῇ πᾶσαν ὑπηρεσίαν ἡς συμβάλλει εἰς τὴν Νίκην τῶν ὅλων μας καὶ θὰ υποβάλλῃ πάντα ταῦτα τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν.

Ὅμοιος ἐκφράζει τὴν ἄκραν τοῦ εὐαρέσκαιαν εἰς τὴν δύναμιν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Χανίων διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερε καὶ προσφέρει κατὰ τὰς ἐξαιρετικὰς στιγμὰς ἃς διέρχεται ἡ Πατρίς μας.

Ἐξαιρῶν τὴν ὑπέρκοινον συμπεριφορὰν τῶν συναγωνιστῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Χανίων, ἐπιλέγει ἡ διαταγὴ, παραδίδω ταύτην εἰς τοὺς συναγωνιστὰς καὶ τὰς συναγωνιστρίδας ὅλης τῆς Χώρας, ὡς μεγαλειώδεις παράδειγμα πρὸς μίμνησιν.

Η ΕΝΤΑΤΙΚΗ ΚΑΜΙΕΡΓΕΙΑ

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Νεολαίας κ. Ἀλέξανδρος Ν. Κανελλόπουλος, διὰ διαταγῆς τοῦ πρὸς ἀπάσας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν., καλεῖ ταύτας ὅπως συμβάλλωσιν δι' ὅλων τῶν μέσων τῶν εἰς τὴν ἐντατικὴν καμιεργίαν τῆς γῆς, συμφωνῶν πρὸς τὸ κηρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ, διὰ τὰς ἐξασφαλισθῆναι αὐτάρκειαν τῆς Χώρας μας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας διατελεῖ ἡ Πατρίς, εἶναι ὕψιστη Ἐθνικὴ ἀνάγκη. Οὗτω ἐντέλλονται αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις καὶ Ὑποδιοικήσεις, ὅπως ἐρχόμενοι εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν Γεωργικὰς Ὑπηρεσίας καὶ Συνεταιριστικὰς Ὁργάνωσεις, παράσχουν εἰς αὐτὰς πᾶσαν ζητηθεσομένην εἰς ἀριθμὸν ἐργατικῶν χειρῶν ἐνίσχυσιν.

Ἐκ Ρεθύμνης Κρήτης: «Ἐπὶ Τρίτῃ Ἐπετείῳ ἰδρύσεως Ε.Ο.Ν. Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Ρεθύμνης διαδίδουσιν πίστιν καὶ ἀφοσιώσιν Ἀρχηγὸν καὶ Πατέρα εὐχόμενοι ὅπως τεταρτὴ ἐπέτειος εὐρὴ Ἑλλάδα ὑπὸ Ὑμετέρων καθοδηγήσιν μεγάλῃ καὶ κρατερᾷ καὶ νικητικῇ. Περιφ. Διοικήσις, Α. Πρεβελάκης».

Ἐξ Ἀγίου Νικολάου Κρήτης: «Ἐπὶ Τρίτῃ Ἐπετείῳ ἡ Νεολαία Λασηθίου Ἀρρένων καὶ

Θηλέων υποβάλλει εὐσεβέστατος εἰς Ὑμετέραν Ἐξοχότητα, τὸν ἐμπνευσμένον δημιουργὸν καὶ ἀνομοσφραγιστὴν τῆς αἰσθημάτων βαθυτάτου σεβασμοῦ, πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως. Τὴν στυγερὴν ταύτην πρὸς ἑνοπλίαν μας δυνάμειν γράφουσιν μετὰ αἶμα τους τὰς ἐνδοξότερας σελίδας τῆς ἱστορίας μας μαχόμενοι γιὰ τὰς πεπρωμένας τῆς Φυλῆς μας τ' ἀγῶρια καὶ τὰς κορίτσιαι τοῦ Νομοῦ Λασηθίου, στρατιῶται καὶ αὐτοὶ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος ἀναφανοῦν: Ἐμπνευσμένε καθοδηγητὰ τοῦ ἔθνους καὶ Μεγάλῃ Ἀρχηγῇ ΖΗΘΙ. Ὁ Γενικός Ἐπὶ τῆς Ε.Ο.Ν. Νομάρχης Λασηθίου, Παπαδημητρίου».

Ἐκ Ρεθύμνης Κρήτης: «Ἐπὶ συμπληρώσει Τριετίας Ἐθνικῆς Ὁργάνωσιν, Ἀξιωματικοὶ καὶ Φαλαγγίται 3ου Τάγματος 253ης Φαλαγγος υποβάλλουσιν σέβῃ των εὐχόμενοι ὅπως Θεὸς στέψῃ με δάφνας ἑλληνικά ὅλα ἀγῶνας δικαίου, Παπανικολάου».

ΜΕΛ. ΝΙΚ.

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Πολλά, πάρα πολλά! Ἄλλ' ὅχι καὶ καλά. 172 στίχοι γραμμένοι μετ' ἀσυγχώρητο προχειρότητα. Ἰδοῦ:

Ὅλα τὰ παιδιὰ στὴ Νεολαία
ὅλα τάχῃ μέσα στὴν καρδιά
γιατὶ εἴμαστε ὅλα μὴ παρὰ,
τάχῃ ἀδέλφια ὅλα τὰ παιδιὰ.

Διάβασε τὸ δυνατό καὶ θ' ἀντιληφθῇ πόσο κακόχη εἶναι ἡ ἐπανάληψι τῆς λέξεως «ὅλα», ποὺ ὑπάρχει σ' ὅλους τοὺς στίχους τῆς στροφῆς. Ἀκόμη:

Δοξαμένη γιὰ πάντα νὰ μείνῃ,
δοξαμένη κι' οἱ ἄνδρες ἐκείνοι,
ποῦ γιὰ σένα φροντίζον ἀράδα
ὦ Μητέρα! Μητέρα! Ἑλλάδα!

Ἡ λέξις ἀράδα δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι ζημιώνει τὸ σῶμα τῆς στροφῆς.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ! ΠΑΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΝ, δημιουργοῦσα κλήμενι. Σὰς συναρμόδια διὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας. Ἐρρασιώτατο τὸ ποίημά σου «Στὸν Μεγάλο μας Πατέρα». Θὰ δημοσιευθῇ. Ἡ «Προσευχή» θέλει ἐπεξεργασίαν: «σὸν Πάτερ' ὁ ἐν ἁρχαῖς σου», «καὶ σὸν καλὸς γέρον» ἰσχυρὸν τὸν Μεταξά μας. Προσεύχεται τοὺς στίχους αὐτοὺς καὶ διορθώσεται. Ὁ Ἀρχηγός εἶναι ἰσχυρὸς Μεταξά. Τὸ ὄνομά του δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀλλοιωθῇ οὔτε ποιεῖται ἀδελφία. — ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΡΔΑΡΑ ΑΡΚΑΔΙΑΣ. — Παρακαλοῦμε γνωρίσαστε μὴς ἀν' ἀπὸ τὸν χωρὶον σας δημοδιδάσκαλον ὑπὸ τὸ ὄνοματεπώνυμον Δημ. Μητροκαλιούρης. — ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΧΑΙΡΕΤΗΝ. Ἰωάννινα. Τὸ «Στὸν χωρὶόν σου» τὰ εἶναι ἐπικαιρὰ. — Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗ. Γνώρισέ μας ἀν' ἐστειλῆς ἕνα σημείωμα γραμμένον μετὰ κῶμικον μελάνι καὶ μετὰ ἀκούσθῃ περιεχόμενον: «Ἀγαπητὴ Νεολαία, χαίρω διότι βαδίζοντες μέσα στὸ πλάισιον τῆς ρόν ἀέρας βαδίζοντες μέσα στὸ πλάισιον τῆς 4ης Αυγούστου κλπ.» — ΑΝΥΠΟΓΡΑΦΟΝ. Τὸ ποίημά σου γιὰ τὴν Μητέρα Ἑλλάδα, καθώς καὶ τὸ σημείωμά σου, ποὺ τὸ συνοδεύει, εἶναι ἀνυπόγραφα. — ΑΝΝ. ΚΟΥΣΚΟΥΜΒΕΚΑΚΗ, Χανιά. Γιὰ τὰς ἀσκήσεις, ἐξυμνοῦν καὶ κοντὰ κλπ. θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ ὁ ἀριθμὸς συντάκτης ἀπὸ τὴν στήλην ἀλληλογραφίας πνευματικῶν ἀσκήσεων. — ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Σ' εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴν εὐχὴ σου καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ γιὰ τὴν συνεργασίαν σου καὶ τὸ ἀδιάπτωτον ἐνδοφρόνησόν σου διὰ τὸ περιοδικόν ΕΙΡΗΝΗΝ ΘΕΟΧΑΡΙΔΟΥ. Γραμμένα καὶ στίχοι δὲν ὄφειν ἀρκεῖν. Ἀμπελοκαμπόν. Σὲ συχαίρομε θερμὰ γιὰ τὸ γραμματικὸν σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπην σου στὴ Νεολαία. Στὸν Πατέρα σου διαβίβασον δὲν καίρεται τοῦ περιοδικοῦ. — Σ. Γ. ΛΑΛΑΝ. Πνευματικὰ ἀσκήσεις ἐλήφθησαν. Θὰ λάβῃς σχετικὴν ἀπάντησιν ἀπὸ οἰκείαν στήλην. — ΑΝ. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΖΗΝ, μαθητὴν Γυμνασίου, Πρεβεζαν. Γιατὶ, ἀγαπητὴ μας συναγωνιστῇ, τόση θλίψις καὶ τόσος πεινισμὸς στὰ ποιήματά σου;

Μικρὸ παντέρμο ἐξωκκλησιακὴ, πόσες φορές στὴ θλίψι μου πάνω μοῦβινες σύντροφος! Κυπριασάκι γίνε μου σάβανο σὰ θὰ πεθάνω. Μικρὸ καντήλι μου, μισοσβεσμένο σὺ τίς βροδὺς τῆς μοναξιάς μου μέλετες πάντοτε χλωμό, κλαμένο. Σὺ ὅσον ἡ μόνη παρηγοριά μου.

Καὶ σὲ ἄλλα τραγούδια, ποὺ μὴς εἴτελεις πρὸ ἔτους, τὴν ἴδια παρατήρησιν σοῦ ἐκάμαμε. Βέβαια, κάποια σοβαρὰ ἀφορμὴ — μὴπως τὸ πρὸ ἔτους ἐπισυμβῇ οἰκὸν ἀτυχία σου; — θὰ σ' ἔκαμε νὰ γνωρίσῃς τὸν ψυχικὸν πόνο ἀπὸ τὴν πολὺ μικρὴ σου ἡλικία καὶ αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξωτερικεύσῃς τὸ ἀνθάκνιστον τοῦτο συναίσθημά σου γράφοντας ποιήματα. Μὴ ξεχνᾷς ὅμως, ὅτι ἔχεις χρόνος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ τῆς τῆς Πατρίδος, τοῦ ἐαυτοῦ σου καὶ τῶν συναγωνιστῶν σου νὰ αὐτοαπιδεῖξῃς ἀπὸ τὴν ψυχικὴν αὐτὴ ἀρρώστειαν. Διατήρησε τὴν ἀνύμνησιν τῆς μακ. τῆς μητρὸς σου ζωηρὰ καὶ ὡς τὰ βαθύτατα σου γράμματα μνημονεύει τὴν στήν βραδυὴν προσευχὴν σου. Ἄλλα καὶ μὴ ξεχνᾷς πὺς ἐσὺ ζῆς καὶ ὅτι ἔχεις καθήκοντα ἀπέναντι τῆς ζωῆς. Θὰ σοῦ γράψωμε καὶ ταχυδρομικῶς. —

ΓΙΑΝΝΗΝ ΛΕΟΤΣΙΝΗΝ. Ὅπως μὴς γράφεις κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος, τὰ ποιήματά σου «Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς Τριετίας» ἔχασαν τὴν ἐπικαιρότητα των. Πρόσεξέ τὸν 7ον στίχον τῆς 3ης στροφῆς τοῦ δεύτερου ποιήματος. Τὸ συνεστήσαμε ἐπαναληφθέντος: τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ στὰ ποιήματά σου πρέπει νὰ γράφεται: Ἰωάννης Μεταξάς. Ὅπως δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε: Γιάννης Καποδίστριας. Διὰ τὸ ἀντὶ τῆς Κορῆς, Θανάσης Διάκος. Ὁ δὲ ὄνομας Κολοκοτρώνης, Νόνιος Σολωμός. Τέλη τῆς Βαλαορίτης κ.ο.κ. ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ γράφωμε τὸν Ἀρχηγὸν μας Γιάννην, ἀντὶ τοῦ Ἰωάννη. Καποῖος μὴς ἀπήντησε: «Ἐχετε δικίον!... Ἀλλὰ τυχαῖα τὸ καλεῖ ἡ ρίμα καὶ τὸ μέτρο» ὅπως π. χ. στὸ ἀκόλουθον 7ον στίχον σου:

Μὲ μὴ στεντόρεια φωνῇ
συναγεμρὸν σαλπίζει,
ὁ πατριωτισμὸς φωνεῖ σὰ λαμπρὸ στεφάνι
καὶ τὰ σέπτα δὴλ' ἡ Ἑλλάς
εἰς τὸ πλεῖρον τοῦ Ἀρχηγοῦ
τοῦ Μεταξά τοῦ Γιάννη.

Στὴν περιπτώσιν αὐτὴ πρέπει ν' ἀλλάξωμε τὴν ῥίμα. Δημοσιεύομε ἐδῶ τὸ προφθιτικὸν ποίημά σου:

ΣΤΑΣ ΕΝΟΠΛΟΥΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ
Λάμπει ὁ οὐρανὸς ψηλὰ καὶ χαίρειται ἡ κτῆσις,
ἀντισταλοῦν γύρωθεν βουνὸ καὶ λαγκαδιά,
εὐδοκάζουσιν παντοῦ τὰ λούλουδα κι' ἡ φύσις
καὶ τὰ πουλάκια τραγουδοῦν ἐπάνω στὰ κλαδιά.
Ἡ Γαλακτοῦχη σκιρτᾷ κι' ὀρεῖται κυματίζει
καὶ στὴν κορφή τῆς ὁ Σταυρὸς φωτισσέφωρον.

σκορπᾷ τὴν εὐλογία τοῦ καὶ δύνανται χαρίζει
στον στρατιώτῃ Ἑλλήνι, ποῦ εἶναι δοξαμένος.
Πανηγυρίζει ἡ Ἑλλάς δὴλ' ἀπ' ἄκρην σ' ἄκρην!
Ἦχον χαρμόσυτον, γλυκὴν τριγύρω οἱ καμπάνες,
ἀγαλλιοῦν οἱ Ἥρωες — νεκροὶ — σὲ ξένα μέρη.
[Κρη] Φαλαγγίται
καὶ χαίρονται ἀπὸ καρδίας οἱ Ἑλληνίδες καὶ [νέες].

Καὶ μεῖς μαζί περήφανα, τῆς Ε.Ο.Ν. τὰ παιδιὰ
πανηγυρίζομε λαμπρὰ μὲ θερμὴν μετὰ καμάρι,
τὸν δοξαμένο. Ἡρώα μὲ τὴν τρανὴν καρδίαν
τὸν στρατιώτῃ Ἑλλήνι: «Τ' ἀτρόμητο λιοντάρη».

Παντοῦ τὰ πάντα γελαστὰ ὀνοῖνε μὲ χαρὰ
τὰ ὅλα ποῦ προήσπισαν σὲ κάθε εὐκαιρία
Πνεύμα, Τιμὴ, Οἰκονομία κι' ὅλα τὰ ἱερά,
Ἑλληνικὸν σῶλον, στρατὸν καὶ ἀεροπορίαν.

Κι' ὅλοι μαζί ἀναφωνοῦν ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ
[βάρη] [σομένα],
Ζήτω στὰ ὅλα τὰ λαμπρὰ τὰ τὸσον δοξά-

ποῦ δταν θάρῃ ἡ στιγμή
γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν Τιμὴ
θὰ τὰ γιορτάσσομε ξανά δαφνοστεφανωμένα.
Ἀθῆνα 6-10-40/Ε'.

Γιάννης Κ. Λεοτσίνης
Δ. Β. 16ης Φάλαγγος-33ον Τάγμα

ΚΩΣΤΗΝ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΝ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΝ, Λαμπρὸ. Σημειώωμεν μὲ πολλὴν χαρὰ τὴν ἐξέλιξίν σου. Εἶναι ἀσφαλὲς ὅτι μίαν ἡμέρα — ποῦ οὐκ οὐκ μάλιστα — θὰ γράφῃς ποιήματα ἀντάξια τῆς Ἑλληνικῆς Μούσης. Ἐχεις ποιητικὴν φλέβα, διαβάσεις ὅχι δὲ τὸν σὺν τύχῃ, ἀλλὰ βιολογικὰ καὶ περιοδικὰ ἐκλεκτὰ, εἰσαι προσεκτικὸς καὶ τὸ σπουδαιότερον δὲν βιάζεσαι νὰ δημοσιεύῃς αὐτὰ ποῦ γράφεις. Γι' αὐτὸ δὲ στείλεις εἰς αὐτὸν δημοσιεύομεν. Τὸ ἐπεξεργάζεσθαι καλά. Σὲ φέρνομε παράδειγμα σὲ μερικοὺς.

ΣΤΟ ΣΩΚΡΑΤΗ
Κι' ἂν Σ' ἐξθρεῖται ἄνθρωποι,
ποῦ μισοῦσαν ἀλήθειαν,
τί μ' αὐτοῖς; Τί κι' ἂν Σοῦδωσαν
μετὰ φάρμακα καὶ στήθια;
Ἐνὰς ἥλιος ποῦ φώτισε
καὶ σὺ χάος γκρεμιστὴν
πάντα φαίνεται

